ESRAR ★ MACERA ★ DETEKTİF

KARLI KÖŞKÜN ESRARI

Bu roman Ottwell Binns'in "The Lady of the North Star" romanının İngilizce aslından Sahire Sağman tarafından tercüme edilmiştir.

CEP ROMANLARI

T Ü R K İ Y E
Y A Y I N E V İ
N E Ş R İ Y A T I

1 9 5 4

Basıldığı Yer:
TÜRKİYE BASIMEVİ
İstanbul

CEP ROMANLARI

Dünya Edebiyatında heyecan yaratan Esrar ★ Macera ★ Detektif romanlarının en güzelleri mütehassıs bir heyet tarafından seçilerek, tanınmış mütercimler vasıtasile Türkçeye çevrilmektedir. Bu serinin bütün kitapları 160 - 200 sayfa, renkli kapaklar içinde, tamamen cep boyu, kolay okunması için temiz hurufatla dizilmiş ve dipten dikilmiştir. Her kitap 1 liradır.

"KARLI KÖŞKÜN ESRARI" ROMANINDA KİMLER VAR?

ROGER BRAKNELL: *Kanada Emniyet Kuvvetlerine mensup bir jandarma çavuşu...*

ÇAKAL DİCK: *Bazı hadiseler sebebiyle, jandarma tarafından takip edilen kanun kaçağı...*

MİSS JOY GRAVE: *Kanada'nın ıssız bir bölgesindeki "Şimal Yıldızı" isimli köşkte ikamete mecbur tutulan genç kız...*

MİSS LA FARGE: *Joy Grave'nin süt kardeşi olup, onunla beraber oturmaktadır...*

ADRIEN RAYNER: *Joy Grave'nin kuzeni ...*

SİR JOSEPH RAYNER: *Meslek hayatı parlak başarılarla dolu, yaşlı bir avukat. Adrien Rayner'in babası...*

GEOFFREY: *Çakal Dick'in kardeşi...*

İZ PEŞİNDE

BUZLU DİYARLARIN kısa süren günü sona ermek üzereydi. Kanada'nın bu hücra köşesinde çok geçmeden akşam olacaktı.

Kuzey bölgesi jandarma kuvvetlerine mensup Çavuş Braknell başını geriye atıp berrak havayı derin derin içine çekti. Ortalıkta yanık çam kokusu vardı. Bu, civarda bir barınak bulunduğuna alâmetti. Köpekleri de kokuyu almış olacaklardı ki neş'eli neş'eli havladılar. Çavuş onlara bakıp gülümsedi. "Akıllı hayvanlar!" diye düşündü. "Ama yolun sonunun nereye varacağını kestirecek kadar akıllı değiller. Şu herifi ele geçirebilecek miyim acaba?"

Çavuş Braknell "Çakal Dick" adında, türlü suçlarla mahkûm olmuş, kaçakçı bir haydudun peşindeydi. Onu ormana kadar takip etmiş, tam yakalıyacağı sırada izini kaybedivermişti. Ama muhakkak bu civarda olduğundan emindi.

Birden durdu.

Yerde kızak izleri vardı. Ama yoldan ayrılıp, nisbeten sapa, fakat genişçe açılmış bir yola dönüyorlardı. Braknell kızağından indi. Yerdeki izleri inceledi. Henüz tazeydiler. Demek buradan yeni geçilmişti.

— "Yakında herhalde." diye düşündü. Ama, yolun geniş açılmış olmasına bakarak, bunun nihayetinde bir haydut kulübesinden ziyade, büyükçe bir bina bulunmasının muhtemel olduğu neticesine vardı. Bununla beraber yerdeki izlerin, Çakal Dick'in kızağına ait olduğundan katiyen emindi. Onları takip ede ede buraya varmıştı çünkü. Öyleyse haydut yakınlardaydı.

Kızağını kenara çekip, anlayışlı köpeklerine uslu durmalarını tenbih edercesine bir, iki söz söyledikten sonra, ormanın içine doğru dalan sapa yolda ilerlemeğe koyuldu. Yürüdüğü ara, belindeki kılıftan tabancasını çıkardı ve ateşe hazır vaziyette eline aldı. Çünkü peşinde bulunduğu haydut şakaya gelir cinsten değildi. Çakal Dick onu bir sezse, bir kurşunla işini bitirmekte tereddüt etmiyecekti.

Yolun ortasından gitmekten vazgeçti. Kenardaki ağaçların arasından, gövdelerini meçhul bir düşmana karşı siper ede ede yürümeğe devam etti.

Ortalık büsbütün loşlaşmıştı artık... Ağaçların gölgeleri koyulaştıkça, Çavuş Braknell'in içine de bazı endişeler doluyordu. Böyle ormanın içerilerine dalmakla iyi mi etmişti? Köpeklerini yalnız bırakması ihtiyatsızlık değil miydi?.. diye düşünürken..

.. Bir silâh sesi ortalığın derin sükûnetini yırttı. Onu bir ikincisi ve müthiş bir korkuyla koparılmış bir kadın feryadı takip etti.

Braknell köpeklerin havladığını işitince, yine ağaç gövdelerini siper ede ede gerisin geriye koşmağa başladı. Kalbi korkudan kopacak gibi çarpıyordu: Ya biri köpeklerini almışsa?..

Endişe içinde ana yola vardığı zaman, kızağıyla köpekleri bıraktığı yerde buldu. Gayri ihtiyarî derin bir "Oh!" çekti.

Yolun aşağı ve yukarı yanına gözattı. Görünürde hiç bir şey yoktu. Zaten bastırmağa başlıyan karanlık görüş mesafesini hayli kısaltıyordu. Tüfek sesleriyle kadın feryadından sonra, ortalık yine o ebedî sükûtuna bürünmüştü.

Etrafı dikkatle dinledi. Kendi kendine:

— "Bir kadındı bağıran..." diye mırıldandı, ".. hem de yerli eskimolardan değil, bir beyaz kadındı! Bu iş çatallaşacağa benziyor. Sakın Çakal Dick..."

Düşüncesine devam edemedi. Yola çıkalı, mese-

leyi anlamalıydı. Köpeklere emir verdi ve az evvel koşarak kaçtığı sapa yola onlarla beraber ilerlemeğe başladı....

Bir müddet gittikten sonra, sol tarafta bir patika göründü. Hafif bir meyille ormanın büsbütün derinlerine sapan bir patikaydı bu... Ve az ilerde dönemeç halinde gözden kayboluyordu.

Artık iyiden iyiye bastıran karanlığa rağmen, Çavuş dönemeçten birden bir gölgenin belirdiğini farketti. Karların beyaz fonu üzerinde, bu gölgenin bir kadın olduğunu seçebildi.

Kadın gayet hızlı adımlarla ilerliyordu. Çavuş Braknell konuşmak niyetiyle, onun yaklaşmasını bekledi.

Halbuki kadın kocaman bir çam ağacının önünde duran Çavuşu görmedi bile. Öylesine bir telâş içindeydi!

Taze ve fildişi oymalara benziyen narin yüzündeki müthiş korku ifadesi, Braknell'i konuşturmaktan alıkoydu. Şimdiye kadar bir çok korkmuş insan yüzü görmüştü ama, bundaki donuvermişçesine dehşet, ürküntü verecek kadar bârizdi.

Genç kızı fevkalâde dehşete düşüren bir şey olmuştu. Bu muhakkaktı. Patikadan sapa yola geçtiği sırada, az ilerde duran Çavuşu bile görmemesi, nasıl bir haleti ruhiyede olduğunu ispat ediyordu.

Çavuş Braknell, kız önünden geçerken, elinde bir şey tuttuğunu farketti. Bu bir av tüfeğiydi....

O, sapa yolun üst başında gözden kaybolunca, Braknell bir an kararsız durdu. Ne yapmalıydı? İlk aklına gelen şey kızın peşinden gitmek oldu. Nisbeten genişçe olan yolun nihayetinde bir ikametgâh bulunduğundan artık gözüyle görmüşçesine emindi. Hem, günün yorgunluğundan bitkin vaziyette olduğu için, orada biraz dinlenebilirdi de belki....

Ama, zihnine dolan değişik istifhamlar onu bu hareketten alıkoydu. Düşünüyordu: O iki el ateş

neydi? Sese bakılırsa, ormanın hayli yakın bir yerinde bir şeyler cereyan etmişti... Ya elinde tüfekle, ödü kopmuş gibi korku içinde ağaçlıkların arasından çıkan ve yolun nihayetinde gözden kaybolan kız? Her hali, feci bir şeye şahit olduğunu açığa vurmaktaydı.

Çavuş, bütün yorgunluğuna rağmen merakını yenemedi. Köpeklerini yine yolun kenarında bırakarak, silâhı elinde, ihtiyatlı bir yürüyüşle patikada ilerlemeğe başladı. Çakal Dick'i şimdi tamamen unutmuş, kendini bu muammanın halline vermişti.

Başındaki kar başlığının kulaklıklarını kaldırmış, arada sırada duralıyarak yürümeğe devam ediyordu. Bir ara, sanki eziliveren bir çalı çıtırtısı kulağına geldi.

Tekrar durdu. Etrafı dikkatle dinledi. Başka şey duymayınca, gittikçe daralan patikada ilerlemeğe koyuldu. Çıtırdıyı kendi hayalinin bir oyunu sanmıştı....

Halbuki geriden onu takip eden bir gölge, çam gövdelerini siper ala ala peşinden gelmekteydi!

Çavuş Braknell bundan tamamen habersiz, ihtiyatla yürüdüğü bir sırada, birden olduğu yere mıhlanıverdi: Bulunduğu noktadan üç beş metre ilerde, yerde, karlar üzerinde kıvrılıp yatmış bir insan gölgesi görmüştü.

Bir ara hareketsiz durup bekledi. Ama yerde yatanın hiç kımıldamadığını görünce iki adımda yanına koştu. Eğilip onu dürttü. Ne bir ses vardı, ne de bir kıpırdayış...

Adam yan tarafına yatmıştı. Çavuş, karların üstünde karanlıkta siyah gözüken büyük lekenin kan olduğunu tahmin etti. Yerde yatanın öldürülmüş olduğu anlaşılıyordu.

Etraf karanlıktı. Adamın yüzü görünmüyordu. Çavuş cebinden kibrit kutusunu çıkardı. Sülfürlü

kibritlerden bir tane yakarak, adamın çehresini aydınlatacak şekilde eğildi.

Hayret içinde:

— "Çakal Dick!" diye mırıldandı. Evet, karlar üstünde kıvrılmış yatan tâ kendisiydi.

Gözlerine inanamıyan Çavuş, daha bir kibrit çakıp adama iyice baktı. Onun, tam altı kilometre yol katederek kovaladığı haydut olduğundan artık zerrece şüphesi kalmamıştı. Yakalamak için bunca eziyetlere katlanmıştı da, şimdi onu ebediyen elinden kaçırıvermişti! "Çakal" ölmüşe benziyordu çünkü...

Çavuş elini onun meşin ve içi kürk kaplı ceketinin yakasından sokup, kalbinin çarpıp çarpmadığını yokladı. Ama hiç bir hayat emaresi fark edemedi. Elini çekti. Ayağa kalktı. Bir ara öylece durup düşünmeğe başladı.

Çakal Dick'i kim öldürmüştü?...

Az evvel karşılaştığı, yüzü dehşetle maskeleşmişe benziyen genç kız mı?..

O kız kimdi?...

Elindeki tüfekle mi "Çakal" ı vurmuştu?..

Ne diye vurmuş olabilirdi ki?..

Ve bu kız nerede yaşıyordu?..

Zihninde birbirini takiben dizilip duran bu zincirleme suallerin, ancak sonuncusunun cevabını tahmin edebildi. Kızın gittiği istikameti görmüştü. Zaten daha önce de ormanın içine doğru uzanan sapa yolun genişliğine bakıp, bunun nihayetinde bir bina bulunacağını gözüyle görmüşçesine kestirmişti. O kız orada oturuyordu muhakkak...

Köpeklerin sızlanış dolu sesleri kulağına gelince, düşüncelerden sıyrıldı. Hayvanlar sabırsızlanmışlardı. Nasıl olsa burada böylece durmakta bir fayda yoktu. Yerde hareketsiz yatan hayduda son bir kere daha göz attıktan sonra, döndü. Geldiği istikamette yürümeğe başladı.

Köpeklerinin yanına varınca, hayvanlar neş'eyle havladılar. Ve yola koyulmaları emri üzerine, sıçrarcasına harekete geçtiler...

Sapa yolda ilerlemeğe başlıyalı dört beş dakika olmuştu ki, beklenmedik bir anda bir dönemecin nihayetinde genişçe bir açıklık ve - Çavuş Braknell'in tahmin ettiği gibi - bir dağ köşkü görünüverdi.

Köşk, açıklığın ortasındaydı. Gecenin, Kuzeye hâs yarım karanlık fonu üzerinde, hayli azametli görünen bir büyüklükteydi. Pencerelerin içinde ışık vardı.

Çavuş tam köşkü çevreliyen tahta parmaklığa yaklaştığı sırada, bir kapı açıldı. Dışarı dökülen aydınlık huzmesi içinde, bir erkek silueti tecessüm etti. Adam içeri girmek üzereydi.

Çavuş Braknell kendisine seslenince durdu. Etrafı araştırır gibi karanlıklara baktı. Sonra elindeki uzunca bir şeyi duvara dayadı. Kapıyı çekip tekrar kapadı. Kendisine hitap etmiş olan yabancıya doğru ilerledi.

Yakına gelince:

— "Kimsiniz siz?" diye sordu.

Jandarma:

— "Kanada İnzibat Kuvvetlerinden Çavuş Braknell'im." cevabını verdi.

— "Çavuş Braknell mi?"

Adamın bu ismi aksiseda gibi tekrarlayışında hayrete benzer bir şey vardı. Braknell izahat istemek lüzumunu duydu.

— "Beni tanıdınız mı yoksa? Civarın inzibatıyla çoktandır uğraşırım da..."

Beriki güldü.

— "Sizi nereden tanıyabilirim? Ben buraların yabancısıyım."

Çavuş ta onu yabancıya benzetmişti ama, bir şey söylemedi. Sadece isteğini açıkladı.

— "Vazife icabı buralara kadar uzanmağa mec-

bur oldum. Ve çok yorgunum. Eğer mümkünse yiyecek bir lokma şey ve yatacak bir kerevet temin edebilirseniz, minnettarınız olurum."

— "Tabiî mümkün. Esasen Joy, yani Miss Grave, misafir ağırlamaktan pek hoşlanır."

Çavuş Braknell bu soy adını duyunca, daha önce de işitmiş olduğunu hatırladı. Mr. Grave garip huylu bir İngilizdi. Fevkalâde zengin olduğu söylenirdi. Üç sene kadar evvel Klondike bölgesinde acıklı bir kazaya kurban gitmişti. Hâdiseyi örten esrar perdesi bir türlü aydınlatılamamıştı.

Çavuş Braknell şimdi nerede bulunduğunu anlamıştı.

— "Demek ki burası 'Şimal yıldızı' adlı meşhur köşk, öyle mi?"

— "Evet" diye mukabele etti adam. Ve sordu:

— "Hemen içeri buyurup köpeklerinizle uğraşmağı sonraya mı bırakacaksınız, yoksa..."

Braknell gülerek:

— "Bizim serviste köpeklerin bakımı daima birinci gelir." dedi.

Beriki: "Pekâlâ," diye mukabele etti, "Ben de sizi beklerim." diyerek bir sigara yaktı.

Çavuş hayvanları çözmüş, onlara dondurulmuş balıktan ibaret yiyeceklerini vermekle meşguldü. Pencereden dökülen ışık yüzünü aydınlatıyor ve onun, yaptığı işe karşısındaki yabancı kadar dikkat sarfetmediğini gösteriyordu. Oysa ki, sigara içen öteki, kendisini pür dikkat incelemekteydi. Çavuş Braknell onun, sırtına batar gibi üzerine dikilmiş olan bakışlarını hissediyor; içinden, kendisini misafir edecek bu insanın, nasıl bir kimse olduğu hakkında hükümler yürütmeğe çalışıyordu.

Nihayet köpeklerin yemek faslını tamamladı ve dönüp:

— "Şimdi hazırım işte." dedi.

Adam gülerek:

— "Ben de hazırım," diye mukabelede bulundu. "Burada durup beklemek insanın içini donduruyor!"

Sigarasını yere attı. Evin kapısına doğru ilerledi. Çavuş Braknell de onu takip etti.

Adam tam kapıyı açarken, ayağı bir şeye takıldı ve o neşne, methalin tahta zemini üstüne gürültüyle düştü. Hemen eğilip aldığı ara:

— "Tüfeğim..." diye izahat verdi. "Buraya bıraktığımı unutmuştum da! Siz bana seslendiğinizde duvara dayamıştım."

Çavuş başını salladı, ama hiç bir şey söylemedi. Aklı, ormanın ortasında, çam ağaçlarının dibinde yatan Çakal Dick'teydi. Ve, ormanda gördüğü kızdan başkasının olmıyacağını tahmin ettiği Miss Joy Grave'yle karşılaşmanın, ne gibi bir netice vereceğini düşünüyordu.

Adam onu, bu ıssız diyar için pek lüks sayılacak bir odaya soktu ve sobanın yanında bir yer gösterdi.

Nezaketle:

— "Buyurunuz," dedi, "Lûtfen karlı ayakkabılarınızı değiştirirsiniz. Ben de gidip Miss Grave'ye haber vereyim. Sonra yine on dakika içinde yanınıza dönerim. O zamana kadar da yemek vakti gelmiş olur."

Çavuş başıyla bir tasdik işareti yaptı.

Adam gidince etrafına merakla bakınmağa başladı. Ne güzel odaydı burası! Jandarma komutanının hususî dairesi bile yanında hiç kalırdı. Eşyalar mükemmel cinstendi. Duvarlarda resimler bile vardı!. Fotoğraflardan bir tanesi gözüne âşina gelince, yaklaştı; baktı. Cambridge'deki Newham Kolejine ait bir resimdi bu...

Çavuş ıslıkla bir hava mırıldanarak fotoğrafı seyrediyordu. Kendisi de tahsilini o civarda yapmış ve Newham Kolejinde okuyan kardeşini ziyaret

için iki kere oraya gitmişti. Ama şimdi bu resmin, Kuzey Kutbuna yakın bu hücra diyârda nasıl olup ta bulunduğuna şaştı.

Bu esnada yemek çanının çalındığını duyunca, aceleyle ayakkabılarını ve ıslanmış yün çoraplarını değiştirmeğe başladı. Bu işi henüz tamamlamıştı,ki adam tekrar göründü.

— "Hazır mısınız çavuşum?"

— "Öyle gibi bir şey." diyerek kendine çeki düzen verdi. Ve ayağa kalktı.

Beriki fazla lafa lüzum görmeksizin:

— "Şöyle buyurun," dedi, yol gösterdi.

Odadan çıktılar. Genişçe bir koridorda ilerlediler.

Çavuş Braknell artık her türlü beklenmedik şeylerle karşılaşmağa hazırdı ama, girdikleri odanın ihtişamıyla şaşırıvermekten kendini alamadı. Gürül gürül yanan Eskimo tipi sobayla, yerdeki hayvan postları hariç, burası tam bir İngiliz malikânesinin yemek salonuydu. Stil eşyalar, bembeyaz örtülü masanın üzerindeki gümüş ve kristal takımlar, duvardaki yağlı boya resimler, köşedeki kocaman duvar saati, dekoru tamamlıyan unsurlardı.

Adam, sobanın yanında duran iki genç kızla onu tanıştırdı:

— "Çavuş Braknell... Miss Grave... Miss La Farge...."

Çavuş önlerinde eğilerek ikisini de selâmladı. Miss La Farge'nin Fransız karışımı Kanadalı olduğu belliydi. Miss Grave'ye gelince, altın saçlı, uzun boylu, mavi gözlü ve teni açık havadan hafif bronzlaşmış olan bu genç kız, elinde tüfekle yüzü korkudan maskeleşmiş bir halde önünden onu bile görmeksizin geçen kızın tâ kendisiydi!

Tatlı bir sesle ve münevver insanlara hâs bir edâyla:

— "Tanıştığımıza memnun olduk, Çavuş

Braknell. Şüphesiz yol yorgunluğuyla hayli acıkmış olacaksınız. Buyurun, yemeğe oturalım..." diyen yine o oldu.

— 2 —

GARİP BİR KAYBOLUŞ

ÇAVUŞ, KENDİNİ HÂLÂ bir rüya görüyor gibi hissederek, sofrada gösterilen yere oturdu.

Servisi yapan Eskimo kızı çorbayı getirdiği sırada, Miss Grave ona bakıp muhavere zemini bulmak istercesine:

— "Evvelce köşkümüze hiç gelmiş değilsiniz galiba, Mr. Braknell." dedi.

— "Evet, hiç gelmedim efendim. Civarda hizmet etmekle beraber buralara yolum düşmemişti."

— "Bununla beraber 'Şimal Yıldızı'na ve bizlere dair bilginiz vardır herhalde?"

Çavuş gülümsedi. "Bir vakitler bir şeyler duymuştuk ama, unutmuştum. Köşkün adını bile neden sonra hatırladım."

Genç kız başını sallıyarak:

— "Anlıyorum," diye mırıldandı. "Yerimiz o kadar sapa ki, herkesin bizleri unutması gayet tabiî bir şey."

Braknell, neden böyle uzak bir yerde yaşamağa katlandıklarını sormak arzusunu duydu. Ama merakına hâkim oldu. Ve bir şey sormaksızın, yine gülümseyerek sözüne devam etti:

— "Bu hayatın da kendine göre hoş tarafları olacak her halde. Hele böyle mükellef bir yemek salonunun, bu hücra diyarda mevcut olabileceği aklına bile gelmezdi. İnsana anavatanı hatırlatıyor!"

Genç kız:

— "İngilizsiniz mutlaka, öyle değil mi?" diye sordu.

— "Evet, Westmorland'ın Kendal kasabasındanım."

— "Kendal mi dediniz?" Sesinde bir sürprizle karşılaşmışçasına bir ifade vardı.

Çavuş hemen sordu:

— "Kendal'i bilir misiniz?"

— "Evet civarda bir müddet kalmıştım. Acaba sizin, Sir James Branknell'le akrabalığınız var mı?"

Çavuş gülerek:

— "Kendisi amcam ve aynı zamanda vasimdir." diye mukabele etti.

Miss Joy Grave onu düşünceli düşünceli süzdü. Ve ağır ağır:

— "Ben amcanızla tanıştım," dedi, "Doğrusu jandarma kuvvetlerine mensup bir yeğeni olabileceği aklıma bile gelemezdi."

Braknell:

— "Niçin olmasın?" diye güldü. "Bizim serviste zaten kimler yok ki! Başçavuşumuz bir markinin ikinci oğlu; bir arkadaş var, o da asilzade."

Kız:

— "Ama Sir James'in asla razı olamıyacağını sandığım bir meslek bu." dedi, "Kendisi böyle şeyleri hor gören bir insana benziyordu."

Çavuş hemen mukabele etti:

— "Bu mesleği seçtiğimden haberi yok zaten. Haber verseydim, müsaade etmezdi diye düşünmüştüm. Ama bu esasen imkânsızdı. Çünkü, buraya gelmeden önce kendiyle kavga etmiştik ve aramız öyle bozuk kalacağa da benziyor."

O zamana kadar cereyan eden muhavereyi hiç lafa karışmaksızın, sofranın öte yanındaki yerinden dikkatle dinliyen beriki adam:

— "Eğer sormakta bir mahzur yoksa, aranızın bozulmasındaki sebebi öğrenebilir miyiz?" dedi.

Braknell, sualin soruluşundaki saygısızlık karşısında kaşlarını çattı. Tam ters bir cevap vereceği sırada, Miss Grave'nin merakla kendisine baktığını görünce caydı. Kendini toparlayıp:

— "Sebebi, Mister..." diye söze başladı. Ama duraladı. Adama hitap ediyordu, fakat henüz ismini bilmiyordu. Onun böyle yarıda duralayışının sebebini kavrıyan erkek:

— 'Adım Rayner'dir," dedi, "Adrian Rayner! Kendimi takdim etmediğimi unutmuştum."

Çavuş başını salladı.

— "Diyeceğim şuydu ki Mister Rayner, sebep tamamen hususî mahiyette bir şeydi. Mamafi söylememde bir mahzur olmadığı için açıklıyabilirim. Amcamın beni evlendirmek hususunda bazı tasavvurları vardı. Kendisiyle hem fikir olmadığımdan dolayı işte şimdi buralarda bulunuyorum..."

Braknell bunları zoraki söylediğini gizlemek istercesine gülmeğe çalıştı. Ve aslında, nazarlarındaki merak ifadesi hatırı için açıklamada bulunduğu genç kıza baktı. Düşünceli görünüyordu. Durgun bir sesle:

— "Sir James pek otoriter bir insan..." diye mırıldandı. Sonra muhavere mevzuunu değiştirmek ister gibi sordu:

— "Mesleğinizden memnun musunuz şimdi?"

Çavuşun cevabı candan bir:

— "Evet," oldu. "Tam mânasıyla erkekçe bir meslek! Hele bu açık hava hayatı, masa başında dirsek çürütüp, yazıp çizerek emir kulu olmakla mukayese bile edilemez."

Kız başını salladı.

— "Haklısınız tabiî." dedi. Sonra bir an sustu. Sofra örtüsü üzerindeki ekmek kırıntılarını ufalamağa bütün dikkatini vermiş gibiydi.

Yüzündeki düşüncelilik gittikçe daha barizleşiyordu. Çavuş onun yolda önünden geçtiği sıradaki

halini hatırlayınca, bu durgunluğun birkaç saat önce cereyan etmiş bazı hâdiselerden mi ileri geldiğini zihninden geçirmekten kendini alamadı.

Genç kız yine ona hitap etmekte gecikmedi.

— "Zannedersem civarımıza vazife icabı gelmiş bulunuyorsunuz?"

Braknell hemen:

— "Evet," diye cevap verdi, "Bir aydır adamın birini takip ediyorum. Peşinden katettiğim yol dört yüz kilometreden fazladır diyebilirim."

Miss Grave yine dalgın bir ifadeyle:

— "Bu kış aylarında uzun bir yolculuk demek bu..." dedi.

Çavuş Braknell güldü.

— "Hani övünmek gibi olmasın ama, bizim serviste vazife icabı çok daha uzun ve müşkül yolculuklarda bulunmuş arkadaşlar vardır. Mamafi nisbeten güç olanı, asıl, hasmı yakaladıktan sonraki dönüş faslıdır. Ama, keşke iş dönmek meselesini düşünmeme kalmış olsaydı!.."

Rayner tekrar muhavereye katıldı.

— "Avınızı elden kaçırmış gibi konuşuyorsunuz...."

Çavuş ağır ağır:

— "Maalesef evet," dedi, "Hem de ebediyen..."

Miss Grave:

— "Kendisi kimdi? Suçu neydi? Pek mi korkunç bir hayduttu?" diye arka arkaya bir çok sualler sıraladı. Çavuş ona döndüğü zaman, çehresinde, belli belirsiz endişeye benzer bir bekleyiş ve merak görür gibi oldu.

Gözlerini bu güzel çehreden ayırmaksızın sükûnetle:

— "İngilizdi," dedi, "korkunç bir haydut olduğunu sanmıyorum; ama, her halde pek te hafif suçlu biri değildi. Kendisini takibimin sebebi, bu

bölgedeki yerlilere kaçak viski satmasıydı. Eh, buralarda hayli büyük bir suç sayılır bu!"

Miss La Farge:

— "Adı neydi?" diye söze karıştı.

— "Doğrusu asıl adını, soy adını filân bilmiyorum. 'Çakal Dick' diye anılıyordu sadece."

İsmi söyler söylemez, Joy Grave'nin yüzünün bembeyaz kesildiğini gördü. Gözlerindeki ıztırap ifadesi gayet belirliydi. Aynı zamanda, Çavuş, gözünün ucuyla Rayner'in de hafif bir irkilişle sarsıldığını farketti. Ev sahibi ile genç kızın, dışarıda, karlar üstünde yatan haydudu tanımamalarının imkânsız olduğu meydandaydı.

Braknell'in cevabını müteakip ortalığa gergin bir sessizlik çöküvermişti. Sofranın etrafındakilerin her biri düşünceye dalıvermiş gibiydi. Rayner önündeki şarap kadehiyle sinirli sinirli oynuyordu. Miss La Farge ise şaşkın şaşkın bir ona, bir Joy Grave'ye bakıyordu. Ortada bir fevkalâdelik bulunduğunu anladığı belliydi ama, Çavuş az önce söylediği ismin onun için hiç bir şey ifade etmediğini kolayca görebiliyordu. Diğer ikisi için ise, bu tam tersineydi. Çavuş Braknell, hâdisenin devamını merakla bekledi.

Havadaki gerginlik hissi daha da artmış gibiydi. Nihayet Rayner sessizliği bozdu.

— "Farkettiğime göre, takip ettiğiniz adamdan hep mazi sigasıyla bahsediyorsunuz ve ebediyen elinizden kaçırdığınızı söylediniz. Yani.... yani öldü mü demek istiyorsunuz?"

Çavuş tereddütsüzce:

— "Şimdi, köşkü ana yola bağlıyan geniş patikadan sapılarak gidilen kuytu bir düzlükte, karlar üstünde ölü yatıyordu." dedi, "Zannedersem kendisini vurmuşlar."

Rayner, hayret ifadesi taşıyan, ama Çavuşa biraz yapmacıklı gibi gelen bir sesle:

— "Aman Yarabbi!" diye haykırdı. "Biz burada böyle oturup yârenlik ediyoruz. Halbuki...."

Lafı birden yarıda kaldı. "Joy!" diye haykırdı, "Sen rahatsızsın! Bu hikâyenin yarattığı sarsıntı seni..."

Genç kız titrek bir sesle onun sözünü kesti:

— "Hiç bir şey değil. Biraz, birazcık fenalık hissediyorum. Eğer müsaade ederseniz...."

Yerinden kalktı. Sendeler gibi bir iki adım attı. Sonra, tam Miss La Farge ona doğru koştuğu sırada, büsbütün kendinden geçti.

Çavuş Braknell bir aralık hiç konuşmadı. Sadece sesini çıkarmaksızın, yüzü endişeyle çatılmış bir halde olduğu yerde oturuyordu.

Durum, korkunç bazı ihtimalleri zihninden geçirtici bir hal arz ediyordu doğrusu! Kızın yüzünde ormanda rastladığı sırada gördüğü korku ve elinde taşıdığı tüfek, evvelce içinde belirir gibi olan şüpheleri kuvvetlendirir cinstendi.

Böyle hücra bir yerde yaşamağa alışık bir insan olduğuna göre, genç kızın, rastgele bir haydudun ölüm haberiyle bayılıverecek kadar sarsılması olmıyacak şeydi... Meğer ki ölen kimseyi tanımasın!

Çünkü tabiatın bu ıssız köşesinde ölüm sık sık rastlanan bir hadiseydi. Ya vahşi hayvanların hücumu, ya yerli Eskimoların düşmanlıkları, yahut buzların veya soğuğun tesiriyle bu tarz vak'alar tekerrür ederdi. Şimdi, belki de öyle bir düşmanlığa kurban gitmiş bir kaçakçının öldüğünden bahsedildiğini duymak, fenalık geçirmek için sebep teşkil edemezdi.

Rayner'le Miss La Farge genç kızı dışarı götürdükleri esnada, Çavuş Braknell olduğu yerde durmuş, bunları düşünüyordu. Düşüncesi yavaş yavaş üzüntü verici bir sual şeklini aldı:

"Acaba Çakal Dick'i, kendisini tanıdığından şüphe etmediği bu narin genç kız mı öldürmüştü?"

Onun dehşetle maskeleşmiş çehresini tekrar hatırlayınca, diğer bir sual daha aklına geldi:

"Yoksa, karlar içinde yatan bir ölüyle karşılaşmanın, yahut onu kimin öldürdüğünü bilmenin verdiği ıztırapla mı sarsılmıştı acaba?"

Bunlara kat'î bir cevap bulmaktan âcizdi.

Hâlâ düşünüp durduğu sırada odanın kapısı açıldı. Ve Rayner içeri girdi. Şimdi yüzü ifadesiz bir kalıp gibiydi. Çavuşa, yapmacıklı denecek kadar nazik görünmeğe çalışan soğuk bir sesle:

— "Zannedersem hikâyeniz Miss Grave'ye pek dokundu." dedi, "Esasen kendisi sabahtan beri biraz rahatsızcaydı. Sizi şahsen ağırlıyamıyacağı için, onu bu akşamlık mazur görmeniz icap edecek. Mamafih bu, sizin yemeğinize devam etmemenizi gerektirecek bir mahzur değil tabiî. Yemekten sonra da, beraberce dışarı çıkıp şu ölüye bir bakıveririz isterseniz... Duasını okuyup gömdürmek lâzım gelecek sanırım."

Çavuş sükûnetle:

— "İçimizden en kötülerin bile bundan mahrum edilmemesi lâzım elbet." diye mukabelede bulundu ve ilâve etti:

— "Miss Grave nasıl.... daha iyice midirler?"

— "Evet, hafif bir baygınlıktan ibaretti. Bana kalırsa, biz burada rahat rahat keyfimizce otururken dışarıda bir ölü bulunmasını duymak, onu sarstı."

Çavuş buna inanmış görünerek:

— "Öyle sanırım," dedi.

Rayner memnun, devam etti:

— "Kadınların asabına da hiç güven olmuyor doğrusu!" Kısa bir duraklamadan sonra:

— "Yanılmıyorsam şu haydudun vurulmak suretiyle öldürüldüğünden bahsetmiştiniz, değil mi?" diye sordu.

— "Öyle tahmin ettim sadece. Onu orada karlar üstünde yatar buldum. Bir kaç dakika evvel de iki el ateş edildiğini duymustum. Bu neticeyi çıkardım."

Rayner:

— "Ama..." diye itiraz etti, "Duyduğumuz silâh sesinin, bu 'Çakal Dick' dediğiniz adama ateş edildiğini gösterdiği ne malûm? Meselâ ben, sizin gelişinizden kısa bir müdet önce, köşkün yakınında görünüveren bir kurta ateş etmiştim."

Çavuş Brankell hemen:

— "İki el mi attınız?" diye sordu.

— "Ha... hayır! Bir el ateş ettim!"

Cevap ufak bir tereddütten sonra verilmişti. Saniyenin bir parçacığı denecek kadar kısa bir gecikmeydi bu. Ama, Çavuşun gözünden kaçmamıştı. Rayner'in, ne şekilde cevap vermek icap ettiği hususunda kararsızlık geçirdiği anlaşılıyordu.

Çavuş Braknell:

— "Ama ben iki kere, hem de birbirinin ardından ateş edildiğini duydum." diye ısrar eti.

— "Belki de ikincisi aksisedaydı. Buralarda ıssızlık ve hava şartları yüzünden sesler ekseriya çift duyulacak kadar akseder."

Çavuş itiraz etti:

— "Hayır, aksiseda değildi. Bundan gayet eminim. Böyle ufak tefek şeylerle yanılmıyacak kadar uzun zamandan beri bu karlı diyarda bulunuyorum. Atışın ikincisi de birincisi derecesinde hakikîydi." Bir an durup Rayner'i dik dik süzerek ilâve etti:

— "Sonra size söylemem gereken daha bir şey var, Mister Rayner. Hemen ikinci atışı müteakip te bir kadın çığlığı duydum."

Beriki pek alâkalanmışa benziyordu.

— "Çığlığın bir kadına ait olduğundan emin misiniz? Duyduğunuz, belki de şu 'Çakal Dick' dediğiniz haydudun vurulunca kopardığı feryattı..."

Çavuş bu mütalâaya yanaşır gibi:

— "Bu da mümkün tabiî." dedi, "Ama bana, dehşet içindeki bir kadının feryadı hissini vermişti."

Rayner yine bütün yapmacıklı nezaketiyle ısrar etti.

— "Gürültü teşhisine pek alışmış kulaklar için bile buralarda yanılmak olağan şeylerdendir. Köşke yeni geldiğim sıralarda, bir gün bir tavşanın can havliyle bağırışını duymuştum da, ıztırap içindeki bir küçük çocuk feryadı zannetmiştim. Belki sizin de işittiğiniz, bu ıssız tabiat köşesinde câri olan 'Küçük büyüğe, zayıf kuvvetliye yem olur' kanununa uygun yeni bir avın sayhasıydı..."

Braknell kısaca:

— "Belki!.." dedi. Halbuki, makûl gibi görünmesine rağmen, bu izahatı için için hiç te hazmetmiyordu.

Rayner, onu iyice ikna etmek azmiyle devam etti.

— "Belki değil, muhakkak öyledir. Çünkü, son zamanlarda şunu fark ettim ki, Kutup bölgesine yakın olan bu ormanlık ve karlı bölgelerde, sesler bambaşka hususiyetler kazanıyorlar. Issızlık onları daha izam ettiriyor adeta! Hele insan bir şeyden şüphelenip asabı gergin oldu mu, ufacık bir sesi zihninde büyültüp hayalî bir kimseye mal etmesi işten bile değil!"

Adamın kendisini inatla inandırmağa çalışması Çavuşu sinirlendirmişti.

— 'Belki söylediğiniz gibidir ama..." dedi, "arada iddianızı çürüten bir durum olduğunu unutuyorsunuz!"

— "Ne gibi?"

— "Ben haydudun peşinde ıssız bölgeye uzandığım zaman, Allahın başka bir kuluyla, hele bir kadınla karşılaşabileceğimi asla aklımdan geçirmemiştim ki, duyduğum çığlığı ona mal edeyim!"

Rayner hiç sesini çıkarmadı. Önündeki şarap sürahisini ileri sürdü. Yerinden kalkıp öteki bir masadan bir kutu püro aldı.

— "Gidip ölüyü yoklamadan önce şuradan birer tane tüttürüverelim."

Çavuş lüks bir marka ola sigaralardan bir tane alıp yaktı. Sonra, düşünceli düşünceli, karşısındakini süzdü.

— "Miss Grave'nin nasıl olup ta böyle ıssız bir bölgede yaşadığına şaşıyorum doğrusu." dedi.

Rayner hafifçe güldü.

— "Şaşmanıza hiç hayret etmem. Çünkü herkes aynı şeyi söylüyor. 'Mesele şu ki kendisi buna ister istemez mecbur kalmıştır. Efendim, her halde duymuş olacaksınız: Babası Mister Grave muazzam bir servet sahibiydi. Ve bütün bu serveti kızına vasiyet etmiş. Şu şartla ki, Joy babasının ölümünden sonra tam üç sene 'Şimal Yıldızı'nda, yani bu köşkte yaşadığı takdirde serveti ele geçirebilecekti. İşte onun burada bulunmasının sebebi bundan ibarettir!"

— "Ne kadar... hele bir kız evlât için ne kadar acayip bir şart!"

Rayner istihfafla:

— "Kaçığın biriydi canım!" dedi. "Medeniyet dediğimiz şeylerden şiddetle nefret ederdi. Hele monden hayatın amansız bir düşmanıydı. Kızını İngiltere'de tahsil ettirdi ama, yine de onu cemiyetin tesirlerinden muhafaza etmek yegâne fikri sabitiydi. Bir kaç senesini burada, iptidaî şartların hüküm sürdüğü tabiat köşesinde geçirmenin, Joy'-ada yapmacıklı sosyete hayatına karşı nefret duygusunu aşılıyacağı kanaatindeydi. Sonra, zannedersem, kızının servet avcılarına yem olmasından da korkuyor; biraz olgunlaşıncaya kadar böyle cemiyetten uzak yaşamasını istiyordu."

Braknell başını sallıyarak anladığını belirtti. Sonra:

— "Düşünce pek te yanlış sayılmaz." dedi, "Ama fikrimce bir bakıma hatalı. Çünkü Miss Gra-

ve tekrar cemiyete kavuştuğu zaman, uzun müddet böyle dağ başlarında yaşamanın yarattığı reaksiyon neticesi, başı dönüp yanlış bir adım atabilir.

— "Evet. Joy'un babası bunu hiç aklından geçirmişe benzemiyor. Ama bu hususta başkaları mukayyet oluyorlar!"

Çavuş karşısındaki erkeğe bakıyor, bir yandan da düşünüyordu: Miss Grave'yle aralarında ne gibi bir yakınlık vardı acaba? Rayner'in genç kızdan küçük adıyla bahsedişine bakılırsa, bu oldukça esaslı bir yakınlık olacaktı.

Bunları zihninden geçirdiği esnada, Rayner ayağa kalktı.

— 'Eh, 'artık isterseniz gidip şu 'Çakal Dick' dediğiniz adamın icabına bakalım."

Çavuş ta kalktı. Beş dakika kadar sonra, dışarıya mahsus kürklü kaputlarını giymiş oldukları halde, ikisi yan yana hızlı hızlı çam ağaçları arasından uzayıp giden yolda ilerliyorlardı.

Yürüdükleri ara, Çavuş Braknell dikkatli nazarlarla etrafı gözden geçirmeği de ihmal etmiyordu. Dar patikanın yolla birleştiği yere varınca, evvelce fark etmediği bir şey dikkatine çarptı: Patika yolun öte yanına doğru da devam ediyordu.

Rayner tereddüt etmedi. Sola, nihayetinde "Çakal Dick" in ölüsünün bulunduğu tarafa saptı. Birden bir şey hatırlamış gibi durdu.

— "Yanlış sapmadık ya? Soldaki patika demiştiniz konuşurken, değil mi?" diye sordu.

Çavuş Braknell sükûnetle cevap verdi.

— "Evet, soldaki."

Ama, aklında hemen bir sual işareti beliriyermişti. "Ben konuşurken soldaki patika diye bir şey söylemiş miydim?" Bunu hatırlamıyordu. Sadece şüphedeydi.

Birden zihninde bir şimşek çaktı: Patikanın hem sağa, hem sola doğru uzadığını ancak az önce

fark etmişit. O halde muhavere arasında "Soldaki patika" diye tasrih etmiş olmasına imkân yoktu!

Halbuki yanındaki adam hangi tarafa sapılacağını tereddüt etmeksizin bilmiş, sonra bunu gizlemek istercesine duraklayıp sormuştu.

Çavuş zihninden geçenleri belli etmedi. Ama onun yanında yürümeğe devam ettiği ara, "Hangi yana sapmak lâzım geldiğini nereden biliyordu?" diye düşünmekten kendini alamadı.

Birden iki erkek te duraladılar. Ayaklarının dibindeki karlar üzerinde simsiyah, kocaman bir leke vardı.

Çavuş etrafına bakındı. Evet, burasıydı. Cebinden kibrit kutusunu çıkardı. Bir tane çaktı. Ortalık aydınlanınca, lekenin yanında, ağır bir vücudun karlar üzerinde bıraktığı, etrafı ayak izleriyle çevrili yere baktı.

Bu izi bir kere daha hayretle süzdü. Civarı gözden geçirdi. Ağaçların arasından doğru gelip, "Çakal Dick" in evvelce yattığı yere varan, sonra yine geldiği istikamette kaybolan kocaman ayak izlerinden başka şey yoktu.

Onu merakla süzen Rayner heyecanlı bir sesle:

— "Ne var? Ne oldu?" diye sordu.

Braknell kısaca:

— "Acayip!" dedi, "Ceset kaybolmuş!"

— 3 —

ÇAVUŞUN BULDUĞU MEKTUP

RAYNER, BOĞUK bir sesle Braknell'in sözünü aksiseda gibi tekrarladı.

— "Kaybolmuş mu?"

Ve endişeli, korkulu gözlerle hemen etrafına bakınarak ilâve etti:

— "Emin misiniz?"

Çavuş kat'î bir ifadeyle:

— "Gayet eminim," dedi, "İşte tam şurada yatıyordu. Şu da ondan akmış kanın lekesi. Eğer dikkatle bakarsanız, karlar üzerinde vücudunun bıraktığı izi de görebilirsiniz."

— "Öyleyse... öyleyse ölmemişti demek?" diye soran Rayner'in sesinde garip bir endişe vardı.

— "Yok, bunu diyemem. Ölmüş olduğuna dair yemin edebilirdim. Kalbi çarpıyor mu diye muayene bile etmiştim hattâ!.."

Rayner aceleyle:

— "Ama nasıl kayboldu o halde?" dedi, "Ölüler öldükleri noktadan uzağa gidemezler."

Çavuş sakin bir tavırla mukabele etti.

— "Gidemezler ama, götürülebilirler. Hem, Çakal Dick'i burada yatar gördüğümde, etrafta daha az ayak izleri vardı gibi geliyor bana. Mamafi pek emin değilim. Civarı dikkatle gözden geçirememiştim."

Rayner biraz tenkitkâr bir sesle:

— "Neden?" diye sordu. "Zannedersem yapacağınız ilk iş bu olmalıydı."

— 'Başka zaman olsaydı evet, öyle yapacaktım. Ama kızağımı ve köpeklerimi ana yolda bırakmıştım. Onlardan uzun müdet ayrı kalmak hiç bir vakit doğru bir hareket değildir." Çavuş biraz durdu. Sonra ilâve etti:

— "Hem daha bir şey vardı: Yolun nihayetinde bir ikametgâh bulunduğunu tahmin etmiştim. Önce oraya gitmek ve haydudun ölümündeki esrarı çözmeğe yarayabilecek bir şeyler öğrenmeğe çalışmak daka akla yakın görünmüştü bana..."

— "Hımm! Bari öğrenebildiniz mi?"

— "Hem de umduğumdan çok daha fazlasını."

Rayner sert sert:

— "Öyle mi!" dedi. Sesindeki bu başkalığa ilâveten, bakışlarının da dikleştiğini, Çavuş Braknell karanlıkta göremediyse de iyice hissetti.

— "Ne gibi bir şey öğrendiğinizi sorabilir miyim?"

— "Meselâ sizin 'Çakal Dick'i tanıdığınızı öğrenmiş oldum."

Rayner hemen:

— "Ben ömrümde onunla bir kelime bile konuşmuş değilim." diye itiraz etti.

— "Ama onu tanıyordunuz veya kendisinden bahsedildiğini işitmiştiniz! Sofrada adını söylediğim anda irkildiğinizi gördüm."

Beriki isteksizce güldü.

— "Ummadığım derece keskin nazarlarınız varmış, Mister Braknell! 'Çakal Dick'in adını daha evvel de duyduğum çok doğru. Bu bölgeye gelişimdeki yolculuk sırasında ondan bahsedildiğini işitmiştim. İşittiklerim hiç te hoş şeyler değildi doğrusu! Bu yüzden siz onun civarımızda bulunduğunuzu söylediğiniz zaman irkilmiş olabilirim. Siz de takdir edersiniz, ki böyle dağ başlarında bu gibi nâhoş mahlûkatın varlığı hiç huzur verici değildir."

— "Ya Miss Grave? O da 'Çakal'ı sadece ismen mi tanıyordu?"

Uzunca süren bir sükût sonunda konuştuğu zaman Rayner'in sesi kısık, hattâ biraz titrekti bile.

— "Bunu ben nereden bilebilirim? Eğer bu sualin mutlaka cevaplandırılmasını lüzumlu görüyorsanız, diyebileceğim yegâne şey doğrudan doğruya Miss Grave'ye sormanızın daha iyi olacağıdır."

Çavuş Braknell bu sözlerin sırf cevap vermekten kurtulmak için söylendiğini iyice hissediyordu. Rayner'in, açıklamak istemediği bir çok şeyler bildiği belliydi. Braknell bunların ne olduğunu şiddetle merak ediyordu. Bu arada, Rayner'le Miss Grave'-

nin aralarındaki yakınlığın ve Çakal Dick'le ne gibi bir ilişikleri olabileceği de zihnini kurcalamaktaydı.

Meseleyi kestirmeden halletmek kararıyla kısa bir tereddütten sonra:

— "Size henüz her şeyi anlatmış değilim, Mister Rayner." dedi. "Çünkü Miss Grave'yle yakınlığınızın derecesini bilmiyorum. Ama..."

Rayner, onun sözünü kesti:

— "Kuzinimdir. Aynı zamanda babam kendisinin avukatı ve vâsisi bulunuyor."

Çavuş:

— "Öyle mi?" diye mukabele etti. "O halde söylemeğe niyetlendiğim şeyi size daha rahatça açıklıyabilirim. Henüz Çakal Dick'i nasıl bulduğunu tamamen anlamış değilim.

"Burnuma duman kokusu geldiği için, belki de takip ettiğim kaçakçı buralarda barınıyor düşüncesiyle ana yoldan sapmıştım. Yerdeki kızak izlerinin Çakal'a ait olduğundan zerreze şüphe etmiyordum. Az ilerlemiştim, ki yoldan ayrılan bir patika gördüm. O istikamette devam eden kızak izini takip edeceğim sırada, tam dönemece varacakken, evvelce de anlattığım iki silâh sesini ve bunları müteakip kadın çığlığını duydum. Hemen, biraz geride bıraktığım kızağımın yanına döndüm. Sonra tekrar ilerledim.

"İşte, yoldan tam bu patikaya sapılan noktaya vardığım sıradaydı. Karşıma bakınca, bir kadının bana doğru koşarak geldiğini gördüm. Ağacın dibinde durup, konuşmak üzere yaklaşmasını bekledim. O beni ve kızağımı farketmeden önümden geçip gitti. Gözü dünyayı görmüyor denecek kadar dehşet içindeydi. Hemen hemen yüz yüze geldiğimiz halde beni görmedi!"

Muhatabı çabucak:

— "Yüzünü adamakıllı gördünüz mü yani?" diye sordu.

— "Mükemmelen!"

— "Tekrar görseniz tanır mıydınız acaba?"

Çavuş sükûnetle:

— "Tanıdım bile." diye mukabelede bulundu.

— "Ya, öyle mi?"

— "Evet, o gördüğüm dehşet içindeki genç hanım, kuzininiz Miss Grave'ydi!"

Rayner, kesik ve mânasız bir gülüşle:

— "Aman azizim..." deyiverdi, "... Umarım ki Joy'u, Çakal Dick'in katili diye ithm etmeğea kalkışamazsınız!"

Çavuş onun gülüşüne aldırmadı. Bu hareketini, pek zoraki bir örtbas ediş gayreti şeklinde tefsir etmişti. Hele sözlerindeki müstehzi edalı itirazı cevapsız bırakmağı ve hücumunu şiddetlendirmeği daha uygun buldu.

— "Henüz söylemediğim daha bir ufak şey var, Mister Rayner...." dedi, "Bana pek manidar görünen bir şey. Miss Grave'nin elinde bir tüfek vardı."

Beriki hemen:

— "Bunda hiç bir fevkalâdelik, hattâ mânidarlık yok ki!" diye atıldı. "Kuzinim gayet sportmen bir genç kızdır. Her halde av peşindeyken gördünüz onu. Hem size söylemiştim ya. Etrafta sık sık kurtlar görülüyor. Bu yüzden bu civarda silâhsız dolaşmak hiç te doğru bir hareket değil."

Çavuş Braknell kendi mütalâasında ısrar etti.

— "Fakat Miss Grave patikadan aşağı doğru, bir şeyden kaçar gibi koşarak geliyordu. Yüzü de anlatılamaz bir dehşet ifade ediyordu. Çakal Dick'in öldüğünü söylemem üzerine bayılması da bir mâna taşımıyor mu?"

Rayner tekrar kaba kaba güldü.

— "Pek inatçı bir insansınız, Çavuş Braknell! Hemen hemen kapısının dibinde bir ölü yattığını duyan bir kızın bayılmasında, ben bir fevkalâdelik görmüyorum. Hem sizin hayâlhaneniz biraz fazla geniş değil mi? Bir tüfek sesi duyup ötesini hayâlinizde iş-

lemiş olacaksınız. Buralarda yalnız başına dolaşmanın, insan asabı üzerinde inanılmaz oyunlar ettiğini başkalarından duymuştum zaten. Meselâ, Çakal Dick'i burada yatar gördüğünüzü ve ölü olduğunu söylemiştiniz ama, ortalıkta kimsecikler yok!"

Braknell, sert bir sesle karlar üzerindeki koyu renkli lekeyi işaret ederek:

— "Bunu da hayâlimde icat ettim diyemezsiniz ya!" diye çıkıştı, "Esasen diğer anlattıklarımın hepsini de gözümle mükemmelen gördüm. Ve sözüme inanabilirsiniz Mister Rayner: Asabımda zerrece bir anormallik yoktur!"

Rayner ayaklarını yere vurarak:

— "Belki öyledir ama, bizim burada münakaşa ede ede donmamız için hiç bir sebep yok, değil mi?" dedi, "Polis usullerini bilmem. Fakat, eğer buradaki işiniz bittiyse, köşke dönsek iyi olur. Donma yüzünden ayak parmaklarımı kaybetmek tehlikesiyle karşılaşmağı hiç istemem."

Çavuş hemen:

— "Bu gece burada yababileceğim hiç bir şey yok." diye mukabele etti. "Sabaha kadar beklemem lâzım gelecek. Köşke dönebiliriz."

Rayner ses çıkarmadı. Ters yüzüne döndü. "Şimal Yıldızı" nın yolunu tuttu. Çavuş ta konuşmaksızın peşinden yürüyordu.

Böyle gittiği ara, patikanın nihayetine varmak üzereyken, Çavuş Braknell hışırtılı bir şeye bastığını hissetti. Yere baktı. Kâğıda benziyen bir nesneydi bu...

Yavaşça eğilip aldı. Ve buruşturup eldiveninin içine tıktı.

Bu esnada Rayner onun geride kalmasını telâfi etmek istercesine duraladı, dönüp baktı. Braknell hemen hareketinin görülüp görülmediğini düşündü. Ama öteki konuşmağa başlayınca, sözlerinden, zih-

ninin bambaşka şeylerle meşgul olduğunu anlayıp rahatladı.

Rayner:

— "Umarım ki kuzinimi bu gece lüzumsuz yere rahatsız etmezsiniz, Mister Braknell..." dedi.

— "Hayır, rahatsız etmem. Buna lüzumu yok... şimdilik."

— "Ne şimdilik lüzum var, ne de sonradan olmalı bence!"

Braknell gayet candan bir temenniyle:

— "İnşallah olmamasını dilerim." dedi. Bunu öylesine samimiyetle söylemişti ki, Rayner'in de her halde içi rahatlamıştı. Çünkü "Şimal Yıldızı" na varıncaya kadar başka hiç bir şey konuşmadı.

Tekrar köşkün yemek odasında, gürül gürül yanan sobanın karşısındaki yerlerini aldıkları ara, Miss La Farge içeri girdi.

Rayner hemen:

— "Joy nasıl?" diye sordu.

— "Daha iyice, mersi. Bu gecelik kendisini mazur görmeniz ve özür dilemem için beni gönderdi. Aynı zamanda sizlerin ne yaptığınızı soruyor."

Rayner Braknell'e doğru mütebessim bir nazar fırlattıktan sonra:

— "Pek bir şey yapamadık," dedi, "Mister Braknellin gördüğünde ısrar ettiği cesedi bulamadık çünkü!"

Kız hayretle:

— "Acayip şey," diye mırıldandı.

Rayner güldü.

— "Evet, pek acayip. Öylesine acayip ki, bunun hayâlinin kendisine oynadığı bir oyundan ibaret olduğuna Çavuşumuzu iknaya çalıştım."

Kız Braknell'e bir göz attıktan sonra:

— "Ama ikna edemediniz galiba?" dedi.

Buna Çavuş Braknell kendisi cevap verdi.

— "Hayır, henüz kanmadım Miss La Farge."

Rayner yine gülerek genç kıza:

— "Döktüğüm bütün diller boşuna gitti, Babette." diye sızlandı. "Bizim Çavuş, Ingilizlerin hani şu düşmanlarını dehşete salan, dostlarına da bıkkınlık veren inadının tam bir timsâli!"

Miss La Farge de, mütebessim, mukabele etti:

— "Galiba inat ve kolay kanmamak, erkek karakterinin bir hususiyeti..."

Sonra başıyla hafifçe selâm verip odadan çıktı. O çıkınca Rayner yerinden kalkarak kapıya gitti; üzerinde asılı olan geyik derisinden perdeyi çekip örttü.

— "Miss La Farge kuzinim için iyi bir arkadaştır."

Çavuş:

— "Fransız menşeli Kanadalılardan galiba?" diye sordu.

— "Babası Fransızdı. Ama annesi İskoç karışımı soydandı. Joy'un annesi genç yaşta ölüp kızını öksüz bırakmış, Miss La Farge'nin yani bizim dediğimiz isimle Babatte'nin annesi onu kendi kızıyla beraber büyütmüş. Bu yüzden süt kardeşleri olan iki genç kız biribirlerinden hiç ayrılmazlar."

Braknell bir yandan önündeki konyağı yudumluyor, bir yandan da onu dinliyordu.

Rayner sözüne devamla:

— "Ama, Joy evlenince nasıl ayrılacaklar bilmem." diye mırıldandı.

Çavuş âni bir alâkalanışla sordu:

— "Böyle bir şeyin yakında vukuu mevzuubahis mi?"

Rayner çirkin bir sırıtışla:

— "Ümit ederim." diye mukabelede bulundu.

Braknell onun yüzündeki ifadeden anladığının doğruluğunu tahkik maksadıyla:

— "Her halde tâlip siz..." diyerek söze başladıysa da, öteki lafı yarıda kesti.

— "Henüz kat'ileşmiş bir şey yok. Ama kısa zamanda tahakkukunu çok arzu ediyorum. Joy'un, vasiyetname icabı buralarda geçirmeğe mecbur olduğu müddet yakında tamamlanıyor. Ve kendisini İngiltere'ye ben götüreceğim. İşte o vakit evleneceğimizi ve orada yerleşeceğimizi umuyorum."

Çavuş bir ara hiç bir şey söylemedi. Karşısındaki küstah bakışlı, maskemsi çehreyi süzüyordu. Ne çelik soğukluğundaki mavi gözlerde, ne de kısık çenede, Joy gibi narin bir genç kızı hayatta mes'ut etmeği emel edinecek bir ifade vardı. Müstakbel izdivaç, nedense Braknell'in içinde bir tiksinti yarattı. Sorsalar, bunun sebebini belki kendi de açıklayamazdı. Duyduğu bu hisleri güçlükle yenerek, nihayet konuştu.

— "Miss Grave için İngiltere'de yaşamak her halde çok daha tercihe şayan."

Rayner:

— "Elbette," diye tasdik etti. Sonra ilâve etti:

— "Size açık açık anlattığım bu kadar şeyden sonra, ormandaki cinayetle Joy'u alâkalı görmeniz fikrini niçin ısrarla reddettiğimi anlamışsınızdır sanırım. O da Çakal Dick'in adını tıpkı benim gibi evvelce duymuş olabilir. Ama aralarında bir tanışıklık bulunabileceği ve onu vurmuş olması ihtimali aklın kabul edemiyeceği bir şey! Bu kadar manasız bir fikri zihninizden geçirmenize bile şaşıyorum."

Çavuş:

— "Benim de kendime göre kanaatlerim var." diye ısrar etti.

Rayner ayak diriyordu:

— "eKndisini tesadüfen civarda görmeniz kanaat yarabilecek bir delil değil ki! Meselâ ben de, hattâ siz de o sırada hâdise mahalli yakınında bulunuyorduk..."

Braknell gülümsedi.

— "Evet, öyle ama, Çakal Dick'i benim vurmamı

için hiç bir sebep yoktu. Ve onu canlı yakalamam gerektiği de meydanda!"

— "Joy'la benim vurmamız için sebep mi var demek istiyorsunuz?"

— "Kat'iyen. Henüz hiç bir şey bildiğim yok. Ama siz de kabul edersiniz ki bir cinayetin vuku bulduğu yerde, kaatil ortaya çıkıncaya kadar, herkes şüphe altındadır."

Rayner gülümsemekle iktifa etti ve konyak sürahisini Çavuşun önüne sürdü. Fakat o başıyla "Hayır, istemem." der gibi bir hareket yaptı. Yerinden kalktı.

— "Teşekkür ederim. Bu akşamlık kâfi, Mister Rayner. Eğer müsaade ederseniz, bana yatacağım yeri gösterseniz de artık çekilsem. Bu gün pek yoruldum. Yarın da erkenden uyanmam lâzım."

Rayner:

— "Siz bilirsiniz," dedi. Ve kalktı.

Birkaç dakika sonra, Çavuş Braknell geceyi geçireceği odada yalnız kalmıştı. Burası da "Şimal Yıldızı" nın bulunduğu bölgeye nazaran pek lüks sayılabilecek bir odaydı. Ama o bunu fark etmeğe vakit bulamadı. Aklı fikri yolda ayağına ilişen ve gizlice, önce eldivenine, sonra da ceketinin cebine tıktığı kâğıt parçasındaydı.

Etrafı dinleyip, el ayağın çekildiğine kanaat getirdikten sonra, cebinden bunu çıkardı. Açtı. Üzerindeki yazılara bir göz atınca gözleri alâkayla kıvılcımlandı.

Bir sandalye çekip sobanın önüne oturdu. Kâğıdı dizinin üzerine bastıra bastıra kırışıklarını düzeltti ve okumağa başladı:

"Sevgili Joy'um;

Bu pusula sizi şüphesiz iyice şaşırtacak. Çünkü zannettiğime göre, beni çoktandır ölmüş sanmaktasınız. Doğrusu ben de epey zamandan beri sizden bir

haber alamamıştım. Fakat tesadüflerin yardımıyla yerinizi öğrendim ve sizinle görüşmek arzusuyla yanarak burada bulunuyorum.

"Ancak, şimdi duyduğuma göre, yalnız değilmişsiniz. Bu yüzden sizi köşkte ziyaret edemiyeceğim. Ama mutlaka görüşmemiz lâzım olduğu için, bu kâğıdı alınanızı müteakip geçecek bir saat içinde, sizi küçük patikanın nihayetindeki açıklıkta bekliyeceğimi haber veririm.

"Unutmadığınızı tahmin ettiğim Alcombe'deki o günün üzerinden uzun zaman geçti. Bu fasılanın, birbirimize söyliyecek çok şeyler bulunduğuna delil olduğunu takdir edersiniz güzelim.

"Gelmeği kat'iyen ihmal etme.

Dick ...."

Mektubun sonuna vardığı zaman, Braknell manyetize edilmiş gibi gözlerini kâğıttan ayıramadı. Ajanda defterinden yırtılmış bir yaprak üzerine, kurşunî kalemle yazılmıştı.

Yazan, önce imzasını adı ve soy adıyla tam bir şekilde atacakken, vazgeçmişti. Çünkü ismini müteakip soy adının ilk iki üç harfini yazmış, vazgeçince bunu karalıyarak sadece küçük adını bırakmıştı. "Dick" in imzası mektubun nihayetinde tane tane okunmaktaydı.

Çavuş kendi kendine:

— "Demek onu tanıyordu..." diye mırıldandı, "Onunla buluşmak için ormana gitmişti. O..."

Mırıltısının sonu gelmedi. Dikkatine bir şey çarpmıştı. İmzayı daha yakından incelemek üzere kâğıdı gözlerine yaklaştırdı. Yarıda kalmış olan soy adıydı alâkasını çeken!

Harfleri dikkatle teker teker söktü: "B...r... a... K..." Bunları bir kaç kere kendi kendine tekrarladı. Tekrarlarken, birdenbire gözleri hayret ve endişeyle kocaman kocaman açılıverdi. Yerinden fırlayıp kalktı.

Kendi kendine söylendi:

— "Aman Yarabbi! Eğer hakikaten öyle bir şey varsa..."

Uzunca bir müdet öylece olduğu yerde mıhlı kaldı. Yüzüne bakan, onun ne derin düşüncelere daldığını kolaylıkla anlıyabilirdi.

Neden sonra bu mühim pusulayı emin bir yere sakladı. Ve soyunup yattı. Ama bir türlü uyuyamadı. Ormanın derinlerinden bir kurtun uzun uzun uluduğu duyuldu. Dışarıdaki köpekler koro halinde hep birden havlamağa başlıyarak ona mukabele ettiler.

Çavuş Braknell'in uyumasına mâni olan, vahşî ve ıssız diyarın bu ürpertiler verici sesleri değil, kendi zihnini işgal eden düşüncelerdi...

— 4 —

ŞAŞIRTICI İZLER

ERTESİ SABAH ERKENDEN uyandı. Ama ondan da erken uyananlar vardı. Çünkü daha henüz giyinmeğe başlamıştı, ki kızartılmış et kokusu burnuna geldi.

Odasından çıkınca, Rayner'i kendisini bekler buldu. Adamın ilk sözü:

— "Erkencisiniz Mister Braknell!" oldu.

— "Evet. Dün gece gittiğimiz yere kadar uzanmağa niyetliyim de..."

— "Ne diyorsunuz! Kahvaltı etmeden mi? Şüphesiz bu kadar aceleye hiç lüzum yok. Hem unutmayın ki günün doğmasına en aşağı daha iki saat ister."

— "Öyle ama..."

Arka bölmeden, elinde tepsiyle gümüş bir kahve semaveri taşıyan yerli bir uşak belirmişti. Rayner gülümseyerek bunu gösterdi.

— "Mesele kendiliğinden hallolundu sanıyorum. Kahvaltı hazırmış. Her halde her şeyin soğumasına gönlümüz razı olmaz."

Çavuş Braknell de güldü.

— "Hakkınız var," dedi, "Önce kahvaltı edip sonra vazifeye koyulmalıyım gayrı..."

Rayner başını tasdik makamında salladı. Ve bir evvelki gece yemek yedikleri odaya onu buyur etti. Sofra dört kişilik kurulmuştu. Ama, henüz ne Miss Grave, ne de süt kardeşi ortalıkta görünmüşlerdi.

Rayner yerine otururken:

— "Hanımlara nazaran biraz erkenciyiz," dedi, "Ama onları beklemiyeceğiz. Belki de odalarında kahvaltı ederler."

Çavuş ta kendisine gösterilen yere oturdu. Yemek sırasında, akşamki muhavere ve hâdiselerden bahsetmemeğe dikkat ederek konuşuyorlardı. Bu arada laf Joy'un babasına dönünce, Rayner adam hakkında daha da izahat verdi:

— "Hayli garip tabiatlı bir insandı hani! Oldukça eski bir aileden ve Kanadayı geliştirmeğe çalışan gözünü budaktan sakınmaz öncülerin ilklerinden biriydi. Etrafımızdaki kitap raflarından da anlıyabileceğiniz gibi, oldukça kültür sahibiydi. Aynı zamanda mükemmel bir iş adamıydı da. Şimaldeki maden tesislerinin en kârlılarından bir çoğunu o kurmuş. Ötekiler gibi İngiltere'ye dönmeyip, işinin başından ayrılmayarak burada yerleşmiş. Muazzam bir meblâğ karşılığı İngiltere'deki o muhteşem malikâneyi satın aldığına bakılırsa, bir gün anavatana geri dönmeğe niyeti varmış kızıyla beraber... Ama sonradan bu ıssız diyara adeta âşık olmuş ve..."

Dışarıda duyulan kadın sesleri, Çavuş Braknell'in dikkatini çekiverdi ve lafın ötesini dinlemez oldu.

Sokak kapısı açılmış, kapanmış, sonra holde acele acele yürüyen ayak sesleri duyulmuştu. Gelenler yemek odasının önünden geçerken, aralık kalmış

olan kapıdan, Çavuş Braknell, onların ev sahibi Miss Grave'yle süt kardeşi Miss La Farge olduğunu gördü. Demek kahvaltıya gelmeyişleri tembellik etmeleri yüzünden değildi... Dışarı çıkmışlardı!

Bunu anlayınca, Çavuşun kaşları hafifçe çatıldı. Sabahın bu erken saatinde, ortalık henüz aydınlanmadan iki genç kızın dışarıda ne işleri vardı?

Rayner onun dalgınlığını fark etmişti. Bunun sebebini tahmin ettiği için, nazikâne bir tavırla izahat vermeğe girişti.

— "Kuzinimle Miss La Farge hakkında yanılmışım. Ben de onların tembellik edip yataktan kalkmadıklarını zannetmiştim. Halbuki dışarı çıkmışlarmış!"

— "Bu kadar erkenden hem de!"

— "Ya, civarda bir müddettir gümüşî bir tilki dolaşıyor. Joy' onu yakalamak sevdasında. Her halde tuzak kurmağa çıkmış olacak. Bu hayvanın postu güya pek makbulmüş...."

Çavuş dalgın dalgın:

— "Hakikaten çok kıymetlidir." diye mukabelede bulundu.

Mazeret mâkul görünüyordu ama, onun düşüncelerini giderir mahiyette değildi. Joy'la Miss La Farge'yi sabah karanlığında ormana gitmeğe sevk eden sebebin, gümüşî tilkiden başka bir şey olduğu fikrindeydi. Ve bu sebebi dehşetli merak ediyordu. Yoksa genç kız, kendisinin gece bulduğu pusulayı kaybettiğini fark edince onu aramağa mı çıkmıştı? Bilmiyordu. Yapabileceği şey yalnız kendince tahminler yürütmekten, bir de şafağın sökmesini beklemekten ibaretti....

Günün ilk ışıkları köşkün etrafındaki çamlar arasından süzülmeğe başlar başlamaz yerinden kalktı. Rayner kendisine rafakat etmek teklifinde bulundu. Ama o bunu kabul etmedi.

— "Teşekkür ederim, Mister Rayner. Yalnız ba-

şıma yapmam gereken şeylerle başa çıkmağı becerirım."

Adam:

— "Yani, işinize mâni olabileceğini mi düşünüyorsunuz?" diye güldü.

Braknell:

— "Öyle demedim," dedi, "Mamafi, insanın çapraşık meseleleri çözmek için sessiz bir yerde tek başına kalması gerektiğine göre, sözleriniz hakikate hiç te aykırı değil."

Köşkten ayrılır ayrılmaz, hızlı bir yürüyüşle, bir gece önceki hâdise mahalline doğru yollandı. Patikaya sapınca adımlarını yavaşlattı ve yerdeki izleri gözden geçire geçire ilerlemeğe koyuldu.

Bunların bir kısmı tazeydi. Bir kısmı da bayat. Çünkü rüzgârın savurduğu karlarla çevreleri belirsizleşmeğe yüz tutmuşlardı. İçlerinden, bir evvelki gece Çakal Dick'in bulunduğu noktaya gelirken ve oradan uzaklaşırken kendi bıraktığı izleri, sonra Rayner'le beraber gelişlerinde olanları teşhis etti. Fakat birden, alâkasını çeken başka izler gördü. Erkek ayağına ait olamıyacak kadar ufak ve biçimliydi bunlar! Ve bir kısmı yeni, bir kısmı da eskiydi.

Çavuş:

— "Miss Grave'nin ayak izleri...." diye düşündü. "Hem de dün geldiği aynı noktaya tekrar gelmiş!" Bu geliş, olsa olsa bir şey, meselâ kaybolmuş mektubu aramak içindi.

Küçük ayak izleri patikadan doğru ilerleyip, Çakal Dick'i ölü bulduğu açıklığın görülebildiği, önü çam fidanlarıyla çit halinde perdelenmiş ufak bir düzlüktü.

Genç kızın randevuya gelerek burada bir ara beklediği, hattâ dururken tüfeğini yere dayadığı karlar üstündeki izlerden anlaşılıyordu.

Çavuş: "Burada durup beklemiş ve Çakal Dick gelince de..." diye düşünmekle beraber, aklından ge-

çeni, "... Ve Çakal Dick gelince de onu vurmuş!" şeklinde tamamlıyamadı. Çünkü köşkün yemek odasına girdiği zaman, Joy Grave'nin masum ve tatlı ifadeli yüzünde, cinayet işlenmiş bir genç kız halinden eser görmemişti. Gerçi ormanda karşılaştığı andaki halinin açıkladığı dehşet hissi dikkate değerdi. Buna rağmen, "Çakal" ı o öldürmüş olsaydı, sofrada, kendisinin ölü bulduğunu söylemesi üzerine o kadar sarsılması ve bayılıvermesi gibi bir şok tesirine maruz kalmazdı her halde. Demek ki Çakal Dick'in ölümü, onun bilmediği ve âni olarak öğrenince sasıldığı bir şeydi.

Çavuş Braknell olduğu yerde bir iki dakika durup bunları düşündüğü ara, gözleriyle etrafı incelemekten de geri kalmıyordu.

Yerlerdeki izlerin çeşitliliği onu şaşırtacak mahiyetteydi. Miss Grave'ye ve kendisine ait olanlardan gayrı diğer bir karakteristik iz, iri ayaklara sahip ve ağırca vücutlu, yahut ağır bir şey taşıyan birisine ait olanlardı. Çavuş bunların "Çakal"ı ölü bulduğu noktaya kadar uzandıklarını, sonra geri döndüklerini görünce izleri takibe başladı.

Ağaçların arasından geçerken, tıpkı Miss Grave'nin durup beklediğini kestirdiği yer gibi diğer bir ufak düzlüktü. Ve yine tıpkı onun gibi Çakal Dick'in yattığı açıklığı görebiliyor, ama önündeki bodur fidanlarla perdeleniyordu. Ayrıca bu düzlüğün, tam Miss Grave'nin beklemiş olduğu yerin karşı tarafına isabet ettiğini fark etti. Ama, asıl dikkatini celbeden şey şu oldu: Düzlükteki karlar üzerinde de bambaşka bazı ayak izleri vardı!

Çavuş bir ıslık çalmaktan kendini alamadı. "Issız gibi görünen bu ücra yerde meğer dün akşam kaç kişi toplaşmıştık!" diye şaştı.

Şaşkınlığı biraz geçince, yine Çakal'ın yattığı yere kadar geldikten sonra geri dönen kocaman ayak izlerini takibe devam etti. Bunları takiben ağaçlar

arasında ilerliye ilerliye, üzeri buz tutmuş olan nehire kadar vardı. Bu noktada ayaz izleri kayboluyordu ama, büyükçe bir kızağın bıraktığı yol, adamın kızağa binip uzaklaştığını gösteriyordu....

Çavuş Braknell, ağır ağır, geri dönmek üzere yürümeğe başladı. Birdenbire ileride, devrilmiş bir ağaç gövdesi üzerinde oturan bir kadın gözüne ilişti. Dikkatle baktı. Joy Grave'den başkası değildi bu!...

Kızın arkası kendisine dönüktü. Başı öne eğik; omuzları, tam bir yeis ve bezginlik ifade edercesine çökük haldeydi. Çavuş gürültüsüzce ona yaklaştığı zaman, genç kızın, yüzünü elindeki mendile kapamış olduğunu gördü. Ağlıyordu!

Çavuş Braknell içinde bir muhabbet ve şefkat dalgasının kabardığını hissetti. Daha da yaklaştığı halde, yerdeki karlar ayak sesi duyurmadığı için, o bunun farkında değildi.

Braknell yavaşça:

—- "Miss Grave," dedi "Sizin bir derdiniz var. Acaba bir yardımım dokunmaz mı?"

Duyduğu sesle irkiliveren genç kız birden başını kaldırıp baktı. Ve Çavuş, ıztırapla dolu mavi gözleri, yaşlarla yol yol olmuş güzel çehreyi bir an görebildi. Sonra yine baş beyaz mendile kapandı, onun sualine mukabele edercesine hıçkırıklar birbirini takip etti.

Braknell bir ara öylece yerinde mıhlanmış kaldı. Sarsılıp duran narin omuzlara çaresizlikle bakıyordu. Nihayet dayanamıyarak, üzgün bir sesle tekrar:

— "Yalvarırım, ağlamayın Miss Grave. Müsaade edin de size yardım edeyim. Derdiniz çok büyük muhakkak...." diye rica etti.

Onun bu sözleri üzerine Joy Grave tekrar başını kaldırdı. Narin hatlı siması, tam bir biçarelik ifade ediyordu. Kırık dökük heceler halinde:

— 'Derdim pek büyük," diyebildi, "Ne siz, ne de bir başkası yardımda bulunabilir bana..."

— —

Çavuş: "Söyleyin, anlatın." diye ısrar etti, "Hiç değilse yardımım dokunabilir mi, bir deneyin."

Kız bir dakika derin düşünceye dalmış gibi olduğu vaziyette durdu. Uzun kirpiklerinin gölgelediği gözleri yere dikilmişti. Sonra başını kaldırdı. Çavuşu, sanki nasıl bir insan olduğuna hüküm vermek ister gibi dikkatle süzdü. Ve içten gelen bir hıçkırıkla:

— "Evet..." diye mırıldandı, "Size güveneceğim, size her şeyi anlatacağım. Belki bana yardım edebilirsiniz. Hiç değilse tavsiyelerde bulunur, yol gösterirsiniz..."

Braknell hemen:

— "Öyleyse gelin yürüyelim," dedi, "Burada uzun zaman oturursanız donacaksınız." Ve ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzattı.

Kızın zarif eli avucuna deydiği anda, nazarları da karşılaştı. Braknell, yan yana yürümeğe koyuldukları zaman, kalbinin hızlı hızlı çarptığını, damarlarındaki kanın nefis bir şarapla kızışmışçasına alevlendiğini farketti....

— 5 —

BİR AÇIKLAMA

JOY GRAVE hikâyesine hemen başlamadı. Muazzam çam gövdelerinin arasından geçerek, Şimalin o huşû dolu ıssızlığı içinde, iki dakika kadar ağır ağır yürümeğe devam ettiler.

Braknell hiç ses çıkarmaksızın bekliyordu. Neden sonra, genç kız söze başladı.

— "Orada oturup niçin ağlıyordum diye merak ediyorsunuz her halde?"

— "Evet" diye samimiyetle cevap verdi çavuş,

"Neden ağladığınızı merak ediyorum ama, bu hususta ufak bir fikrim var diyebilirim."

— "Fikriniz mi var?" Kızın sesinde hayret okunuyordu.

Braknell:

— "Evet," diyerek elini kürklü ceketinin cebine doladı. Bulmuş olduğu pusulayı çıkardı. Kıza uzattı. Onun, daha kâğıdı görür görmez tanıdığı, yüzünden belli olmuştu.

— "İşte, bunu dün akşam yerde, Çakal Dick'in yattığı noktadan pek te uzak sayılamıyacak bir yerde buldum," diye devam etti. "Elime aldığım mektubun kime ait olduğunu bilmiyordum. Ama bilseydim de, vazife icabı, okumaktan kendimi alamıyacaktım. Eğer yanılmıyorsam bu size ait, küçük adınızı taşıyor çünkü..."

— "Bana hitaben yazılmıştı... Benimdir."

— "Ya yazan? Çakal Dick miydi?"

— "Evet."

Çavuş Braknell pusulaya bir göz attı. Ve nazarları yarı karalanmış imzaya takıldı.

— "Kuzum söyler misiniz bana, Çakal Dick'in adı, daha doğrusu alışkanlıkla yazmağa başlayıp sonra çizdmiği soyadı nedir?"

— "Söylesem sizi şaşırtacağımdan korkarım."

Çavuş: "Pek şaşırmıyacağım belki de," diye mukabele etti, "Şimdiden cevabınızı tahmin eder gibiyim."

— "Soyadı sizinkinin aynıdır. Braknell'dir!"

Çavuş, tahmini doğru çıkan bir insanın heyecanıyla:

— "Hah! Adı Dick Asham Braknell olacak o halde!" 'diye haykırdı.

Joy Grave sükûnetle: "Evet, tamam bildiniz." dedi.

— 'Ve, İngiltere'nin Westmorland eyaletindeki Harrow Fell malikânesinden mi?"

— "Evet, orada doğmuştu. Sir James'in oğlu, sizin de amcazadeniz oluyor."

Çavuş bir ara hiç konuşmaksızın yürüdü. Bakışları uzaklardaki bir tepeye dönüktü. Gözlerinin ifadesinden derin düşüncelere dalmış olduğu anlaşılıyodru.

Joy Grave onu merakla süzmekteydi. Bir müddet sonra dayanamayıp sordu.

— "Mektubu okuyuncaya kadar onun kuzeniniz olduğundan haberiniz yoktu, değil mi?"

— "Zerrece! Çakal Dick'in İngiliz olduğunu biliyordum sadece... Ama dün gece pusulayı okuyup, s izin yemekte, amcamla tanıştığınızdan bahsedişinizi hatırlayınca içime bir şüphe girdi."

— "Onunla kardeş çocukları olduğunuzu daha önceden bilseydiniz, kendisini ele geçirmeği üstünüze almazdınız her halde, değil mi?"

— "Vazifeden ihraç edilmeği göze almadıkça böyle bir itirazda bulunmama imkân yoktur. Zannedersem bizim yeminizi bilmiyorsunuz?"

Onun "Hayır" dercesine başını salladığını görünce devam etti:

— "Yeminimiz şöyledir: Bana verilen bütün kanunî vazife ve talimata sadakatle itiaat edeceğime ve bunları hiç bir korku, zaaf, muhabbet hissine esir olmaksızın harfiyen yerine getireceğime yemin ederim Allahım!"

Genç kız titredi. "Sizinki çetin bir meslek." diye mırıldandı, "Demek amcanızın oğlunu bile tevkif edecektiniz?"

— "Amcamın oğluymuş, başka bir erkekmiş... hattâ kadınmış, arada bir fark yok. Ve olmamalı. Vazife bizim lûgatımızda en başta gelen kelimedir!"

Joy düşünceli düşünceli süzüyordu onu. Çavuşun kaşları çatıktı, yüzü ciddîydi. Kırpılmaksızın ileriye doğru bakan mavi gözlerinde sert bir ifade vardı. Sö-

zünün eri bir insan olduğu ve vazifesinin emirlerini hiç şaşmaksızın tatbik edeceği belliydi. Genç kız:

— "Herkes sizin gibi olamaz," dedi, "Meselâ amcazadeniz...."

Braknell sözünü kesti:

— "Söyler misiniz lûtfen, Dick Braknell sizin neyiniz oluyordu? Bu mektup aranızda basit bir tanışıklık veya arkadaşlıktan fazla bir şey bulunduğu hissini veriyor."

Joy Grave acele acele:

— "Haklısınız," dedi, "O, kocamdı."

— "Aman Yarabbi!" Çavuş Braknell hayret dolu bir nida koparmış, yanındaki güzel yüze, inanamazcasına bakıyordu.

O: "Evet," diye tekrarladı, "Ben Çakal Dick'in karısıyım veya... idim."

Çavuş hâlâ bir şey söyliyemiyordu. Joy onun gözlerine, dehşetle karışık tiksintiye benzer bir ifade dolduğunu gördü.

Nihayet pürüzlü bir sesle:

— "Ve... dün gece onunla buluşmağa gittiniz?" diyebildi.

Genç kadın hemen:

— "Öyle bir şey demedim," diye tashihe kalkıştı, "O mektubu okudunuz, fakat bundan...."

Çavuş sözünü kesti:

— "Ben sizi gördüm."

— "Beni gördünüz mü?" Hayret sırası bu sefer Joy'daydı. Ve pırıltılı gözleri korkuyla birden donuklaşıvermişti adeta....

— "Evet, sizi gördüm."

— "Nerede?" diye sorabildi.

— "Patikadan aşağı doğru geliyordunuz. Elinizde bir tüfek vardı. Yüzünüzden dehşet okunuyordu. Ben köpeklerimle beraber oradaki yüksek bir çam ağacının dibinde durmaktaydım. Siz beni görmeden önümden geçtiniz. Konuşacaktım ama, çehrenizdeki

ifade beni bundan alıkoydu. Ve yine bu sebeple, bir de duyduğum iki el ateş yüzünden, sizin geldiğiniz patikayı takiben ilerledim. Nihayetinde de Çakal Dick'i buldum!"

Joy çabucak:

— "Ölü mü buldunuz?" diye sordu.

— "Bana öyle görünmüştü! Hakikaten, onun ölmüş bulunduğundan o derece emindim ki! Yoksa yaşamasını temin için elimden geleni yapar ve bilhassa onu öylece karlar ortasında bırakıp gitmezdim."

— "Ölmüş idiyse, şimdi nerede?"

— "Bilmiyorum. Bu cihet benim için bir esrar perdesiyle örtlü. Dün gece Mister Rayner'le aynı yere döndüğüm zaman Çakal Dick'in cesedi ortadan kaybolmuş bulunuyordu!"

Genç kadın tekrar:

— "Ama sahiden ölmüş olsa, nasıl kaçıp gidebilir?" diye ısrar etti.

— "Biri onu yok etmiş, götürmüştür belki de..." Çavuş Braknell bunu söylerken birden duruverdi.

Joy onun zihninde yeni bir fikir parladığını anlamıştı. Düşünceli düşünceli kendisini süzdüğünü görünce, sordu:

— "Ne oldu? Ne düşünüyorsunuz?"

Sualine cevap bulacak yerde, bilmukabele bir sualle karşılaştı.

— "Söyleyin bakayım, dün akşam siz kocanızı görmüş müydünüz?"

Buna tereddütsüzce:

— "Evet, görmüştüm." cevabını verdi.

Çavuş devam etti:

— "Ve ben sofrada Çakal Dick'in karlar üzerinde ölü yattığını söyleyince masadan kalktınız. Odanıza gittiğiniz. Ve bir daha dönmediniz."

Kendinin de pek inanmadığı, fakat hâdiselerin

muhtemel kıldığı bir faraziyeyi zihninden düzenliyen bir insan gibi konuşuyordu.

Joy onun nereye varmak istediğini anlamıştı.

— "Tekrar oraya gittiğimi zannetmiyorsunuz ya?" diye çaresizce haykırdı, "Cesedi ben yok ettim diyemezsiniz!"

O: "Maalesef, öyle bir fikir pek tabiî olarak insanın aklına gelebiliyor," dedi, "Hem unuutmayın ki oradan dönerken çehrenizin ne halde olduğunu görmüştüm. Sonra onun kocanız olması..."

Genç kadın birden:

— "Ama, anlamıyorsunuz!" diye atıldı. "Anlamıyorsunuz ki kocam olan o adamın cesedini yine o noktada bulabilmeniz için dünyada neyim varsa fedaya razıydım! Beni helâk eden, durumun kat'iyetsizliğidir; yoksa onun ölümü değil!"

— 'Evet! Böyle bir şeyin katileşmesi benim için halâs demek olurdu..."

Çavuş Braknell bir ara ona, hayretinden konuşamıyacak kadar şaşkınlıkla baktı. Genç kadının fevkalâde açıkça konuştuğunu ve hislerini olduğu gibi ifade ettiğini anlıyor, bu izdivaç dramının nasıl bir çıkmazdan doğruduğunu merakla düşünüyordu.

Joy kesik bir sesle:

— "Çok şaşırmış görünüyorsunuz," diye mırıldandı. "Amcazadenizi tanır mıydınız?"

Braknell başıyla bir "Evet" işareti yaptı.

— "O halde, kocam sayılmasına rağmen, onu sevdiğimi zannedemezsiniz! Dick'in nasıl bir mahlûk olduğunu bilen bir kadının kendisini sevmesi ve ondan kurtulduğunu öğrenebilmekle sevinç duymaması imkânsızdır!"

Çavuş hemen:

— "Ama siz ne söylediğinizi bilmiyorsunuz!" diye çıkıştı, "Benim haberdar olduğum malûmattan sonra, bu sözlerle kendinizi nasıl bir itham altında bıraktığınızın farkında değilsiniz. Neredeyse Dick'in

ölmesini istediğinizi söyliyeceksiniz! Ve buna benzer sözlerle, onu dün gece gördüğüm durum bir araya getirilince, ortaya korkunç bir ihtimal çıkar!"

— "Yani, kocamı benim öldürdüğüm hissi mi hasıl olabilir demek istiyorsunuz?"

— "Elbette, öyle değil mi ya? Bunu duyan yabancıların aklına hemen, kaatilin siz olup olmadığınız suali gelebilir?"

Genç kadın:

— 'Ya siz?" diye sordu, "Siz de kendi kendinize bu suali aklınızdan geçirdiniz mi?"

Çavuş Braknell:

— "Tabii," dedi, "Unutmayın ki sizi cesedin yattığı noktadan gelirken görmüştüm."

Joy merakla onu süzerek:

— "Kanaatlerinizde ne gibi bir neticeye vardınız acaba?" demekten kendini alamadı.

Sualinin cevabı kısaydı.

— "Henüz bir netice yok!"

— "O halde şüphedesiniz daha?"

Çavuş sükûnetle:

— "Görünüşteki vaziyete göre netice çıkarmak istemiyorum..." diye cevap verdi, "... Çünkü sizin de farkettiğiniz gibi, her şey aleyhinizde gözüküyor. Hele sabah sabah buraya tekrar gelişiniz..."

— "Bundan da haberiniz var mı?"

— "Evet, Mister Rayner'le kahvaltı ettiğimiz sırada, sizin ve Miss La Farge'nin dışarıdan geldiğinizi gördüm. Halbuki bana odanızda bulunduğunuzu söylemişlerdi. Kar üzerinde bıraktığınız izleri de gözden geçirdim."

— "Ama, neden sabahın erken saatinde buna lüzum gördüğümü tahmin edemediniz?"

— 'Evet, edemedim."

— "Süt kardeşimle birlikte, az önce gösterdiğiniz pusulayı aramağa çıkmıştık. Kâğıdı yok etmek istemiştim. Ama bu sabah bulamadım. Sonra aklıma,

dün gece cebime koymuş olduğum geldi. Yolda düşürmüş olacağımı anladım. Erkenden dışarı çıkışımızın sebebi budur. Dick Braknell'le evli bulunduğumu burada Miss La Farge'den başka kimse bilmiyor; öğrenmelerini istemedim çünkü..."

Çavuş Braknell içinin rahatlaştığını hissetti. İzahat gayet mâkuldü ve söyleniş tarzı doğruluğunu ispat ediyordu. Ama henüz daha sorulması gereken bazı sualler vardı.

Ağır ağır:

— "Sözlerinize inanıyorum," dedi, "Bu sırrınızı öğrenmemelerini istediğiniz kimseler arasında Mister Rayner de var sanırım..."

Açıkça cevap verdi.

— "Evet. Yaptığım deliliği onun bilmesinini istemem."

Çavuş, Rayner'in Joy'la evlenme tasavvurunu hatırlayınca, ister istemez kafasına bazı yeni sualler doluştu. Acaba genç kadın Rayner'den hazzediyor, onun niyetinin tahakkukunu istiyor ve arada bir mâni teşkil eden "Çakal Dick" i bu sebeple ortadan kaldırmağa mı kalkışıyordu?... Bunu bilemezdi.

Genç kadını dikkatle inceliyerek:

— "Miss Grave... pardon, Misis Braknell..." diye söze başlarken lafı yarıda kaldı.

Genç kadın:

— "Hayır! Hayır!" diyerek, adeta deneetle haykırdı, "Bana o soyadıyla hitap etmeyin! İstemiyorum. Nefret ediyorum o isimden! 'Grave' diye hitap edin..."

Çavuş onun önünde edildi.

— "Nasıl arzu ederseniz Miss Grave. Size sormağı lüzumlu bulduğum bir sual var. Söyleyin bana, dün gece kocanızla konuştunuz mu?"

— "Hayır, bir kelime bile konuşmadık!"

— "Ama, gördünüz kendisini, değil mi?"

Sükûnetle:

— "Evet" diye tasdik etti. "Kendisini gördüm."

— "Onun sizi bekliyeceğini bildiğiniz yere, hem de elinizde tüfekle gidip, ağaçların ardında, görünmeyecek bir noktada yer aldınız, onun yolunu gözlediniz. O tüfeği niçin aldınız yanınıza?"

Bu suali sorduğu esnada, karşısındaki solgun çehrenin büsbütün solduğunun farkına vardı. Apaçık ifadeli mavi gözlerde bir bulutlanış oldu. Ve Çavuş bir, iki saniye kadar süren müddet içinde, onun bayılıvereceğinden korktu.

Fakat genç kadın derin bir soluk aldı. Sonra güvensizce:

— "Bu ormanları bilirsiniz," diye geveledi, "Kurtlar... ayılar filân dolu. Onun için, tüfeksiz dolaşmak büyük bir ihtiyatsızlık olur."

Çavuşun kaşları çatılıvermişti. Cevabın atlatmacadan ibaret olduğunu hissetmişti... Ve memnun değildi! Ama açıktan açığa inanamazlık edemedi.

— "Miss Grave... Sizin Dick Braknell'den bir korkunuz var mıydı?"

— "Hayır, ondan korkmuyordum, ama nefret ediyordum. Hele hayatıma tekrar dahil olması ihtimali beni deli, divâne ediyordu!"

Birkaç saniye durup düşündükten sonra, Çavuş Braknell kestirme bir sualle hücuma geçti:

— "Lûtfen söyler misiniz bana, kocanızı beklediğiniz sırada veya daha sonra tüfeğinizle hiç ateş ettiniz mi?"

Birden genç kadının yüzünde adeta bir fırtına koptu. Mavi gözleri, bir uçuruma bakar gibi dehşetle kocaman kocaman açılmıştı. Dudakları titriyor, solgun çehresinin her yanı kasılıveriyordu sanki....

Çavuş, içinde bulunduğu acıma ve muhabbet zaafını mükemmelen gizlediği ara, kesik kesik bir cevap duyuldu.

— "E... evet. Ateş ettim. Ama, ah!.. Ne olur, inanın bana, ne yaptığımı ancak uzun bir müddet

geçince idrâk edebildim. Ne olduğunu bilemiyorum... Onun karlar üzerine devrilişini gördüm, ve bekledim. Sonra yanına yaklaştım. Ölmüşe benziyordu. Bunu müteakip bütün kuvvetimle koşa koşa oradan kaçmış olacağım!"

Onu dinlediği sırada, Çavuş Braknell bir gece önce mi, sonra mı oldu?"
dirnağa çalışıyordu. Ama, genç kadının manevî ıztırapla kasılmış yüzü, yüreğini eziyordu. Az sonraki suali, bu sebeple okşarcasına bir mülâyimlikle sordu:

— "Kocanızın karlar üzerine yuvarlanışını gördüğünüzü söylüyorsunuz. Bu, sizin ateş etmenizden önce mi, sonra mı oldu?"

Joy Grave:

— "Bil.. mi..yorum," diye kekeledi, "Bu sabah zihnimde hepsi, hayâl meyâl görülmüş bir kâbustan ibaretti. Bir an kötü düşüncelere kapıldığım hatırımda. Ona karşı, içimde korkunç bir nefret vardı. Orada, karşımda durduğunu görür görmez, ondan ebediyen kurtulmanın nasıl kolayca mümkün olabileceği aklıma geliverdi. Bu fikir zihnimde bir an için... tıpkı âni bir çılgınlık gibi yer aldı. Bundan az sonra, onu karlar ortasında yatıyor gördüm... Ne olup bittiğini bilmiyorum. Ama bu sabah tüfeğimi gözden geçirince boş bir kapsül buldum."

Çavuş:

— "Demek öyle..." diye düşünceli düşünceli mırıldandı, "Şimdi size bir sual daha. Ama hafızanızı iyice yoklayıp cevap verin: O esnada daha bir el ateş edildiğini duydunuz mu?"

Genç kadının gözlerindeki ıztırap ifadesinin yerini, ümitle karışık meraklı bir bakış aldı.

— "Neden sordunuz bunu?" diye haykırdı, "Duydum zannetmiştim. Ama bu sabah düşününce böyle bir şey işittiğimden pek emin olamadım. Belki de, benim ateş etmemin aksi sedasıydı...."

Braknell:

— "Hayır," dedi, "... Aksi seda değildi. Silâh patlayışıydı. Ben o sırada az uzakta bulunuyordum. Ve iki el ateş edildiğini gayet iyi duydum. Atış o kadar üstüste idi ki, sanki bir elmiş hissini veriyordu.."

— 'Emin misiniz." Joy heyecanlıydı. "Evet, evet! Her halde o esnada orada daha biri vardı.... Kocama ateş eden biri. Ve belki de onu o vurdu da kaatil ben değilim. Ah Yarabbim! Çok şükür, çok şükür sana! Ondan nefret ediyordum ve kurtulmak için kötü bir şeyi bile göze almak fikrinin cazibesine kapılmıştım ama, bu yarı delilik ânı kısa sürmüştü. Söyleyin, söyleyin Mister Braknell! Sahiden öyle mi düşünüyorsunuz?"

Çavuş onu temin edercesine:

— "Evet, orada daha birinin bulunduğundan gayet eminim." dedi. "Önce suçlunun siz olduğunuzdan şüphelendiğimi gizlemiyeceğim. Ama suallerime verdiğiniz kaçamaksız cevaplar bazı düşüncelerimle birleşince şüphelerim bertaraf oldu."

Çavuş bir ara durdu. Sonra, zihnini meşgul eden muammayı kurcalamağa başladı.

— "Mesele oldukça esrarlı görünüyor. Ateş edenlerden biri sizdiniz. İkincisi orada bulunan başka biriydi. O sırada yakında birisinin bulunduğu muhakkak. Çünkü ayak izlerini gördüm. Ama bir de kızak izi vardı.."

Joy Grave:

— "Belki de Dick'in kızağıydı..." diye fikir yürüttü.

Braknell başını salladı.

— "Tabiî, bu da ihtimal dahilinde. Ama, kızağı dönüşte süren Dick olamaz. Ölmüş olmasa bile - ki bundan gayet emindim - , yürüyerek kızağın bulunduğu yere kadar gidemiyecek vaziyetteydi. Esasen

onun yattığı noktaya doğru gelen, sonra da giden büyük büyük bazı ayak izleri teşhis ettim..."

Genç kadın sızlanır gibi:

— "Eğer ölmemişse..." diye mırıldandı. Çavuş, çaresizlikle bulanık narin simâya bakınca, içinde derin bir acıma hissi duydu. Amcazadesinin ne mal olduğunu biliyordu. Keza bu şimal bölgesinde, "Çakal Dick" adı hiç te hoş bir nam değildi. Şimdi karşısında duran bu güzel ve zarif genç kadının, Dick Braknell'le nasıl olup ta evlenmeğe rıza gösterdiğini anlamıyordu. Hele, eğer ölmemişse hâlâ onun karısı sayılacağı aklına gelince, gayrı ihtiyarî kaşları çatıldı. Joy da bunu fark etmişti. Tatlılıkla:

— "Ne düşünüyorsunuz, Mister Braknell?" diye sordu.

— "Düşündüğüm, kuzenim olacak o sersem ruhlu insanla nasıl olup ta evlendiğinizdir..."

Joy Grave önce kıpkırmızı kesildi, sonra rengi soldu.

— "Merak etmekte haklısınız," diye kırık dökük bir sesle konuştu. "Eğer daha yürümekten çekinmezseniz, bunun nasıl... nasıl vukua geldiğini anlatırım size..."

Çavuş hiç bir şey söylemedi. Sadece başını salladı. Ve yanında yürümeğe koyuldu....

— 6 —

ÇAVUŞUN DİNLEDİĞİ HİKÂYE

GENÇ KADIN, uzunca süren bir sessizlikten sonra, ağır ağır söze başladı.

— "Kuzeninizle, sizin Harrow Fell malikâneniz civarında misafir kaldığım sıralarda tanışmıştım. Bir av partisindeydik. Bana karşı pek kibar davranmasından hoşlanmamıştım diyemiyeceğim... Beni anla-

manızı rica ederim. O zamana kadar hayatımın çoğu kısmı buralarda geçmiş olduğu için, fazlasıyla hassas ve tecrübesizdim...

"Westmorland'da geçen bütün tatil müddetince, kuzeniniz benimle alâkadar olmakta devam etti. Onun, Sir James Braknell gibi bir insanın vârisi olduğunu bilmek, alâkasını daha gurur okşayıcı hale getiriyordu... Civardaki genç ve güzel kızlara bakmayıp bana alâka göstermesi de başımı döndürüyordu diyebilirim..."

Çavuş:

— "Fazla tevazu göstermişsiniz, Miss Grave..." diye onun güzel çehresine baktı.

Genç kadın ölgün bir tebessümle:

— "Belki," dedi ve hikâyesine devam etti.

— "O sonbahar sonlarında, tekrar koleje dönmemden az önce, bana evlenme teklifinde bulundu..." Sanki o günleri yaşıyormuş gibi dalgınlaşıp sustu.

— "Evet?"

— "Teklifini kabul etmedim."

— "Niçin etmediniz?"

— "İki sebepten dolayı. Bir kere, onu sevdiğimden pek emin değildim. İkinci ve asıl sebep te, böyle bir kararı babama danışmadan veremezdim."

— "Her ikisi de gayet mâkuldü."

— "Bana da öyle görünüyorlardı. Ama, İngiltere'deki vârisim Leydi Alcombe, bunu böyle bulmadı."

— "Siz Leydi Alcombe'nin mi vesayetindeydiniz?"

Genç adamın sesindeki hayreti Joy da fark etmişti. Hemen:

— "Onu tanır mısınız?" diye sordu. "Kendisinin vâsilik etmesine şaştınız, değil mi?"

Braknell itiraf etti:

— "Evet. Doğrusunu isterseniz şaştım hakikaten. Leydi Alcombe'yi ve nasıl huylara sahip oldu-

ğunu iyi bilirim. Şaşkınlığım, onun gibi bir kadına bir genç kızın emanet edilişinden doğuyor."

Joy Grave:

— "Babam bunlardan habersizdi," diye sözüne devam etti, "Leydi Alcombe'yi evlenmeden önce tatırmış. Kendisi uzaktan akrabamızdı da. Bu yüzden ona emanet etti.. Bana gelince, hayli tecrübesiz bir kızdım. Leydi'nin köşkünde bazı şeyler döndüğünün farkındaydım ama, bunları kavrayamıyordum henüz:..."

— "Leydi Alcombe sizin kuzenim Dick'le evlenmenizi doğru buluyor muydu?"

— "Evet. İtirazlarıma gülmüş, ileride Harrow Fell malikânesinin efendisi olacak bir gençle evlenmemi, babamın mutlaka memnuniyetle karşılıyacağını söyliyerek teklifi kabulüm için ısrar etmişti. Ama, ben yine kararımdan şaşmamıştım... o zaman. Acele etmeme lüzum olmadığını biliyordum. Babamın bir kaç ay sonra İngiltere'ye geleceği haberini ileri sürerek onun gelişini bekliyeceğimi söyledim...."

Çavuş sabırsızlıkla:

— "Peki, sonra ne oldu?" diye sordu.

— "Sonra..." Genç kadının yüzü birden bulutlandı. Ve kendini tutamayıp hıçkıra hıçkıra ağlamağa başladı. Braknell'in teskin edici bir iki sözünden sonra, Joy, büyük bir bezginlikle:

— "Pek saftım..." diye devam etti, "Ve amcazadenizle Leydi Alcombe de saflığımın farkındaydılar anlaşılan. Noel Yortusu tatilini Alcombe şatosunda geçirecektim. Yortu günlerine yakın, Leydi mektebe haber göndererek, tatlin başlıyacağı akşam, kuzeninizle beraber gelip otomobille beni alacaklarını bidirdi. Tren yolculuğu hiç rahat olmadığı için otomobili tercih ediyordu ekseriya... Tatil günü gelip çattı. Beni almağa gelen sadece Dick'ti. Leydi Alcombe'nin gribe tutulduğu için yola çıkamadığını haber verdi. Her şey öylesine tabiîydi, ki sonradan aklım başıma

gelinceye kadar, zerrece bir şüphe hatırımdan geçmedi. Ve böylece yola çıktık..."

Çavuş, kaşları çatılmış, dinliyordu. Genç kadın, kendi âlemine dalmış bir halde, anlatmağa devam etti.

— "Yolu şaşırdık. Yanlış tarafa saptık. Şaşırdık diyorum ama, sonradan bunun bile bile yapılmış bir şey olduğunu ve etrafı mükemmelen tanıyan Dick'in mahsus öyle dediğini anlamış bulunuyorum... Ardından kar yağmağa başladı ve biz tipi arasında, akşamın geç saatinde, Wietshire adlı ufak bir köye yaklaştığımızda, otomobilde bir bozukluk oldu. Dick'in dediğine göre artık yola devam etmemiz imkânsızdı. İster istemez oradaki küçük bir hana gittik. Hancı kadın çok iyi ve temiz kalpli bir insandı. Rahat edeyim diye elinden geleni esirgemedi. Bana iki kızının yattığı odada yatak yaptı. Kuzeninize de mutfakta bir yer uydurdu. Ertesi sabah, Dick otomobilin sağını solunu karıştırdı ve az sonra, yola çıkabileceğimizi söyledi. Böylelikle hareket ettik. Alcombe şatosuna vardığımız zaman, tam öğle yemeği vaktiydi...

"Şatonun, bir çok misafirlerin toplaşmış bulunduğu holüne girmemiz üzerine, gripten iyileşmiş olduğu anlaşılan Leydi, dehşetli bir telâşla yerinden fırlayıp bana koştu. 'Aman Joy'cuğum' diye haykırdı, 'Nerelerde kaldınız? Senin için duyduğum endişeden mahvoldum. Telefon etmediğim, telgraf çekmediğim yer kalmadı!'

"Ben gülerek olanı anlattım. Sözlerimi dinleyen etraftaki erkeklerden biri hayretinden ıslık çaldı. Hiç hazzetmediğim bayağı tavırlı bir kız da, kıkır kıkır gülmeğe başladı. Leydi Alcombe ise anlattıklarımı sonuna kadar dinledi. Böyle herkesin ortasında verdiği izahatın bitince soğuk bir sesle: 'Bunca maceradan sonra yorulmuş olacaksın. Şimdi odana çıksan daha iyi edersin. Ben sonra gelirim' dedi.

"Holden çıkarken, ortada nâhoş bir şey bulun-

duğunu sezmiştim. Çünkü erkeklerden bir ikisi, gayet çirkin bakışlarla beni süzüyor, o kız da mânalı mânalı kıkırdıyordu...

"Daha elbiselerimi değiştirmeme kalmadan Leydi Alcombe yukarı geldi. Hizmetçi kıza odadan çıkmasını söyledikten sonra bana döndü. 'Joy'cuğum, bu kadar ayıp bir harekette bulunmağı senden beklemezdim!' dedi. 'Ne söyliyeceğimi, ne düşüneceğimi bilemiyorum... Hem öyle bir hikâyeyi bütün misafirlerin ortasında anlatmak! Kimse inanır mı? Korkunç bir şey bu, korkunç!!..'

"Şaşkına dönmüştüm. Korkunç olan neydi? Bunu anlıyamıyordum. Kendisine, her şeyi dosdoğru anlattığımı ve bunda ne gibi bir fenalık olduğunu sordum.

"O yine buz gibi bir sesle: 'Kimse inanmaz!' dedi, 'Dick ve sen âlemin diline düşeceksiniz. Vallahi ne söyliyeceğimi şaşırdım! Böyle bir rezalete sebep olduğunuz için, Dick'in de senin de düşüncesizliğinize hayret ediyorum!.. Herkes gülüyordu size...'

"Sesinin ve tavırlarının ifadesi, kelimelerle söylediğinden çok daha açık ve çirkin şeyleri ima ediyordu. Ne demek istediğini hissedince yatağıma kapandım, hıçkıra hıçkıra ağlamağa başladım."

Bu kadar üzücü hâdiseleri hatırlamakla dehşetli yorulmuşçasına sustu. Leydi Alcombe'nin düşük karakterini bilen Çavuş Braknell, dinlediği şeylerin tesiriyle, onun, kendisine emanet edilmiş saf bir genç kıza ettiklerini hayâlinde canlandırıyor ve diş gıcırdatmaktan kendini alamıyordu...

Joy zahmetle sözüne devam etti:

— "Ben ağlamağa başlayınca, Leydi Alcombe sesinin tonunu değiştirerek, 'Yapılabilecek tek bir şey var' dedi, 'Ve en iyisi de onu yapmak. Hamdolsun ki Dick sana delice âşık. Ve sen de biliyorsun ki evlenmenizi arzu ediyor. Şimdi ismine leke sürdürmekten kurtulman için, ona "Peki" demen lâzım kelecek,

Joy. Yegâne çare bu. Çünkü, inan bana, hikâyenize kimse inanmıyacak... Hattâ doğru bile olsa! Onun için, kararını ver... Hem Dick ileride Baronet olacak ve karısı da kimsenin dil uzatamıyacağı bir mevkiye erişecek. Artık ötesini sen bilirsin güzellim. Düşün ve kararını ver!"

Genç kadın ağır ağır:

— "Bunun üzerine düşündüm ve ister istemez kararımı verdim..." dedi, "Dick'le gizli olarak evlenecek, meseleyi sonradan babama anlatacaktım. Başka nasıl hareket edebilirdim ki? Zaten hiç bir şeyden şüphe ettiğim de yoktu. Dick beni istiyordu. Ben ondan hoşlanıyordum. Ve arada hakkımızda iyi şeyler düşünmeyenler vardı. Çaresiz söylentileri gidermek lâzımdı..."

Çavuş Braknell düşünceli düşünceli:

— "Peki her şeyin bir tuzaktan ibaret olduğunu ne zaman öğrendiniz?" diye sordu.

— "Nikâhlandığım sabah. Dick, Leydi ve ben, kiliseden henüz dönmüştük. Kütüphanenin iç bölümüne girmiş, Newnham'deki bir arkadaşıma mektup yazıyordum. Dış bölüme iki kişinin girdiğini duydum. Seslerinden, Leydi Alcombe ile Dick'i tanıdım. Leydi gülerek: 'Bana beş bin lira borçlusun, Dick...' diyordu, 'İnşallah borcunu ödemekte geç kalmazsın. Çünkü, doğrusunu istersen boğazıma kadar batmış vaziyetteyim.'

"Dick te güldü. Sonra cevabı duyuldu: 'Korkma, ihtiyardan sızdırır sızdırmaz hemen öderim Mary. Hakettin de hani. Bulduğun plân çok güzeldi ve mükemmel de tatbik olundu...'

"İşte o anda beynimin içinde bir şimşek çaktı sanki. Ve onun aydınlığında her şeyi apaçık gördüm. Amcazadenizle nasıl bir hile sonunda evlendiğimi anladım. Ondan işte o anda nefret ettim ve hâlâ da ediyorum....

"Onlar bir müddet sonra kütüphaneden çıktılar,

Bense bir ara olduğum yerde kalakalıp düşünmeğe devam ettim. Ne yapacağımı pek bilemiyordum. Balayı için Paris'e gitmemiz kararlaştırılmıştı. Bu kararlarını ne yapıp yaparak bana kabul ettirecekle-rinden korkuyordum. O anda zihminin allak bullak olmasına rağmen kat'i kararımı vermiştim ben de: Gitmiyecektim ve Dick Braknell'in, kâğıt üzerinde ele geçirdiği hakkı kullanmasına, bana yaklaşmasına asla müsaade etmiyecektim!

"Odama çıktım. Mantomu giydim. Biraz da para alıp, bir pusula bile bırakmaksızın şatodan kaçtım. Mektup yazdığım arkadaşın oturduğu şehre yollandım.

"Ona her şeyi anlattım. Ve onun tavsiyesi üzerine, Leydi Braknell'e bir mektup yazarak, Dick Braknell'le kat'iyen yaşıyamıyacağımı söyleyip durumu izah ettim.

"Mektubuma cevaben Dick'in kendisinden, hemen ertesi gün benimle görüşmeğe geleceğini bildiren bir telgraf aldım. Mamafi ne ertesi, ne de daha sonraki günler geldi. Her halde bir şey olmuş ve İngiltere'den uzaklaşmağa mecbur kalmıştı. Sebep neydi acaba? Biliyor musunuz?"

Çavuş ağır ağır:

— "Evet" dedi, "Biliyorum. Ve, zannedersem, bunu öğrenmek sizin de en tabii bir hakkınız. Dick topçu bölüğünde bulunduğundan haberiniz vardı tabiî, değil mi?"

— 'Evet!"

— "Mesleğine karşı alâka besliyordu. Ve oldukça da iyi bir subaydı. Onun hakkında bildiğim yegâne iyi cihet budur zaten. Fakat o sıralarda, orduda yeni tip bir silâh kullanılmağa başlamıştı. Bunun plânlarını tesadüfen görüverdi. Bir kopyasını ele geçirdiği gibi, yabancı bir devlet ajanına sattı!

"Çok geçmeden hırsızlık fark edildi. Faili anlaşıldı. Ama bu arada Dick'in bir ahbabı ona telgrafla

meseleyi haber verdi. Alcombe şatosundan doğruca İngiltere dışına kaçtı. Gelip sizi tâciz edemeyişinin sebebi bu olacak... Tabiî, hâdise sonradan örtbas edildi. Mamafi, Dick için İngiltere'ye adım atmak hâlâ tehlikeli sayılır... Peki, sonradan başka sefer size hiç haber filân göndermedi mi?"

— "Hayır, dün geceye kadar öyle bir şey olmamıştı. Bu yüzden pusulayı görünce şiddetli bir sarsıntı geçirdim."

Çavuş başını salladı.

— "Tahmin ediyorum hislerinizi.. Ya babanız, ona sonra hâdiseyi anlatmış mıydınız?"

— "Çok şükür, hayır! Kendisine bir mektup yazmıştım. Ama o bunu alamadan hayatına mal olan kaza vuku buldu! Vasiyetnamesi mucibince buraya geldiğimde, zarfı henüz açılmamış bir halde buldum.. Buraya gelmekten öyle memnundum ki! İngiltere'de kendime dost ve akraba bildiğim insanların kötülük ve desiseleri beni tiksindirmişti!"

Genç adam: "Ama, hepsi de o takımdan değildi elbet?" diye fikir yürüttü.

— "Değildiler şüphesiz! İçlerinden bazısıyla hâlâ ahbabım. Yakında İngiltere'ye gideceğimde bir ara onlardan birinin evinde kalacağım."

— "Sonra tekrar buraya dönecek misiniz?"

— "Muhakkak diyebilirim. 'Şimal Yıldızı' benim evim, ocağım. Burasını çok severim ve... dün geceye kadar... burada kendimi daima emniyette hissetmiştim."

Çavuş onun Dick'i kastettiğini sezerek:

— "Anlıyorum," dedi. Ama, eğer Dick ölmemişse, "Şimal Yıldızı"nın artık eskisi gibi emniyetli bir yuva olamıyacağı şeklindeki düşüncesinden bahsetmedi.

Bir ara sessiz sedasız yürümeğe devam ettiler...

Önlerindeki karlarla örtülü çalılık tümsek, kızak şosesi olarak kullanılan donmuş nehiri gözden gizli-

yordu. Aşağı doğru inmek üzere tümseğe tırmandıkları zaman, yokuşun alt başından doğru birinin geldiğini gördüler. Bu Rayner'di.

Rayner'in onlarla karşılaşmağı beklemediği, irkilişinden belliydi. Ama kendisini çabucak toplayıp:

— "Biraz etrafı gözden geçirmeğe çıkmıştım." dedi. Sonra sordu:

— "Siz de dönüyor musunuz köşke?"

Joy tasdik mânasına gelen bir baş sallayışla mukabele etti. Çavuş ise, ilerdeki karlı tepelerden gözünü ayırmaksızın:

— "Ben biraz daha dolaşacağım." cevabını verdi.

Başıyla onları selâmladı. Rayner'le Joy geri dönmek üzere yürümeğe koyuldukları ara, gözden kaybolmaları için bir müddet bekledi. Sonra kendi de aksi istikamette yola düzüldü.

Niyeti, evvelce yarıda bıraktığı iz tetkikine devam etmekti. Bilhassa, kızağın ne yana doğru gitmiş olduğunu inceliyecekti.

Tümsekten aşağı, kayar gibi indi. Nehir kenarına vardı. Buz zemini üzerindeki karlarda, dün geceden kaldığı belli taze kızak izini bulması güç olmadı. Bunu takiben yürümeğe başladı.

Belki civarda bir yana sapar diye epeyce takip ettiği iz, öylece uzayıp gidiyordu.

Bunun üzerine Çavuş Braknell, takibe kendi kızağıyla devamı etmek üzere şimdilik tekrar "Şimal Yıldızı" na dönmeğe karar vermekten başka yapacak şey bulamadı.

Köşkten epeyce uzağa düşmüştü. Uzun bir yürüyüşten sonra, bina nihayet görünebildi. Fakat Çavuşun kaşları birden çatılıvermişti. "Şimal Yıldızı" nda bir telâş vardı. Köşkün önündeki düzlükte iki kızak duruyordu. Köpeklerin bir kısmı yere uzanmış dinleniyor; diğer bir kısmı da yiyecek bir şey bulmak ümidiyle olacak, karları eşeliyorlardı.

Kızakların yanına varınca, sürücülerden bir yerliye:

— "Hayrola?" diye sordu, "Misafir mi getirdiniz?"

Adam:

— "Hayır efendim. Bir mektup getirdik." cevabını verdi, "Ve buradan yolcu alacağız dediler."

Çavuş aradan geçip köşke girdi. Uşaklar aceleyle sağa sola koşuşuyorlardı. İlk karşısına çıkan Rayner oldu. Gülerek:

— "Size verilecek haberimiz var Mister Braknell," dedi, "İngiltere'ye gitmek üzere yola çıkıyoruz. Şimdi babamdan bir mektup aldık. Miss Grave'nin bazı işler için acele olarak İngiltere'de bulunması lâzımmış."

— "Öyle mi?"

— "Evet. Ve zannedersem buradan uzaklaşmanız da iyi olacak. Dün geceki esrarlı cinayetten sonra, böyle üçra bir yerde yaşamak hiç te hoş değil."

Çavuş başını salladı. Bir iki söz söyleyip Rayner'den ayrıldı ve kendi odasına çıktı. Piposunu yakarak oturduğu koltukta, bir müddet öylece dalgın dalgın düşüncelerini tahlile devam etti...

— 7 —

JOY'UN RİCASI

YALNIZ BAŞINA yediği öğle yemeğinden sonra, Çavuş Braknell yine "Şimal Yıldızı" ndan çıktı.

Mahut hâdise mahalline doğru yürüdüğü sırada, arkasından birinin geldiğini duydu. Dönüp baktı: Joy'du. Yanına yaklaşmasını bekledi.

Genç kadın:

— "Müsaade ederseniz biraz sizinle beraber ge-

lebilir miyim, Mister Braknell?" dedi, "Bazı şeyler söylemek isterdim..."

Çavuş, samimî bir ifadeyle.

— "Hay hay, memnuniyetle, buyrun Miss Grave." diye mukabelede bulundu.

— "Sizden bir ricada bulunmak isterdim."

— "Emrinize amâdeyim efendim."

Bir ara sessizce yürüdüler. Çavuş onun söze başlamasını bekliyor, bir yandan da onun ne gibi bir şey istiyebileceğini merakla düşünüyordu.

Nihayet Joy Grave birdenbire:

— "Yarın İngiltere yolculuğuna çıkacağımızı duydunuz mu?", diye sordu.

— "Evet. Mister Rayner söyledi. Karar biraz âni oldu, öyle değil mi?"

Genç kız başını salladı.

— "Öyle. Seyahat bu sırada hiç beklenmedik bir şey. Biz buzların erimeğe başlıyacağı zamanı bekliyecek ve kayıkla nehir yolundan gidecektik. Fakat Mister Rayner'in babası Sir Joseph'ten gelen bir mektup acele olarak İngiltere'ye gitmeliymişim diyor. Mektup ta yolda gecikmiş. Bu yüzden Mister Rayner bir an evvel yola çıkmamız gerektiğini söylüyor."

— "İş pek mühim olacak her halde..."

— "O ısrarla böyle diyor ama..." diyerek biraz duraladı, "... doğrusunu isterseniz, benim bu karara hemen itaat edişim başka sebepten. Dün geceki esrarlı hâdiseden dolayı asabım bozuldu... Dehşetli korkuyorum, Mister Braknell."

Çavuş döndü. Endişeyle, solgun ve gergin görünen güzel çehreye baktı.

— "Neden korkuyorsunuz?"

— "O... ondan... Dick Braknell'den!"

— "Eğer ölmüşse niçin korka..."

Joy birden:

— "Sahiden, ölmüş müdür dersiniz?" diye sor-

du, "Kuzum, söyleyin ne olur Mister Braknell, siz ne tahmin ediyorsunuz?"

Çavuş ağır ağır:

— "Dün geceye kadar bundan hiç şüphem yoktu." dedi, "Ama bu gün..."

— "Evet, bu gün?"

— "Öldüğünden o kadar kat'iyetle emin değilim. Bulunmamacasına ortadan kayboluşu beni şaşırtıyor. Ölmüş olsaydı, kızağı süren yardımcısı onu bir yere gömmüş olurdu. Halbuki etrafı dolaştım. Her yanda, karlar olduğu gibi. Bu yüzden, adamı onu ya başka yere gömmek, veya tedavi etmek için alıp götürdü hükmüne vardım..."

Genç kız düşünceliydi.

— "Ama, ona kim yardımcılık edebilir?"

— "Bunu bilemem. Fakat yarın her şeyi öğreneceğimi tahmin ediyorum. Artık köpeklerim iyice dinlenmiş olacakları için, o zaman hızla yola koyulabileceğim. İlk işim, nehir üzerindeki taze kızak izini takip etmek olacak. Yalnız, bu arada gayet emin olduğum bir şey var, ki o da, kızağı sürenin kocanız olmasının imkânsızlığıdır. Çünkü o, kendi başına yerinden kımıldıyamıyacak haldeydi..."

Joy Grave bir an hiç sesini çıkarmadı. Çavuş onun ne düşündüğünü merak ettiği esnada, nihayet konuştu.

— "Mister Braknell..." dedi, "Çok korkuyorum. Çünkü nedense içimde kuzeninizin ölmediğine dair bir his var. Ve o yine buraya gelir mutlaka. Hele onu vuran veya vurduran benim diye bir şüpheye kapılırsa... İşte yarın sabah acele yola çıkmağı kabul edişimin sebebi budur. Sir Joseph Rayner'den gelen mektup buna vesile oldu sadece. Anlıyor musunuz?"

Çavuş onun hislerini paylaşıyorcasına:

— "Anlıyorum," cevabını verdi, "Dick artık yerinizi öğrendiği için sizi rahat bırakmaz diye düşünüyorsunuz."

— "Onu tanırsınız. Kendisiyle evlenmemi temin için nasıl bir desiseye başvurduğunu da anlattım size. Şimdi beni rahat bırakabileceğine hiç ihtimal verir misiniz?"

Çavuş: "Hayır," diye kabul etti, "Kendi çıkarını düşünmesi daha çok muhtemel."

— "Halbuki, bana anlattıklarınız doğru ise, İngiltere'de emniyette olacağım. Oraya ayak basmağa cesaret edemiyecektir. Gizlice gelmeğe kalkışsa bile, onu polise haber vereceğimi söylemekle kendimi müdafaa edebilirim."

Genç adam içten bir alâkayla:

— "Polis sizi burada da korumaktan saadet duyacaktır." dedi.

— "Kendinizi kastediyorsunuz her halde. Çok teşekkür ederim. Ama ben sizden zaten bir ricada bulunacaktım."

Onun tereddütle susması üzerine; Çavuş ısrar etti.

— "Buyurun, söyleyin. Vazifemin müsaadesi nisbetinde size her türlü yardıma amâdeyim, Miss Grave."

— "Dick Braknell yaşıyor mu, öldü mü, bunu öğrenebilir misiniz?"

Genç adam kendisinden böyle bir şey isteneceğini beklememekteydi. Bu yüzden biraz şaşırmıştı. Aynı zamanda aklına Rayner'in sözleri gelmişti. Onun tasavvurlarını hatırlayınca, genç kızın da bu arzuyu besleyip beslemediği düşüncesine kapıldı. Belki de onunla evlenmek üzere serbest kalıp kalmadığını merak ediyordu da, Dick'in ölüp ölmediğini öğrenmek istiyordu.

Braknell sükûnetle, kalbinde filizlenen hisleri ezerek, ona cevap verdi:

— "Bunu öğrenmeğe çalışmak ilk işim olacaktır zaten. Bana verilmiş olan 'Çakal Dick'i yakalamak vazifesi icabı meseleyi takip ve tahkik etmem

lâzım. Onun hakkında malûmat verebilecek birini, meselâ kızağı süren yardımcısını arayıp bulmalıyım. Âmirlerime vereceğim raporun kat'i esaslara dayanması lâzım."

Joy birden:

— "Öğreneceğinizi bana da bildirir misiniz?" diye sordu.

— "Memnuniyetle..."

— "Görüyorsunuz, durumum gayet anormal. Vaktiyle evine sığındığım arkadaşım, süt kardeşim, bir de siz hakikati biliyorsunuz. Üçümüzden gayrı bütün tanıdıklar, beni henüz hiç evlenmemiş sanıyorlar..."

Çavuş Braknell, elinde olmıyan hissin sevkiyle sordu:

— "Mister Rayner de mi?"

— "Onun da bir şey bilmediğinden gayet eminim. Leydi Alcombe'nin sırrını muhafaza edeceğine pek güvenim yoktu. Bu sebeple onu susturacak bir çareye baş vurdum. Kendisine mektup yazarak, evlendiğimi gizli tutmazsa, kurduğu tuzağı alenen herkese ilân edeceğimi bildirdim. Sosyetede rezil olmak korkusuyla bu tehdidimin işe yarıyacağını biliyordum. Gönderdiği kısa cevapta, bana dair her şeyi unutacağını ve sırrımı açıklıyabileceğini aklımdan geçirmememi yazdı. Bu yüzden yakınlarımın hâdiseden haberdar olmadıklarından eminim."

Braknell başını salladı.

— "Dediğiniz doğru," diye tasdik etti, "Ama tekrar evlenebilmeniz ancak..."

Joy Grave, solgun yüzü pembeleşivererek, sözünü birden kesti.

— "Tekrar evlenmek istemiyorum! Hem böyle bir şeye kalkışmama nereden ihtimal verdiniz, Mister Braknell?"

Genç adam, onun berrak ve hilekârlıkla gölgelenmemiş mavi gözlerine bakınca, sözlerinde samimî

olduğunu hissetti. İçinio anda hoş bir ferahlık kapladı. Demek Rayner'in tasavvurlarına ortaklık ettiği yoktu....

Neş'eli bir sesle:

— "Tekrar evlenmek niyetinde olduğunuzu söylemedim Miss Grave." dedi, "Ben sadece böyle bir şeyin kanunen imkânsızlığına işaret etmek istedim."

Joy, kaşlarının çatılışı kaybolmaksızın, hafifçe gülümsedi.

— "Bir daha evleneceğimi sanmıyorum. Sözü bilirsiniz ya, sütten ağzı yanan...."

Çavuş ta güldü. Fakat karşısındaki güzel sima ile babası Rolf Grave'nin ona bıraktığı muazzam servet bir araya gelince, genç kızı kararından döndürmek hevesine kapılacak erkeklerin az olmıyacağı aklına geldi. Bununla beraber, zihninden geçeni söylemeksizin, onun sözlerine mukabele etti:

— "İnsan, istikbalin kendisine neler hazırladığını bilemez, Miss Grave," dedi, "Ama, her ne olursa olsun, beni güvenebileceğiniz dostlarınızdan biri olarak telâkki edebilirsiniz. Dick Braknell'le kardeş çocuğu oluşundan iftihar edemiyeceğim. Bununla beraber, bedbaht olmanıza sebep olan hâdise dolayısiyle, kuzinim sayılabilirsiniz... Şunu da hatırdan çıkarmıyın ki, size hizmet etmek için yapmıyacağım şey yoktur. Ve, eğer içinde bulunduğunuz gayrı tabiî durumdan kurtulmanıza yarıyacak bir malûmat edinirsem, en kısa zamanda size bildireceğimden emin olabilirsiniz..."

Joy kısaca:

— "Teşekkür ederim, Mister Braknell," dedi, "Size minnettarım."

Daha bir ara, sükût içinde yürümelerini müteakip sordu.

— "Hakikaten kuzenim sayılırsınız Mister Braknell, ama henüz küçük adınızı bilmiyorum..."

— "İsmim Roger'dir."

— "Eğer size bir şey yazmak istesem hangi adrese...."

Genç adam hemen:

— "Regina'daki jandarma komutanlığına gönderirseniz, ben başka bir bölgede bile bulunsam, ergeç mutlaka elime geçer." diye cevap verdi.

— "Öğrendiğime memnun oldum. Sizin de eğer bana haber vereceğiniz bir şey olursa, Sir Joseph Rayner eliyle gönderirsiniz."

Böyle diyerek, Joy Grave döndü.

— "Eh, artık ben köşke dönsem iyi olacak. Yapılacak bir çok şeyler var. Ortalığı toplamak lâzım.."

Ve eldivenli elini uzattığı ara, sözüne devam etti:

— "Sizi tanıdığıma çok memnunum Mister Braknell, keza dostlarım arasında sayabileceğime de..."

Genç adam bu küçük eli avucuna alınca, kanının vücudunda hızla hareket ettiğini ve yüzüne hücumunu hissetti. Mavi gözlerinde yeni bir kıvılcımlanış vardı. Joy Grave, eğer buna dikkat etmiş olsaydı, bir dosttan da fazla bir şey kazanmış olduğunu anlardı. Ama o, değişikliği fark edememecesine bir dalgınlıkla dönüp 'Şimal Yıldızı'na doğru yollandı....

Ertesi sabah Çavuş Braknell, hazırlanmış bulunan kızağının yanında durmuş, Joy Grave'yle Rayner'in gidişlerini seyrediyordu. Miss La Farge de süt kardeşiyle beraberdi.

Rüzgârın yer yer yaymış olduğu karların üstünde, köpeklerin çektiği dört ayrı kızak, yerli sürücülerin seslenişi üzerine harekete geçti. Joy Grave Çavuş Braknell'e el salladı. O da mukabele etti. Ve kafile gözden kaybolunceya kadar öylece durdu....

Sonra kendi de döndü. Onların tamamen aksi istikamette, Şimalin ıssız bölgelerine doğru kızağını sürdü....

—

ÇAKAL DİCK

YOLCULUK MÜDDETİNCE Çavuş Roger Braknell, son iki günün hâdiselerini ve topladığı malûmatı düşünüyordu. İzini takip ettiği haydudun amcasının oğlu olduğunu öğrenişin verdiği hayret çoktan geçmişti. Ama, onun başına gelenler ve ortalıktan kayboluşu bol bol düşünmeğe değecek kadar esrarlıydı.

Birisi, Dick Braknell'in ortadan kaldırılmasına karar vermiş ve onu vurmuştu. Mesele, bu "birisi" nin kim olduğunu bulmaktaydı şimdi!...

Joy Grave'nin böyle bir şeye kalkışabileceği şüphesi, onun samimî itirafları karşısında artık tamamen silinmiş bulunuyordu.

Düşünceleri bu sefer Rayner'e saptı. İşin iç yüzünden haberdar mıydı? Bunu zannettirecek hiç bir emâre görememişti. Evet, hâdisenin vukuundan az sonra, ve elinde tüfekle köşke girerken bulmuştu onu. Ama adam tesadüfen o sırada dışarıda bulunmuş olabilirdi. Sonradan gösterdiği merak ve alâka da tabiî görülebilirdi. Amatör detektifliğe heveslenenler az mıydı sanki?

Sonra, cesedin hayboluşuyla Rayner'in bir alâkası bulunamazdı. Çünkü 'Şimal Yıldızı'na beraber girmişlerdi. Ve beraberce tekrar dışarı çıkışlarına kadar, adam hiç yanından ayrılmamıştı.

Onun aleyhindeki yegâne delil, hâdise mahalline giderken sapacağı yolu bilmesiydi. Ama bunu da konuşma arasında kendinni söyleyip söylemediğinden emin değildi...

Doğrusu epeyce çapraşık bir meseleydi bu!

Böyle düşünerek kızağını, nehir üzerinde evvelce görmüş olduğu izleri takiben sürüyordu.

Nehrin , az ötede birleştiği geniş bir kolla çift yol ağzı teşkil ettiği noktada, kızağından inip izleri inceledi. Elkhorn adını taşıyan kola doğru uzayıp gidiyorlardı.

O da bu yolu takip etti.

Başlangıçta, gidiş kolaydı. Ama iki, üç kilometre kadar sonra nehir daralmağa, yol arızalanmağa başladı. Köpeklerinin karşılaştıkları güçlüğü görünce, ayaklarına raket biçimi ağlı kayaklarını taktı ve kızaktan indi. Yaya olarak yola devam etti. Arada sırada kızağı yandan itip, köpeklere yardım ediyordu.

Böylece iz peşinde, oldukça sapa bölgelere daldığı yolculuk boyunca, gün geçmiş, şimalin erken bastıran alacalığı ortalığa çökmeğe başlamıştı ki birdenbire köpekler neş'eyle havladılar. Çavuş havayı kokladı. Yanık reçineli tahta kokusu, genzine hoş bir rayiha gibi doldu. Yakında bir barınak var demekti yine....

Köpekler de bu kokuyu almış olacaklardı, ki hem dondurulmuş balıktan ibaret akşam yemeklerine kavuşmak, hem de kızak koşumlarından kurtulmak ümidiyle hayli hızlandılar.

Bir müdet sonra, öncü köpek neş'eyle sıçrayarak havladı. Ötekiler de koro halinde ona refakat ettiler. Kızak hafif bir tümseğin üst yanındaki açıklığa doğru yol alırken, ortalığın alaca karanlığında ışıldayan ölgün bir aydınlık ve gölgeler içinde çevresi belli belirsiz görünen bir kulübe seçildi. Aydınlık parşömen kaplı pencerecikten geliyordu herhalde.

Kulübeye, yaklaştıkça, Çavuş ihtiyat endişesiyle tabancasına götürmüş bulunduğu elini yavaş yavaş silâhından çekti. Ve gülümsedi. Hiç endişeye mahal

yoktu. Madencilerin yaptıkları tipteki bu kulübeciğin, zerrece şüphe verici bir yanı olmıyacağı belliydi.

Köpekler kulübenin önündeki basılmış karlı düzlükte durdular. Hâlâ sevinçle kısa kısa havlıyorlardı. Braknell, kırbacı elinde, bir ara durup etrafı dinledi. Eğer içeride köpek bulunsa da şimdi birden dışarı bırakılmasaydı, koşumlu vaziyetteki kendi hayvanları, tuzağa düşmüşçesine müdafaadan âciz kalırlardı.

Ama, beklediği taarruzdane ser görmedi. Hattâ kendi köpeklerinin seslerine mukabele eden bir havlayış bile duymadı. Demek ki kulübede oturanın ya hiç köpeği yoktu, veya vardı da şimdi civarda bulunmuyorlardı.

Bu düşünce ona büsbütün güven verdi. Bir kaç adım atarak kulübenin önüne vardı. Kamçının kalın sapıyla kapıyı vurdu:

İçerden kalın ve kısıkça bir ses:

— "Giriniz!" deyince, Çavuş mandal vazifesini gören ipi çekti. Açılan kapıdan içeri girdi. Ve arkasından tekrar kapamağı da ihmal etmedi.

Bu sefer aynı ses:

— "Tamam," dedi, "Şimdi güzel güzel ellerini yukarı kaldır bakalım!"

Çavuş Braknell yerinden sıçradı ve eli gayrı ihtiyarî belindeki silâhlığına gitti.

Sesin sahibi hemen:

— "Sakın ha!" diye bağırdı. "Yukarı kaldır ellerini diyorum!"

Genç adam kafa tutmanın nafileliğini anlamıştı. Ellerini başı hizasından yukarı kaldırdığı ara, etrafına bakınarak konuşan kimseyi araştırdı.

Duvardaki yağ kandiliyle gürül gürül yanan dökme demir soba, odacığın orta kısımını aydınlatıyorlardı. Ama köşeler nisbeten karanlıkta kalmaktaydı.

Sesin sahibini, ancak bir, iki saniyelik arayıştan

sonra seçebildi. Kapıya nazaran en uçta sayılan köşedeki bir sedirde, battaniyeler ve postlarla sarılıp sarmalanarak dikçe oturmuş bir adam vardı.

Tahta sedirin kenarına dayanan elinde, ucu kendisine çevrili hürmetlice cinsten bir tabanca görünüyordu. Çavuş Roger Braknell "Şimal Yıldızı" yakınında, karlar üzerinde ölü yattığını zannettiği adamı tanıdı: "Çakal Dick" in tâ kendisiydi!

Berikinin gözleri ateşin aydınlığında kötü kötü parlıyorlardı. Elleri yukarda durup bekliyen Braknell'e alaylı bir sesle:

— "Uzun yolculuğun sonu bu oldu, ha?" diye takıldı.

Çavuş hiç bir şey söylemedi. Görünüşe bakılırsa amcazadesi kulübede yalnızdı, ve iyi vaziyette değildi anlaşılan. Çünkü öyle olmasa, kendisinin içeri girmesini bu şekilde yatarak beklemezdi. Bundan faydalanıp faydalanmıyacağını düşünerek, aralarındaki mesafeyi şöylece bir kestirdi ve âni bir sıçrayışla nereye varabileceğini tarttı. Ama, Çakal Dick onun aklından geçeni anlamıştı herhalde. Çünkü bir an sonra sükûtu bozan sesi tekrar duyuldu.

— "Ben senin yerinde olsam öyle bir şeye kalkışmam Çavuş efendi! Belki hasta bir adamım, ama henüz silâh kullanabilecek vaziyetteyim!"

Çavuş Braknell sedirin kenarına dayanmış olan ele baktı. Hakikaten, tabancayı sağlamca tutuyordu.

Durumun ümitsizliğini anlayınca, bir fırsat zuhuruna kadar uslu durmağa karar verdi. Bu düşünceyle başını salladı ve:

— "Peki, ne yapmamı istiyorsunuz?" dedi.

Beriki sırıttı.

— "Akıllı adama benziyorsun, ahbap! Eğer sana söyliyeceklerimi sersemlik etmeğe kalkışmadan yaparsan, bu akıllılığını ispat etmiş olacaksın." diyerek devam etti:

— "İlk iş olarak belindeki silâhlığı çıkar baka-

lım. Ama dikkat! Elin sadece kemerin tokasına gidecek. Az öteye götürmeği aklından geçirdin mi, kendini kurşunu yemiş bil! Tokayı açıp palaskayı belinden çıkaracak ve olduğu gibi, şuraya, öteye fırlatacaksın. Ama anladın mı? Oyun istemem! Hadi bakayım!"

Roger Braknell elini kemerin tokasına götürdü. Bir yandan da kurtulmağa teşebbüs etmekteki şans derecesini hesaplıyordu.

— "Haydi, uzun sürdü! Çabuk ol! Şu tarafa fırlat!"

Genç adam, belinden çözdüğü silâhını istemiye istemiye gösterilen yere attı. Öteki yine güldü.

— "Aferin uslu çocuk! 'Akıl, eserlerle kendini belli eder' diye bir laf vardır ya. Sen onu biliyormuşsun meğer. Şimdi, silâh çıkartma faslını tamamladığımıza göre, öyle durup tepenle tavanı destekliyecek yerde, şu masanın önüne oturabilirsin. Ellerini de üstüne koy, güzel güzel otur. Ve sakın ha eşek şakası yapayım deme!" diyerek, elindeki tabancayı manidar bir şekilde, varlığını hatırlatırcasına kımıldattı.

Çavuş Roger Braknell, bir ambalaj sandığından yapılma masanın önüne oturdu.

Sedirdeki, kesik bir gülüşle:

— "Şimdi tamam," dedi, "Artık rahatça konuşabiliriz."

Braknell de, şimdilik işi bu şekilde idare etmek mecburiyetinde bulunduğunu anladığı için, neş'eli bir tavırla:

— "Konuşalım öyleyse." diye mukabele etti.

— "Önce bir sual soracağım sana! Üç akşam evvel 'Sinal Yıldızı' adlı köşkün yakınındaki ormanda beni neden iye zımbaladın bakayım? Sizin vazifede böyle bir hareket nizamı harici değil mi?"

Çavuş:

— "Nizam haricidir." cevabını verdi. "Bu yüzden sizi vuran ben değilim."

— "Değil misin? Öyleyse hangi şeytan etti bu namussuzluğu?"

— "Bu sualinizin cevabını öğrenmek için epeyce fedakârlığa razıydım. Mesele benim için pek esrarlı."

— "Ama bence hiç te esrarlı değil. Çavuş efendi! Bu hep senin marifetin. Ve beni aldatmağa da boş yere kalkışma! Haftalar boyunca peşimdeydin. Yakalamak için silâhına başvurdun. Şimdi nafile inkâr etme..."

Roger Braknell:

— "Aldatmağa kalkıştığım yok." dedi, "Size şerefim üzerine yemin ederim ki doğruyu söylüyorum. Evet, peşinizdeydim ve 'Şimal Yıldızı' yakınındaki ormanda, yakalamama ramak kalmıştı. Ama, size hiç bir zaman ateş etmiş değilim! Karlar üzerinde, ölü olduğunuzu zannettiğim bir halde yatar buldum sizi. Fakat vuruluşunuzla zerrece bir ilişiğim yoktur!"

Adam, onun sözlerine inanmış olduğunu anlatan bir hiddetle:

— "Elinin körü! Öyleyse kim etti bu kancıklığı?" diye haykırdı.

Çavuş onu şaşırtacak bir fırsatla karşı karşıya bulunduğunu hissetti.

— "Belki de, görüşmeğe gittiğiniz kimse... Karınız vurdu sizi..."

— "Karım mı!" Çakal Dick'in sesinde dehşetli bir hayret vardı ve karşısındakini dik dik süzüyordu.

Roger Braknell tekrar:

— "Evet, karınız... Joy Grave." dedi. "Ormanda onunla buluşmağa gitmiştiniz, öyle değil mi?"

Dick cevap vermedi. Sadece dudaklarını büzerek kendi kendine ıslık çalmağa ve düşünceli bakışlarla onu süzmeğe başladı.

Çavuş gülümsedi ve devam etti:

— "Siz de itiraf edersiniz ki, Joy Grave'nin böyle bir teşebbüste bulunacak kadar kin beslemesi için sebepler mevcut..."

Beriki sert bir sesle:

— "Bu düşünceyi kafandan hemen defet!" dedi, "Eğer Joy'la karşılaştırsa, bu kadarı bile onun öyle bir şey yapamıyacağını anlatmağa kâfidir."

— "Nefrete kapılan bir insanın neler yapabileceği hiç belli olmaz. Ama size ateş edenin Joy olup olmadığını kolayca anlıyabiliriz. Kurşun ne yandan geldi?"

Yaralı adam:

— "Hah, şimdi tam sualini sordun işte!" diye haykırdı. "Bana iki yandan ateş edildi. Tam manasıyla pusuya düşürülmüştüm. Ve, beni öldürmeğe niyetlenin niyeti kat'iydi."

Çavuş sordu.

— "Nerenizden yaralandınız?"

— "Sol omuzumdan. Hem de, kurşun bir taraftan girdi, öte taraftan çıktı."

— "Size ateş edildiği zaman yüzünüz hangi yana dönüktü? Buna, iyice düşünerek cevap verin. Çünkü mühimdir."

— "Ana yola giden patikaya doğru bakıyordum. Tam o sırada bir çatırdı duyduğum için o yana dönmüştüm."

Çavuş kat'i bir sesle:

— "Bu, meseleyi halletti. Demek soldan atılan kurşun yaraladı sizi," dedi. "Halbuki karınız sağ tarafınızdaydı."

— "Peki, solumdaki kimdi? Onu da söyle bari Hızır efendi!"

— "İşte muamma burada zaten. Solunuzdakinin kim olduğunu bilmiyorum. Ve bilmeği çok isterdim. Ama, adımın Roger Braknell oluşu kadar...."

— "Ne dedin bakayım!" Çavuşun sözünü kesen bu haykırışta büyük bir şaşkınlık vardı. Yaralı adam sanki onu daha yakından incelemek ister gibi öne doğru eğildi.

— "Adın neymiş dedin?"

Çavuş sükûnetle:

— "Roger Braknell." diye tekrarladı.

Öteki kendi kendine:

— "Hımm!" dedi. Sonra birdenbire: "Başındaki o şapkayı çıkarsana bakayım." emrini verdi.

Çavuş kürk başlığını çıkardı. Bunu elinde evirip çevirdiği ara, meraklı ve araştırıcı bakışlar kendisini süzüyordu. Bir anlık sessizlikten sonra, yaralı adam:

— "Yalan söylemiyormuşsun. Sahiden de kuzenim Roger'miş sin yahu!" diye söylendi. "Bizimkisi de haylı dramatik bir buluşma oldu doğrusu... Buralarda jandarmalık edeceğin hayâlimden bile geçmezdi. Ben seni İngiltere'de sanıyordum."

— "Ben de senin 'Çakal Dick' olduğunu, ancak üç gece önce öğrendim azizim. Kışladan sadece bir tarifini yapmışlar ve bilhassa yanağındaki yara izini belirtmişlerdi. Bu sakal da Harrow Fell malikânesindeki delikanlı kuzenimin yüzünü epey değiştirmiş. Geçen akşam yerde yattığın sırada sana bakınca, 'Çakal Dick'in Dick Braknell olabileceğini aklımdan bile geçirmeyişimde her halde bunun da tesiri olacak."

Dick merakla:

— "Öyleyse bunu nereden öğrendin?" diye sordu.

— "Karına, onunla buluşmak üzere, randevu verdiğin yeri bildirdiğin pusulayı buldum. İmzanı atarken soyadını da yazmağa başlamış, sonra yazdığın kadarını karalamıştın. İşte onu güç belâ söke bildiğim zaman içime ilk şüphe girdi. Ve tabi, karın Joy Grave'yle konuşunca şüphemin doğru olduğu meydana çıktı."

— "Bu öğrendiklerin üzerine, beni tevkife kalkışır mıydın?"

Dick, sorduğu sualin cevabını merak edercesine biraz öne eğildi. Tabancayı tutan eli sedirin ke-

narında gayet gevşek durmaktaydı. Çavuş bunu fark edince, hâlâ evirip çevirdiği kalın kürk başlığını sıkıca tuttu.

— "Böyle bir şeyi başarabilmeği yine de isterdim," dedi, "Ne de olsa, vazife vazifedir."

Hasta:

— "Ama, kuzeninim yahu!" diye itiraz etti.

— "Evet! Maalesef buna rağmen..."

Diye konuştuğu sırada, Çavuşun kolu hızla kalktı ve kürk başlık yaralı amcazadesinin yüzünü buldu. Sonrası, bir şimşek hızıyla cereyan etti. Çavuş Roger, silâhı tutan elin bileğini bükmeğe çalıştığı ara, tabanca iki defa patladı. Kurşunlar yere saplandılar.

İki amcazade öylesine bir mücadele içindeydiler, ki dışarıdaki köpek havlayışlarını ve bir kızağın duruşunu duymadılar bile. Tam üçüncü bir kurşun da kazara patladığı esnada, kulübenin kapısı ardına kadar açıldı ve zebellâ gibi bir yerli içeri daldı. Dalmasıyla, elindeki köpek kamçısının kalın sapını Çavuşun kafasına indirmesi bir oldu.

Çavuş Roger Braknell, ses çıkarmağa bile vakit bulamadan kendinden geçmiş, iki büklüm yere kapaklanıvermişti...

— 9 —

GÜNAHKÂRIN İTİRAFLARI

ROGER BRAKNELL, kendine geldiği zaman kafasının çatlar gibi olduğunu hissetti. Hiç bir şey hatırlamıyordu. Başı öylesine ağarmaktaydı,ki şakaklarını bastırmak ihtiyacını hissetti. Ama, elini başına götürmek isteyince, kollarının yanlara bağlı bulunduğunu gördü.

Bunun üzerine öylece hareketsiz, gözleri kapalı yatmağa devam ederek düşünmeğe kovuldu.

Yavaş yavaş her şey hatırına geliyordu. Ama üçüncü kurşunun patlayışından sonra ne olmuştu? Yaralanmış mıydı yoksa? Bilmiyordu. Kafasının çatlarcasına sızlayışından başka bir şey bilmiyordu...

Bu sırada, başının içinde akisler yaratan bir ses kulağına geldi.

— "Öldü mü dersin Joe? Hiç kıpırdamıyor."

Genizden çıkan homurtulu başka bir ses, bir cevap mırıldandı.

Çavuş yanına birisinin yaklaştığını duyunca, gözlerini açtı. Kendisine bakan kötü ifadeli tek bir göz ve bunun sahibine ait, soğuktan yer yer çatlamış kopkoyu renkli bir yüz gördü.

Yerli de, onun, gözlerini açtığını görmüştü. Başını çevirip, bozuk bir lehçeyle efendisine:

— "Bakıyor. Ölmedi!" diye haber verdi.

— "Bu iyi bir haber işte! Onun bizim elimizde ölmesini istemem..."

Joe adlı yerli bir şeyler homurdandı, ve uzaklaştı. Çavuş Braknell yavaşça başını doğrultmağa çalışarak etrafına bakındı.

Yağ kandili hâlâ yanıyordu. Ama pencereden, Şimal Sabahlarının ölgün aydınlığı sızmağa başlamıştı. Demek saatlerce zaman böyle yatmıştı.

Sobanın önünde, tek gözlü yerli yemek hazırlamakla meşguldü. Mis gibi sucuk ve kızartma et kokusu kulübeyi kaplamıştı.

Sedirde ise, yine hayvan postlarından bir döşek üzerinde, kuzeni yarı oturmuş vaziyette yatmaktaydı. Sol kolu askıdaydı. Bir yandan pipo içiyor, bir yandan da düşünceli düşünceli kendisinden yana bakıyordu.

Bakışları karşılaşınca, Dick gülümsedi:

— "Sabahlar hayrola, azizim Roger. İnşallah kafacığın pek berbat değildir ya?"

Çavuş dosdoğru:

— "Sadece çatlıyor gibi sızlıyor." dedi.

— "Vah vah! Tahmin etmiştim zaten... Bu bizim Joe..." Kötü yüzü yeriyi işaret etti, "... Yamandır. Kendisi kuvvetinin derecesini bilmez ama, kamçının sapını indirdi mi, nereye indirdiğini düşünmez. Seni de iyice benzetecekti az kalsın! Bereket biz Braknell'ler oldukça kalın kafalıyız da, dayanıklı çıktın. Mamafi ben kendi payıma onun vaktinde yetişmesine müteşekkirim..."

Çavuş: "Haklısın tabiî..." diye mukabele etti.

— "Tabiî, dostum, tabiî. Doğrusu dün akşamki hareketinle beni epeyce şaşırttın. Yaralı ve âciz bir insana karşı, senden bu muameleyi hiç beklemezdim yani! Zerrece civanmertlik göstermedin!"

— "Yaralıydın ama, silâhlıydın. Halbuki bende silâh yoktu."

Dick piposuyla: "Geç!" der gibi bir işaret yaptı.

— "Her neyse. Olan oldu. Mâzinin tashih edilemiyeceğini çoğu vaizlardan pek daha iyi bilirim. Benim yegâne düşüncem hali hazırla istikbaldir. Şimdi mesele, seni ne yapmalıyım?"

Çavuş sükûnetle:

— "Bu hususta kararı verecek olan ben değilim maalesef!" dedi.

— "Elbette değilsin, ama ne de olsa seni de alâkadar eden bir mesele bu!" diye güldü. Dick.

Ve sözüne devam etti.

— "Bizim Joe'nin pek basit bir fikri var: Kafana daha bir tokmak indirelim ve nehir buzları arasında açacağımız bir delikten aşağı selâmetliyelim seni diyor. Doğrusu bu benim de işime gelir. Çünkü, cesedin - bulunsa bile - ancak buzlar baharda çözülünce bulunabilir. O zamana kadar da biz bu bölgeden fertiği çekmiş oluruz."

Çavuş, amcazadesinin sözlerinin doğru olduğunu hissediyordu. Gayrı ihtiyarî ürperiverdi. Ama, yine de telâşsiz bir sesle:

— "Neden bu fikri kabul etmiyorsun öyleyse diye sordu.

Dick, elinde esir bulunan kuzenini, metanetine biraz kızarcasına, dik dik süzdü.

— "Kabul etmiyorum, çünkü... Lafı bilirsin ya: Kan, sudan daha pıhtıdır derler. İşte bu yüzden seni öldürmeğe razı olamadım. Yani, aramızdaki kan bağlılığını hiçe saymadım. Hoş! Sen vazife sevdasına yenilip beni esir etmeğe kalktın. Ama ben bunu unutmak, hattâ şartımı kabul edersen, bağlarını bile çözmek niyetindeyim."

— "Şartını mı! Neymiş bu şart?"

— "Bizimle beraber bulunduğun müddetçe uslu duracağına ve ne bana, ne de Joe'ye oyun etmeğe kalkışmıyacağına şerefin üzerine yemin etmek!"

Çavuş hayretle:

— "Verdiğim söze itimat edecek misin ki?" diye sordu.

Dick sırıttı.

— "Seni iyi bilirim. Tam bir Braknell'sin. Ben.., bana bakma! Gerçi aynı soyadını taşıyoruz ama, ben cılk çıkmışım. Neyse, geç şimdi bunu! Sen kendinden haber ver bakalım. Söz verip canını kurtarmak mı istersin, yoksa ahreti boylamak mı?"

Çavuş Roger Braknell müterediddit görünüyordu. Vereceği bir sözle serbest kalabilmek, pek akla yakın bir şey değildi. Herhalde bunun altından bir çapanoğlu çıkacaktı. Ama ister istemez:

— "Pekâlâ öyleyse." dedi, "Şerefim üzerine söz veririm sana, Dick..."

Kuzeni güldü.

— "Söz vereceğini zaten tahmin etmiştim." Sonra yerli adamına seslendi: "Bıçağını al da, şu bağları kes, Joe!"

Tek gözlü Kızılderili sobanın önünden döndü. Çavuşun anlamadığı dilde bir şeyler homurdandı.

Bununla beraber efendisine kafa tutmağa yeltendiği belliydi.

Dick, sert bir sesle:

— "Gel, şu bağları kes diyorum sana!" diye bağırınca, istemiye isteniye ilerleyip söylenini yaptı.

Çavuş, önce kollarını uzatıp gerdi. Sonra vücudunun uyuşukluğunu dağıtmağa çalıştı. Nihayet yavaş yavaş yerinden kalktı.

Amcazadesi gülümseyerek onu seyrediyordu.

— "Nasıl, daha iyice misin? Doğrusu, ben de seninle beraber masa başına geçip kahvaltı edemiyeceğine üzgünüm."

Çavuş Braknell:

— "Yine şükret: Tâ buraya kadar bile nasıl gelebildiğine şaşıyorum." dedi.

— "Nasıl mı geldim? Gayet basit! 'Şimal Yıldızı' yakınında tuzağa düştüğüm vakit, - ömrümde ilk defa olarak - tamamiyle kendimden geçmişim anlaşılan. Ben orada karlar içinde yatarken..."

Kuzeni sözünü kesti.

— "Ben seni üstünkörü bir yoklamış ve ölü sanmıştım!"

— "Görüyorsun ya, ölmemişim. Evet, ben orada yatarken, biraz ötelerde kızağın başında bekliyen Joe, - silâh sesini duymanın sevkiyle - beni aramağa çıkmış. Bulunca kızağa taşımış. Ve kulübemize getirip, yaramı temizlemiş, ilâçlamış, sarıp sarmalamış."

Çavuş bunu izlerden ve hayâlinden tahmin etmişti zaten. Ama hiç bir şey söylemedi. Dick anlatmağa devam ediyordu:

— "Joe bana çok bağlıdır. Vaktiyle ona bir iyilik etmiştim de... Şimdi sizin Regina'daki kışlaya tek başına hücum etmesini söylesem, bunu yapar billâh! Jandarmalardan nefret eder. Onlardan birinin ateş edişiyle gözünü kaybetmiş çünkü... Görüyorsun ya, seni kurtaran tek sebep akrabalığımız. Yoksa, onun eline düşünce lokma lokma doğrardı..."

Kızıl derili, ocak vazifesini gören sobanın önünden dönüp, derme çatma bir sofra kurdu. Efendisinin yemeğini verdi. Sonra masaya yaklaşan jandarma çavuşuna, bir çinko tabak içinde geyik eti ve fasulyadan ibaret sabah yemeğini uzattı. Bunu bir fincan dumanı tüten kahve takip etti.

Braknell verileni seve seve atıştırıyordu. Ağzına bir lokma koymayalı tam on dört saat olmuştu!

Amcazadesi:

— "Yemeğimiz pek ahım şahım değil ama,..." dedi, "... üzerine açlık salçası gezdirildi mi, hayli lezzetleniyor. Neredeyse, Harrow Fell malikânemizdeki nefis yemekler kadar leziz, değil mi?" Sonra bir şey hatırlamış gibi:

— "Ha, sahi..." diye mırıldandı, "... Bizim ağa nasıl?"

Sir James Braknell'in muteber insan hali gözünün önüne gelince, Çavuş - kendi de amcasıyla dargın bulunmasına rağmen - indan bu şekilde bahsedilmesini hoş görmedi. Soğuk bir sesle:

— "Son görüşünüde iyiydi," diye cevap verdi.

— "Ne zamandı bu görüşün?"

— "İki sene evvel."

— "Eh, epeyce zaman önce, desene! Affedersin ama, senin mesleğinden filân haberi var mı diye sorabilir miyim?"

— "Sanmıyorum. Buraya gelirken kendisine niyetimden bahsetmemiştim. Aramızda... aramızda ufak bir fikir ayrılığı vardı da..."

Dick güldü. "Sana bundan dolayı kusur bulacak değilim. Bizim ağa, bir kör-değneği bellemiştir; o yoldan şaşmaz. Muhafazakârlık nümunesidir mübarek!" Bir an sustu, sonra tereddütle sordu:

— "Ya benim şu ufak dalavereyi nasıl karşıladı?"

— "Şu mahut Favis tüfeği plânlarını satma rezaletini mi demek istiyorsun?"

Bu suale Dick'in verdiği sert cevap, şaşırtıcıydı:

— 'Böyle kabalık etmene lüzum yok! Ettiğim o çılgınlığın karşılığı olan azabı bol bol çekmiş bulunuyorum. Harrow Fell malikânesinin vârisi olduğum halde İngiltere'ye ayak basamayışım kâfi bir işkence!"

Çavuş onun sözlerinin doğruluğunu hissediyordu. Ama hiç oralı olmaksızın, lafına, bıraktığı yerden devam etti:

— "Sir James Braknell'e bu darbe pek ağır geldi. Baban olduğu için bu şerefsizlikten ona büyük pay çıkıyordu. Tabiî, mesele el altından örtbas edildi. Ama arada gazeteler kıyasıya atıp tuttular..."

— "Vah zavallı, ağacık!"

Dick babasından yine aynı alaycı tâbirle bahsetmişti ama, bu sefer sesinde hakikî bir acınma ve hayıflanma vardı. Çavuş, kuzenini hayretle süzdüğü ara, o:

— "Niye bana öyle şaşmış gibi bakıyorsun?" diye sordu. "Olan bitenden hiç pişmanlık duymuyorum mu sandın? Suç işlemiş hiç bir insan yoktur, ki uykusu kaçınca oturup, ettiği sersemlikleri ve hayatını kendi eliyle nasıl berbat ettiğini düşünmesin. Ben de bunlardan biriyim işte. Bazan malikânemiz, o sülünlerin gezindiği muazzam bahçeler gözümün önüne gelir de, içimin hasretle kavrulduğunu hissederim..."

Amcasının oğlu için bu sözler pek beklenmedik bir şeydi. O, "Çakal Dick" i, artık insaf, pişmanlık nedir bilmiyen kötü bir insan sanmıştı. Halbuki karşısında hayatın kötü tesadüfleriyle yolunu şaşırmış ve bundan dolayı vicdanı kendisini rahatsız eden bir suçlu vardı.

Üzgün bir sesle ona:

— "Dick, kardeşim, eğer istersen her şeyi düzeltmek senin elinde. Gayret etsen iyi bir insan olabilirsin..." diye teselli vermek istedi.

Dick:

— "Nafile..." dedi, "Artık ben damgalanmış bir adamım. Kaçıp sığındığım bu yerde bile yok kaçakçılık, yok daha başka suçlar beni rahat bırakamaz. Kipling'in tâbiriyle, ebediyete kadar lânetlenmiş bir adamım ben!"

— 'Öyle deme Dick. Meselâ kendini yakınlarına affettirebilirsin istersen..."

— "Affettirmek mi? Kimi kastediyorsun? Karımı mı?"

Çavuş kısaca:

— "Evet." dedi.

Dick'in tavrı birden değişivermiş, bakışları haşinlemişti. Aksi ve sert bir sesle:

— "Sen bana baksana bakayım! Joy'dan sana ne!" diye haykırdı, "Onunla işi pişirdin mi yoksa?"

Kuzeni sükûnetle:

— "Sersemlik etme Dick" diyebildi, "Dört gün evveline kadar Joy Grave'yi görmüş bile değildim. Ben sana kendini affettirmek lafını iyilik olsun diye söyledim."

Dick'in kıskançlık buhranı, parladığı gibi âni olarak sönüverdi.

— "Belki de hakkın var," dedi, "ama artık yapılabilecek bir şey yok..."

Çavuş biraz çekingenlikle mukabele etti:

— "İstesen karından boşanabilirsin. Böylelikle hiç değilse ona kendini affettirmiş olurdun..."

Dick sırıttı. "Hayır, bunu yapamam! Joy benimdir, benim kalacaktır. Bir gün el koyabileceğim milyonluk bir servetin ve başımı yaslıyabileceğim güzel bir sinenin bana ait olduğunu bilmek bile..."

Genç adam bu sözleri dinlerken, kendisini, ters bir mukabelede bulunmaktan güç alıkoyuyordu. Nihayet dayanamayıp sözünü kesti.

— "Nasıl olsa şimdiki halde bunları yapman imkânsız. Çünkü, Joy İngiltere'ye hareket etti."

— —

— "İngiltere'ye mi? Ne zaman?" Dick duyduğu haberden hiç hoşlanmamıştı. Bir ara şüphe eder gibi oldu. "Bana yalan uydurmuyorsun ya?"

— "Hayır, dediğim doğrudur. Joy Grave dün sabah yola çıktı. Hattâ ben teşyi ettim."

— "... Ve ben onun peşinden gidemem! İşte suçlarımın acı gelen cezalarından biri daha..."

Uzun müddet süren bir sesizlik ortalığa çöktü. Çavuş piposunu içiyor, bir yandan da kuzeninin mahvolan hayatını düşünüyordu. Kendisi ise hatıralara dalmış gibiydi. Tekrar konuştuğu zaman, aradan belki yarım saat geçmişti.

— "Joy'un, hakkında ne düşündüğünü merak ederim. Sana hiç bundan bahsetti mi?"

— 'Evlenmeğe mecbur edilişinde nasıl bir tuzağa düşürüldüğünden haberi var; bunu biliyorsun tabiî, değil mi? Zannedersem seni hiç bir zaman affetmiyecek...."

— "Şaşmam buna! Bununla beraber, onu ne kadar düşündüğümü bilsen, Roger.... Onunla evlendiğim sırada kendisine âşıktım, ve zengin oluşunu zerrece umursadığım yoktu. O Allahın belâsı dalaveryi kafama sokan Leydi Alcombe oldu. Zihnimi çelmeseydi, ben sabırla bekliyecektim... Eğer o casus herifin parlak tekliflerine kapılıp, silâh plânını da satmağa kalkışmasaydım, şimdi ben de normal bir hayat süren.... Aman! Şöyle olsaydı, böyle etseydim, hepsi nafile! Olanlar olmuş. Diyeceğim şu ki, ben hayatta bulundukça, Joy benimdir ve başkasının olamaz!"

Aradan üç haftaya yakın bir zaman geçmişti. Artık Dick yola çıkabilecek kadar iyileşmiş bulunuyordu.

Bir sabah uyanan Çavuş Roger Braknell, kızakların hazırlanmış olduğunu gördü. Kızaklardan biri-

ne mutattan çok daha fazla köpek koşulmuştu. Halbuki kendisininkinin önünde ancak üç köpek vardı.

Dick, karşısına gelerek:

— "Bu gün birbirimizden ayrılıyoruz, Roger kardeş." dedi. "Senin köpekleri aşırmağa mecbur kaldığım için üzgünüm. Ama Joe ısrar edip durdu. Hayvanlarının hepsini bıraksak, biz iyice uzaklaşmadan karakola varabilir ve peşimize takipçi gönderirsin diye düşünüyor. Hem şu da var: Çok uzun ve güç bir yolculuğa çıkıyoruz. Yardımcı köpeklere ihtiyacımız olacak. Şimdi biz hemen yola çıkacağımız için sen tek başına kahvaltı edeceksin. Yemeğini bitirdiğin zaman, bana vermiş olduğun söz müddeti sona erecektir. Anlatabildim mi?"

Çavuş başını salladı. Kuzeni lafa devam etti.

— "Zaten üç köpekle peşimize düşmeğe kalkmazsın sanırım. Sana 'Şimal Yıldızı'na kadar rahatça yetecek yiyecek bıraktık. Tüfeğin de kızağında. Biz uzaklaşıp gidinceye kadar onu kullanmağa kalkışmayacağına itimadım var. İşte bu kadar. Haydi allahaısmarladık ahbap!"

Onun bir şey söylemesine meydan vermeksizin hızla döndü. Bir şarkı mırıldanarak kızağa bindi.

Kızıl derili Joe çok geçmeden kırbacını şaklatmış ve köpekler hızla ileri atılmışlardı.

Çavuş Roger Braknell kızağın uzaklaşışını seyrettiği ara, kuzeni belki dönüp bakar diye el sallamak üzere bekledi. Ama Dick hiç dönmedi bile....

Kafile gözden kaybolunca genç adam içeri girdi. Hâlâ yanan sobaya yaklaşıp kahvaltısını hazırlamağa koyuldu. Aklı, günahkâr amcazadesindeydi hep. Onun yurt hasretini nakledişindeki acıklı ifade hiç hatırından çıkmıyordu.

Kendi kendine:

— "Zavallı Dick..." diye mırıldanarak yemeğe başladı...

—

— 10 —

ÇARESİZLİK İÇİNDE

AVUŞ ROGER BRAKNELL. bir saat kadar sonra yola düzüldüğü sırada, zihni hiç te hoş düşüncelerle meşgul değildi.

Kışlaya dönüşte âmirine vereceği hesap, dertlerinin en büyüğünü teşkil etmekteydi. Onun, en önemsiz bir başarısızlığı bile, daima aksice bir kaş çatışla, acı bir tekdirle karşıladığını bilirdi. Şimdi "Çakal Dick" i elinden kaçışını ona nasıl anlatacaktı?

Üç köpeğin gidebildiği kadar az bir hızla yola devam ederken, başka bir şey düşündü.

Vazife, vazifeydi ne de olsa! Kışlaya dönecek yerde 'Şimal Yıldızı'na gitse... Orada nasıl olsa, hem emniyet kuvvetleri namına el koyabileceği bir kaç köpek, hem yanına alacak yiyecek bulabilirdi. Bunları bulduktan sonra da, Dick'in peşine düşerdi yine...

"Çakal Dick" in, kuzeni oluşu, kendisini vazifeden alıkoyacak değildi. Hem sonra Joy Grave'nin emniyeti de mevzu bahisti. Çünkü onun İngiltere'ye gidişini duyan Dick, belki de gizlice peşinden yola çıkardı. Bu yüzden onun mutlaka yakalanması lâzımdı...

Fakat beklenmedik hâdiseler Braknell'in bu tasavvurlarını suya düşürecekti ve o bunlardan habersizdi.

Evvelce bir günde katettiği yolu, şimdi üç köpekle hiç değilse üç, dört günde gidebileceğini düşünerek, geceyi geçirmek üzere kuytuca bir yere sığınmıştı. Önce hayvanlarına, kızağın arkasındaki kutu-

dan çıkardığı dondurulmuş balıktan ibaret yiyeceklerini verdi. Sonra kendisi de biraz ateş yakıp yemeğini hazırlamağa niyetlenirken... köpeklerden biri, acı çığlıklar koparırcasına havlayarak çırpınmağa, yerde kıvranmağa başladı. Ve az sonra, ispazmozlu kıvranış sona erdi; hayvan olduğu yerde öylece kaldı. Ölmüştü....

Çavuş, ona ne oluyor diye bakınırken, diğer iki köpek te acı acı uluyarak kıvranmağa başladılar. Kısa bir çırpınıştan sonra onlar da diğeri gibi öldüler.

Genç adam bu âni hâdiseyle şaşırmıştı. Birden, içinde doğan şüpheyle zihni bulandı. Hemen kızağın yanına gidip dondurulmuş balık kutusunu çıkardı.

Balık parçalarının üzerinde minik, parlak kristal gibi ışıldıyan kırıntılar vardı. Soğuktan teşekkül etmiş buz parçacıkları olup olmadıklarını anlamak istiyerek, ufak bir kırıntıyı dilinin ucuna dokundurdu: Zehir gibi acıydı!

Birdenbire zihninde bir şimşek parladı: Striknin'di bu! Ve biri hayvanlarını zehirliyerek onu karlar ortasında ölmeğe mahkûm etmişti.

Kimdi bu? Bunu kim yapabilirdi? Önce aklına amcazadesi Dick geldi. Sonra kendi kendine:

— "Hayır!" dedi, "O olamaz. Beni öldürmek isteseydi böyle dolambaçlı bir yola baş vurmazdı."

Peki, kim olabilirdi öyleyse?..

— "Şu Kızıl derili Joe olacak herhalde!" diye kendi kendine mırıldandı. "Daha başlangıçtan beri öldürmek istiyordu. Dick buna müsaade etmeyince, o d kendi başına bu yolu buldu...."

Başka zaman olsa uzun uzun düşünürdü. Ama şimdi düşünecek vakti yoktu. Etrafında şimalin korkunç sessizliği bir canavar gibi pusu kurmuş, saldıracak zamanı bekliyordu.

Ne yapmalıydı? Ne yapabilirdi? 'Şimal Yıldızı' na yaya gitmeğe çabalamaktan başka çare yoktu. Bunun için ise hiç değilse üç, dört gün yürümesi lâ-

zımdı. Halbuki amcazadesinin verdiği yiyecek ihtiyatı, ancak iki gün idare edebilecek kadardı.

Nihayet mümkün olduğu kadar hızlı yürümeğe ve az yemeğe karar verdi. Kızaktaki şeylerden, yiyecek, battaniye ve balta gibi en lüzumlu olanları alacaktı ancak...

Kendisine böylece bir çıkar yol bulur gibi olduktan sonra, piposunun külünü silkti. Ateşin yanında duran kızağına uzanıp yattı. Ve çok geçmeden uyuya kaldı.

Uyandığı zaman ortalık hâlâ karanlıktı. Ateş sönmeğe yüz tutmuştu. Biraz uzanarak bir, iki çam dalı aldı; üzerine attı. Çıralı tahta hemen alevlendi. Ortalığı aydınlattı.

Braknell bu aydınlık dairesinin çevrelerine doğru göz attığı sırada, yerden az yüksekte, havada asılmış gibi duran iki parlak farketti. Bütün dikkatiyle baktı, baktı... Yuvarlaklar sanki bir an sönüp yandılar. Daha ötelere de göz gezdirince, böyle ateş böcekleri gibi ışıldıyan pek çok yuvarlaklar gördü. Aydınlığın nisbeten fazlaca olduğu yanda, bir hayvan başı silueti seçivermesi üzerine her şeyi anladı:

— "Kurtlar!" diye mırıldandı.

Mamafi fazlaca bir dehşete kapılmadı. Kurtların korkak mahlûklar olduklarını ve açlıktan kudurmadıkça insana saldırmadıklarını biliyordu.

— "Ama, şunlara bir ders vermeli!" diye düşünerek tabancasını çıkardı. Bir çift parlak yuvarlağın ortasına ateş etti.

Acı bir uluyuşu müteakip öteki gözler görünmez oldu. Her halde vurulan arkadaşlarını paralamakla meşguldüler.

Aradan çok geçmeden yuvarlaklar tekrar ve biraz daha yakında belirdiler.

— "Vay canına!" diye düşündü Çavuş, "Bunlar iyice aç. Öyle olmasalardı yine gözü bana dikmezlerdi!"

Aynı şekilde ateş etmeğe devam etti. Fakat sonra durdu. Kurşunlarını boşuna harcamakta mâna yoktu. Nasıl olsa ateşin yanına yaklaşmazlardı.

Ne olduysa tasavvurlarına olmuştu. Henüz gün ağarmadan yola koyulmağı düşünmüşken, bunu yapamıyacaktı şimdi. Mamafi sabah yakındı. Bu yüzden beraber alacağı öteberiyi bir çıkın halinde hazırlamağa girişti. Uyurken içine girdiği, çuval şeklindeki, hayvan postundan yapılma kese, iki bir sırt torbası olurdu. Her şeyi buna doldurmağa başladı.

O sırada gözü köpeklerin zehirli balıklarına ilişivermişti. Âniden kafasında şimşek gibi bir fikir parladı. Dondurulmuş balıkları baltayla ince ince parçalara böldü. Ve bunları, hareketlerini uslu birer köpek sadakatiyle takip eden etraftaki kurtlara fırlattı.

Hepsi birden bu ziyafet sofrasına üşüşmüşlerdi..

Çavuşun içi rahatlatmıştı. Bu parlak buluşundan dolayı kendisini tebrik etti. Artık ortalık ışımağa yüz tutmuştu. Ayağına raketlerini bağladığı sırada, kurtların yer yer ağlarcasına uluyuşlarını duyuyordu.

— "Onlar şimdi kendi dertlerine düşmüşlerdir." düşüncesiyle yavaşça yürümeğe başladı. Bir yandan da etrafını kolluyordu.

Tahmini doğru çıkmıştı. Kurtların kimi kıvranıyor, kimi ölmüş bulunanları paralamak üzere leşleri didikliyor, kimi de hâlâ balık parçalarını yiyorlardı.

Kar raketlerinin müsaadesi nisbetinde hızla yürüyordu Braknell... Arada bir duralayıp ileriyi, geriyi kollamaktan, etrafı gözden geçirmekten geri kalmıyordu.

Bir daha hiç bir vahşî hayvanla karşılaşmaksızın böylece yola devam etmekteydi.

Öyleye doğru yağmağa başlıyan lapa lapa kar, işini hayli güçleştirdi. Ama, dinmesini bekliyebilecek durumda da olmadığı için, ister istemez yürümekten vazgeçmedi. Ayağındaki raketlerle, elinden geldiği

kadar hızlı gitmeğe çalışıyordu. Fakat bir yandan tipi, bir yandan bunlar sür'atini oldukça frenlemekteydi.

Bu eziyetler yetmemiş gibi, bir müddet sonra da şiddetli bir fırtına çıktı. Ortalığı altüst edercesine esen deli rüzgâr yağmış olan karları savuruyor, ağaçları sallayıp duruyordu.

İşte onun yolculuğuna son verecek olan kaza bu esnada oldu.

Üstünde birikmiş bulunan karın ağırlığını çekemiyen ihtiyar bir ağaç, fırtınanın şiddetiyle devriliverdi. Braknell çatırdıyı duymuş, hemen yana fırlamıştı ama, ayağındaki raketler fazla uzaklaşmasına imkân vermemişti. Devrilen ağacın kalın bir dalı, sağ bacağı üzerine yıkıldı...

Bacak kemiği bir kamış gibi kırılıvermiş, Çavuş düştüğü yere mıhlanıp kalmıştı...

Önce, ağrının şiddetiyle bayılacak gibi oldu. Sonra bir iki dakika geçince zihnini işletebilecek, içine battığı çıkmazı düşünebilecek kadar kendine geldi.

Başına gelenler tam bir faciaydı. Bunu anlamakta gecikmedi....

Üstelik bacağını ezmiş olan dal yerinden kımıldatılacak gibi değildi. Braknell sırtındaki torbada bulunan baltasını çıkardı. Ve dalı kırmağa uğraştı. Fakat baltayı her indirişte, bacağının sızısıyla kendinden geçecek raddeye varıyordu.

Neden sonra dalı gövdeden ayırabildi. Bacağını ezen ağırlıktan kurtuldu.

Şimdi biraz rahatlamıştı ama, tek ayak üzerine kalkabilse bile, yola devam etmesi imkânsızdı. Sürünerek gitmekten ise bir fayda bekliyemezdi. Esasen yağıp duran kar buna imkân da bırakmıyacaktı.

Etrafına bakındı. Tipi halinde gökten inen kar teneciklerinin arasından görünen yüksek çam ağaçları, şimalin mezar bekçileriydi sanki... Kara kara ölüm çadırları gibi, etrafında onu yutmak için nöbet

bekliyorlardı. Ve çok geçmeden de yutacaklarını hissettiğinden, cebinden not defterini çıkardı. Kışladaki âmirine bir pusula yazdı. Sonra tabancasını aldı. Uzun ve işkenceli bir ölümden kurtulmak için bu en emin yoldu....

Silâhı elinde ateşe hazır vaziyette tutarken, ömrünün bu son dakikalarında Joy Grave'yi düşünmekten kendini alamadı. Acaba genç kız onun nasıl öldüğünü haber alabilecek miydi? Son dakikalarda kendisini düşündüğünü...

Birden aklı durur gibi oldu. Sanki bir ses duymuştu! Fırtınanın kulağına ulaştırdığı, köpekleri yürümeğe teşvik edercesine haykıran bir ses...

Acaba rüya mı görüyordu. Serâp mıydı bu? Dikkatle dinledi. Hayır, yanılmıyordu. Kamçı sesi, köpek havlayışları... Allaha karşı büyük bir şükran duygusu içini bürüdü. Ve, var kuvvetiyle seslenmeğe başladı. Belki duyulmaz diye de havaya bir el ateş etti.

Seslenişine cevap verilişten az sonra, tipinin ortalığı perdeliyen seçilmezliği, içinde iki gölge... iki kızıl derili Eskimo belirdi.

Onlar ihtimamla üzerine doğru eğildikleri sırada, Çavuş Roger Braknell takati tükenmiş bir halde kendini bıraktı.

Bayılmıştı...

— 11 —

ESKİ BİR TANIDIK

SİR JOSEPH RAYNER, meslek hayatı parlak başarılarla dolu, tanınmış ve yaşlı bir avukattı. İngiltere'de bir çok ailelerin sırlarına vâkıf olan, onun kadar fikri danışılan ikinci bir meslektaşı yok dense yalan değildi.

Kadının veya erkeğin yolunu şaşırması yüzünden baş gösteren aile çatışmaları, şantajcılara yem olanlar, daha türlü türlü meselelerle çıkmaza girenler, soluğu onun yazıhanesinde alırlardı. Çünkü Sir Joseph Rayner, sır tutmasını bilen, ketum, aynı zamanda bilgili bir avukattı. Azametli tavırlarıyla, kısacası her haliyle karşısındakine güven veren bir üstünlük aksettiriyordu.

Ama bu kış sabahı, yazıhanesinde yalnız başına oturduğu sırada, halinde o her zamanki güven yoktu. Alnı kırışık, kaşları çatıktı.

Önündeki dosyada yığınla kâğıtlar vardı. Arada sırada bunları karıştırıyor ve bir yere not alıyordu. Nihayet alt alta yazdığı rakamları toplamağa başladı. Çıkan yekûna, büsbütün çatkınlaşan bir yüzle, baktı baktı.

— "Doksan yedi bin!" diye mırıldandı kendi kendine... "Aman Yarabbi! Allah vere bir aksilik çıkmasa."

Elindeki kalemi masanın kenarına hafif hafif vuruyor ve düşünüyordu. "Faraza bizim oğlanın plânı ters giderse? Yahut Joy vekâletnameyi imzalamakta ayak direrse?.."

Yerinden kalktı ve odada bir aşağı, bir vukarı sinirli sinirli dolaşmağa başladı.

Bu sırada telefon çaldı.

Hemen açtı.

— "Alo! A, sen misin Adrian? Geldiniz mi oğlum?.. Dün gece mi? Telgrafını almadım... Evet, tam vaktinde geldiniz. Gözüm yolda kaldı. İşler hiç iyi değil. O baş belâsı herif acele para istiyordu... Tabiî, ne kadar çabuk olup biterse, o kadar iyi. Yarım saat içinde mi gelirsiniz? Güzel, güzel, pekâlâ. İkinizi de bekliyorum. Senin evlenme tasavvurun nasıl?.. Hımm, akşam ikimiz bu meseleyi ayrıca konuşuruz... Elbet ikna ederim oğlum. Nasıl olsa vâsisiyim, sözü-

nü kırmaz her halde... Neyse, haydi şimdi bekliyorum sizi... Güle güle..."

Telefonu kapatır kapatmaz masanın üzerindeki kâğıtları toplamağa başladı. Dosyayı kasaya sakladı. Yüzündeki endişeli çatkınlık birden kaybolmuştu adeta... Kendi kendine neş'eli bir hava mırıldanıyordu. On dakika önceki insanla alâkası bile olmıyan, bütün Londra'nın tanıdığı kendinden emin tavırlı, kerli ferli Sir Joseph Rayner'di yine....

Evvelce hazırlamış olduğu bir, iki kâğıdı masanın üstüne koydu. "Bunlar tamam sanırım," diye düşündü, "... İyi ki kızın işten hiç anladığı yok!"

Bu işi de tamamladıktan sonra, yandaki ufak bir bölmeye geçti. Raftaki şişeden bir kadeh porto doldurup içti. Bir sigara tüttürdü.

Bir müddet sonra kâtibin odasında bazı sesler duyulunca hemen yerinden kalktı. Sigarasını şömineye fırlatıp içeri geçti.

Kapı vuruldu ve açıldı.

— "Miss Grave ile Mister Adrian Rayner efendim."

Bir saniye sonra yeğeniyle oğlunu karşılıyordu.

— "Bu ne saadet Joy! Adrian'ın gönderdiği telgrafı almadığım için gelişinizi ancak yarım saat önce öğrendim. Sen fevkalâde iyi görünüyorsun. Adrian'a da buzlu sayfiye hayatı epey yaramış bakıyorum.

"Şu koltuğa buyur kızım. Kürkünü de çıkar lûtfen. Adrian! sigaralar şöminenin üstünde... Tabiî eğer Joy rahatsız olmazsa..."

Gülümseyerek genç kıza baktı. O, bir baş hareketiyle:

— "Hayır, hiç rahatsız olmam, dayıcığım." dedi, "Adrian sigara dumanına aldırmadığımı bilir zaten."

— "O halde, pek güzel. Sahi, önce hatırını sormadım. Nasılsın bakalım? Ama buna pek ihtiyaç

yok zaten. Yüzünde sıhhatin o güzel parıltısı var. Ne kadar lâtif bir genç hanım olmuşsun Joy! Doğrusu bu yolculukta Adrian'ın yerinde bulunmağı pek isterdim." diyerek güldü. Fakat genç kızın kaşlarının hafifçe çatıldığını görünce mevzuu değiştirdi.

— "Nasıl, yolculuk çok yorucu olmadı ya? Buzlar ortasındaki mahpesten kurtulduğuna..."

Joy atıldı.

— "Rica ederim dayıcığım! 'Şimal Yıldızı' için öyle demeyin. Orası benim yuvam. Orada doğup büyüdüm."

— "Pekâlâ güzelim. Sözümü geri aldım. Mamafi, medenî cemiyetimize karışınca, oraları sen de ilerde vahşî ve ıssız bulacaksın görürsün. Ya Miss La Farge nerede? Galiba o da beraberdi demiştiniz..."

— "Evet. Ama o biraz yorulduğu için otelde kaldı. Hem iş hususunda görüşmek maksadıyla geldiğimizden, rahatsız etmek istemedi."

— "Güzel düşünmüş. Eh, artık biz de şu işi bitirelim. Pek büyük bir şey değil zaten. Bir, iki imza atman lâzım sadece. Ben hepsini önceden hazırladım."

Joy masanın üstündeki kâğıtları farkederek:

— "Ama bana işi anlatmanız lâzım gelecek dayıcığım. Hiç bir şeyden anlamam bilirsiniz..." diyerek gülümsedi.

Sir Joseph Rayner de nazikâne bir gülümsemeyle:

— "Elbette, kızım." diye mukabele etti. "Anlaşılması pek güç değil, göreceksin. Bildiğin gibi rahmetli baban, senin namına idare edilmek üzere büyükçe, bir milyondan fazla bir servet bıraktı. Ve, reşit oluncaya kadar bunun idaresini bana havale ettiği gibi, sana vâsi olarak ta beni tâyin etti. Vasiyetnamenin şartlarından biri 'Şimal Yıldızı'nda üç sene yaşamanı lüzumlu gösteriyordu. Bunu yaptığın takdirde servet üzerinde hak sahibi olacaksın.

"İşte şimdi bu şartı tamamlamış bulunuyorsun. Üç senelik müddet dolduğu için, babanın bıraktığı servet üzerinde bugünden itibaren tasarruf hakkına sahip sayılıyorsun. Böylelikle benim de vazifem tamamlanmış bulunuyor. Lâkin bu devir işi sırasında yapılacak bazı muameleler için imzan lâzım..."

Kız:

— "Ne gibi dayıcığım, pek iyi anlıyamadım?" diye sordu.

— "Gayet basit. İzah edeyim. Burada bulunmadığın sıralarda, servetini işletmek üzere para yatırdığım bazı teşebbüslerde, artık senin imzanın da lâzım olacağı aşikâr. Hem sonra bunca işi idare için yine bir vekile ihtiyaç duyacağına göre, bana bir vekâletname de vermen gerekecek. Yahut ta ... sen bu işleri kendin idare eder misin dersin?"

— "Aman dayıcığım! Başıma dert açmayın Allah aşkına! Şimdiye kadar nasıl idare ettinizse öylece yapın. İstediğiniz imzaları atıvereyim de bu belâdan kurtulayım. Yoksa siz beni neredeyse iş adamı yapmak isteyiverecekseniz korkarım!

Sir Joseph Rayner, içinin ferahlayışını belli etmiyecek kadar mahirâne bir gülümsemeyle yeğenine:

— "Korkulacak bir şey yok ki!" dedi, "Mademki istemiyorsun, iki imzacıkla bu meseleyi dayına yükleyişerirsin, olur biter."

— "Nereye atacağım imzamı?" diyerek masaya yaklaşan Joy'da, bir an evvel angaryayı başından savmağa çalışan bir insan hali vardı.

Sir Joseph yerini gösterdi.

— "İşte şuraya. Fakat bu iş için bir de şahit bulmamız lâzım." Oğluna dönerek: "Kâtip Benson'u bir dakika çağırır mısın?" dedi.

Adam içeri girince ona:

— "Biraz gelir misiniz Mister Benson?" diye hitap etti. "Miss Grave vekâletname verecek te imzada şahitliğiniz lâzım."

Genç kızın, söyleneni yapmak üzere kalemi eline aldığını görerek:

— "İmzalamadan önce, bir kere okuyuver lütfen..." dedi.

— "Eğer mutlaka lâzımsa hay hay, okuyayım." cevabını veren Joy, kâğıda bir göz gezdirdi.

Ve imzasını attı...

İşi biten kâtibi savınca, Sir Joseph Rayner, evrakı topladı. Kasaya kilitledi.

— "Bu günlük bu kadar çalışma kâfi. Kendi kendime izin veriyorum artık. Şimdi, önce Ritz'de yemek yeriz, sonra da tiyatroya gideriz... üçümüz beraber. İtiraz kabul etmem!"

Joy:

— "Ama Babette beni bekliyecek..." diye söze başladıysa da, dayısı hemen:

— "Aman canım, ona telefon edip hazırlanmasını söyler ve geçerken kendisini de alırız." dedi.

Ritz'de bir sofrada toplaşan dört kişi neş'eyle yemek yiyorlardı. İçlerinden en neş'eli görüneni Sir Joseph Rayner'di. Yüzünde, iki saat kadar önceki endişeden zerrece eser yoktu artık. Misafiri olan iki genç kızı pek nazik bir kavalye ihtimamıyla ağırlıyordu.

Ama, arada sırada gözü yakınlarındaki bir masada genç bir kadınla beraber yemek yiyen iki erkeğe takılıyordu. Onların mütemadiyen kendi masasına doğru bakışları dikkatine çarpmıştı.

Az sonra erkeklerin beraberindeki genç kadın yerinden kalktı. Onlara doğru geldi. Joy onu o sırada farketti. Yüzüne bakar bakmaz sevinçle yerinden fırlayıvermişti.

— "Ah Penelope'ciğim!"

— "Ah Joy'cuğum! Ben seni Şimaldeki küçük şatonda yaşıyorsun sanıyordum!"

— "Londra'ya dün gece geldim. İngiltere'de bi-

raz kalacağım sanırım. Dayımın mahpus yıllarım dediği müddet tamamlandı da..." Sir Joseph'e doğru baktı. Ve:

— "Dayımı tanırsın değil mi?" dedi, "Hayır mı? Öyleyse tanıştırayım sizi. Dayıcığımı, eski arkadaşlarımdan Miss Penelope Winter..."

Genç kadın güldü.

— "Yanlışın var, Joy. Artık soyadım Winter değil. Westmorland'ın Grasmore Şatosunun sahibesi Misis Grasmore'yim şimdi."

Joy:

— "Ay, evlendin mi sen?" dedi.

Misis Grasmore eliyle, kalktığı masadaki erkeklerden birini işaret etti.

— "Altı aydan beri evli bulunduğum bahtiyar adam işte orada oturuyor."

Joy:

— "Hangisi..." diye söze başlarken, birden durdu. Yüzüne garip bir başkalık gelmişti. "A, tabiî, soldaki olacak her halde! Sağdaki genç Geoffrey Braknell çünkü. Öyle değil mi?"

Arkadaşı gülerek cevap verdi.

— "Tamam bildin. Kendisi de dört sene önce Westmorland'dan başlıyan tanışıklığımızı tazelemek istiyormuş. Onu da masanıza getirebilir miyim? Ama siz de yemeğinizin sonuna varmışsınız. Kahveleri beraber içeriz bari."

Joy, kısa bir tereddütle duraladı.

— "Peki, sen bilirsin Penelope, fakat ben de dayımın misafiriyim. Eğer kendisi masasına misafir kabul ederse..."

Avukat onları alâkayla süzmekteydi. Genç kadın cazip bir tebessümle:

— "A, Sir Joseph müsaade ederler tabiî, eminim" diye ona baktı, ve başını nezaketle eğişini görünce hemen masasına döndü.

Joy yerine oturunca, Adrian Rayner birdenbire:

— "Misis Grasmore'nin masasındaki gencin soyadı Braknell miydi dedin?" diye sordu.

Yanakları pembeleşiveren genç kız kısaca:

— "Evet" dedi.

— "Merak ettim, acaba 'Şimal Yıldızı'na gelen jandarma çavuşuyla bir akrabalığı..."

Joy hemen:

— "Amcasının oğludur." cevabını verdi, "Harrow Fell malikânesi sahibi Sir James Braknell babası oluyor. Greaffrey Sir James'in ikinci oğludur."

Sir Joseph Rayner söze karıştı.

— "Evet, hatırladım onları. Sir James'in daha bir oğlu vardı. Ama kötü yollara saptı. Sonra da büsbütün kayboldu ortadan. O ailenin veraset mesleleri de epey karışık olacak hani! Büyük oğul ortada olmayınca ikincisinin vâris sayılması lâzım."

Babası konuştuğu sırada, Adrian Rayner'in gözü, tavrında bir garipleşme sezdiği Joy'dan ayrılmıyordu. Sir Joseph'in sözleri üzerine genç kızın yüzü âni olarak pembeleşmiş, sonra inadına sanki bütün kanı çekilivermiş ve çehresi solgunlaşmıştı. Ama hareketlerinde hiç bir telâşlanma alâmeti görülemezdi.

Komşu masadakiler az sonra onlara iltihak ettiler. Adrian Rayner kuzinizle yeniden tanışmak arzusunu gösteren genç adamı dikkatle inceliyordu. Geoffrey Braknell hayranlığını gizlemeğe hiç lüzum görmüyordu. Adrian bunu fark edince, için için manidar bir şekilde gülümsedi.

Bu alâkayı Sir Joseph te hissetmişti. Ve biraz endişe duymaktan kendini alamadı. Oğluna bir rakip çıkması düşüncesiyle kaşları hafifçe çatılmıştı.

Geoffrey'in, tiyatroda da kendilerinkiyle bitişik locayı tutmuş olduğunu görünce dayanamadı; yeğenine:

— "İngiltere'de eski bir hayranın bulunduğundan bana hiç bahsetmemiştin, Joy." diye takıldı.

Genç kız güldü.

— "Hayranım mı! Kimmiş bu?"

— "Şu genç Braknell! Baksana, gözünü ayıramıyor. Sana âşık galiba..."

Joy:

— "A! Hayır! Olamaz... Yanılıyorsunuz... Bu pek... pek..." diye kesik kesik itiraz ettiği zaman, artık yüzü hiç gülmüyordu.

Onun bu halini görünce, Sir Joseph Rayner lafın sonunu getirmesi için ısrar etmedi. Bu tavır değişikliğinin ardındaki sebebi araştırırcasına kaşları çatıldı. Bir ara sustuktan sonra hafif bir gülümsemeyle:

— "Sana hayran olan sadece genç Braknell değil..." dedi, "Ondan başka daha bir hayranın var."

Joy, belli bir can sıkıntısıyla:

— "Ya, öyle mi..." diye mırıldandı.

— "Evet, Adrian sana damakıllı tutkun. Bana sabahleyin meseleyi açtı... Umarım ki onu reddetmez ve müsait bir..."

Genç kız asabiyetle sözünü kesti.

— "Rica ederim dayıcığım! Bana bu gibi tekliflerde bulunmamalısınız. Çünkü ben hiç, ömrümde evlenmiyeceğim!"

— "Hiç evlenmezsin, Joy'cuğum! Öyle... Her genç kız bunu iddia eder zaten." Sir Joseph böyle diyerek müsamahayla güldü. Ve ilâve etti:

— "Ümit ettiğim şu ki, inşallah çocuksu direnişlerden vazgeçip sözlerini tekrar düşünerek cevap verirsin."

Joy hiç bir şey söylemedi. Çehresi gayet solgundu. Oturduğu yerde, gözleri güya sahnedeki oyuna bakıyordu ama, aslında hayâlen 'Şimal Yıldızı' yakınında ormanlar ortasında yatan bir cesedi görüyor gibiydi...

— 12 —

BİR NAMERTLİK DAHA

— "Hav!"

Çavuş Roger Braknell gözlerini araladığı esnada, Kızıl derili yerlilerin bu selâm nidası kulağını tırmalar gibi oldu ve yerinde huzursuzlukla kımıldadı.

Yavaş yavaş hepsi hatırına gelmeğe başlamıştı. Hafızayla birlikte canlanan diğer bir şey bacağındaki müthiş ağrıydı. Başını azıcık doğrultmağa çalıştı ve elini bacağına uzattı.

Hemen o anda yabancı bir el uzanıp, hareketine acele mâni oldu.

— "Yok! Olmaz! Yapmayın! El sürerseniz akibeti harap bacağım... Çok fena ezilmiş."

Çavuş başını çevirip onlardan yana baktı. Üzerinde yatmakta olduğu hayvan postu yığının yakınında iki kişi duruyordu. Biri tamamen yerliydi. Diğeri ise - bacağına dokunmaması için ihtarda bulunmuş olanı - yarı Kızıl derili, yarı Avrupalı soydan gelmeydi her halde. Çünkü yüzü nisbeten akçaydı.

Braknell ona:

— "Ben buraya nasıl geldim?" diye sordu.

— "Adamlarım bulup getirdiler sizi."

— "Adamlarınız mı? Siz kimsiniz ki?"

— "Elkhorn kabilesinin reisi Louis. Belki de adımı duymuşsunuzdur?"

— "Elbette! Duymamış olan var mıdır?" diyen Çavuş, adamı dikkatle süzdü. Babası Kanadalı Fransız, anası yerli olan, ve annesinin kabilesi içinde yaşamağı tercih ederek onların reisliğine yükselen

Louis, jandarma kuvvetlerine daima yardım etmiş bir yerliydi.

Adam:

— "Şimalde köpeksiz ve kızaksız dolaşmak iyi değildir." dedi.

Çavuş acı acı güldü.

— 'İyi değil, hattâ çok fenadır. Ama çaresiz öyle oldu. Çünkü köpeklerimin bir kısmı çalındı, bir kısmı da öldü." Sonra, daha fazla izahat vermeği ve amcazadesi Dick'le, onun Kızılderili arkadaşından bahsetmeği istemediği için, sözü başka yana çevirdi.

— "Bacağım nasıl? Çok fena mı?"

— 'Fena, ama iyileşecek. İki ay sonra hiç bir şeyciğiniz kalmaz."

— "İki ay mı! O zamana kadar buzlar çözülmeğe başlar."

— "Evet, öyle. Ama ne olacak? Buralarda zaman çabuk geçer. Bol bol sohbet ederiz. Siz nereye gidiyorsunuz, mösyö?"

— "Önce 'Şimal Yıldızı' adlı köşke gidecektim. Oradan köpek bulup bizim kışlaya yollanmak niyetindeydim."

Reis Louis bir müddet sustu. Kızılderililere mahsus taştan oyma çubuğunu düşünceli düşünceli tüttürüyordu. Birdenbire:

— "Demek 'Şimal Yıldızı'na gidiyorsunuz. Matmazel Grave'nin babasını tanır mıydınız?" diye sordu.

— "Hayır. Ben buralara gelmeden önce ölmüştü. Yolculuk sırasında kazaya uğradığını, nehir buzları kırılıverdiği için sularda boğulduğunu anlatmışlardı..."

Kabile reisi kısaca:

— 'Öldüğü doğru." dedi ve sustu. Adamın bunu deyiş tarzındaki gariplik Çavuşun dikkatine çarpmıştı. Başını çevirip hemen ona baktı. Yüzü tahtadan

oyulmuş bir maske gibi ifadesizdi. Ama gözlerinde, bir şeyler bilenlere hâs bir parıltı vardı.

— "Ha, siz Rodolf Grave'nin ölümüne ait malûmat sahibisiniz galiba..." diye ağzını aradı.

Reis:

— "Böyle bir şey demedim. Ama Mösyö Grave'in ölümü hoş değildi diye düşünüyorum." tarzında kaçamak bir cevap verdi.

Çavuşun merakı ayaklanmıştı. Isrardan vazgeçmek niyetinde değildi. Yarı ricacı bir sesle:

— "Hayır, biliyorsunuz! Anlatın bana da..." dedi. Ve bekledi.

Fakat Kızılderili reis bir şey söylemedi. Sadece, "Olur" der gibi başını salladı ve ilâve etti:

— "Ama şimdi değil. Yemek vakti geldi. Başka zaman anlatacağım." Sonra yerinden kalkarak kulübeden çıktı.

Çavuş Braknell merak içinde kalmıştı. Bu yerli, Rolf Grave'nin ölümü hakkında ne gibi bir şey anlatabilirdi? Milyonerin ölüşü feci bir kazadan ibaret değil miydi? Beraberinde bulunan adamlarıyla birlikte, birden çöküveren buzlar yüzünden, kızakları nehire düşmüş, bir kişi müstesna hepsi boğulmuş, yüze yüze kurtulabilen yerli de buzlu sularda uzun müddet kalmanın tesiriyle az sonra hastalanıp ölmüş, deniliyordu. Evet, Rolf Grave'nin ölümü feci bir kazaydı ama, Şimalde - bilhassa buzların çözülmeğe yüz tuttuğu bahar aylarında - böyle kazalar sık sık vukua gelirdi.

Çavuş Braknell bunları düşünmekle beraber, reis Louis'in şüphe yaratan halini unutamıyordu. Ya Joy'un babası bir kazaya değil de... Boş yere zihin yormağa lüzum yoktu. Yerli reis, anlatmağı vaadetmişti nasıl olsa!

Bunu bir yana bırakınca, kendi halini gözden geçirmeğe koyuldu.

Louis'in kabilesi, jandarma kuvvetlerine karşı

daima iyi davranmakla, hattâ bazan iş birliği etmekle şöhret bulmuştu. Bu yüzden kendisine iyi bakacaklarından emin olabilirdi.

Yegâne derdi, burada haftalarca kalmakla kuzeni Dick'i elinden tamamen kurtulacağı idi. Mamafi için için buna pek te hayıflanmıyordu. Sadece, o hınzır Kızılderi Joe'yi de bu arada kaçıracağına hırslanıyordu işte! Hayvanlarını zehirleyip, kendisini buzlu sahalar ortasında açlık ve soğuktan ölmeğe mahkûm etmek isteyişindeki sinsice hainlik, aklından hiç çıkmıyordu. "Bir gün ona bunu ödetirim elbet!" diye kendi kendine yemin etti.

Nihayet düşünceleri dönüp dolaşıp Joy Grave'de karar kıldı. Şimdi o İngiltere'ye varmış olacaktı veya neredeyse varmak üzereydi. Kimbilir araştırmalarının neticesini ne kadar merak ediyordu! Genç kıza muammayı halledecek bir mektup gönderebilirdi. Dick'in hayatta olduğunu ve elinden kaçtığını haber alması, ona hiç te huzur verecek bir havadis değildi ama...

Reis Louis, Rolf Grave'nin ölümündeki esrarı ancak ertesi gün aydınlattı.

Çavuş Roger Braknell'in yanında oturmuş, yine çubuğunu tüttürdüğü sırada, birden:

— "Rolf Grave kaza neticesi ölmedi!" dedi.

— "Sahi mi söylüyorsunuz?" diye soran Çavuşun sesi, alabildiğine meraklıydı.

— "Evet! Buzlar kendiliğinden kırılmadı, daha önceden kırılmışlardı."

— "Daha önceden mi kırılmışlardı? Ne diyorsunuz kuzum!"

— "Dinleyin, şimdi hepsini anlatacağım. Bundan üç kış, hayır dört kış önceydi... Şimali iyi bilmediğini söyliyen bir beyaz adam geldi buraya. Benden, kendisine yol göstermeleri için iki kılavuz istedi. İsteğini yerine getireyim diye de, bir sürü battaniye,

fişek, iki iyi cins tüfek, sigara hediye etti. Bahar gelmeden yukarılara gidip ne yapacağını laf arasında sordum. Bir beyaz adamla görüşmek istediğini, onu bulmağa gideceğini söyledi. Pek telâşlı bir hali vardı. Dayanamayıp o beyaz adamın ismini öğrenmek istedim. Rolf Grave cevabını verdi ve bir iş için kendisiyle görüşmesi gerektiğini ilâve etti. Mösyö Grave büyük bir iş adamıydı. Her halde bu da, ya altın madeni veya öteki teşebbüsler dolayısiyle onunla konuşmak isteyen biridir diye düşünüp bizim Sibou'yla Paslik'i yanına kattım.

"Sonrasını bana Sibou anlattı. O aralık yolculukta bulunan Mösyö Grave'yi takiben onlar da peşinden şimale yönelmişler. O gitmiş, bunlar gitmiş; o gitmiş, bunlar gitmiş; nihayet bir ilerdeki konak mahallinde olduğunu öğrendikleri gün, adını bilmediğim yabancı da bulundukları yerden ilerilerde Sibou'yla Paslik'e kamp kurdurmuş."

Çavuş hayretle:

— "İleride mi?" diye sordu.

— "Evet! Mösyö Grave'nin konak mahallini geçip ileri gitmişler ve çadır kurmuşlar. O sırada kar da yağmağa başlamış. Dehşetli rüzgâr esiyormuş. Üçü de yataklarına girip yatmışlar. Bir kaç saat sonra Sibou'yla Paslik müthiş bir gök gürlemesiyle uyanmışlar. Az geçince yer, gök daha bir kere sarsılmış. Bu ikinci seferden sonra, gürültü bir daha duyulmamış.

"O ara bakmışlar ki beyaz adam yatağında yokmuş! Uzun zaman sonra çıkagelmiş. Uykusu kaçtığı için dolaşmağa çıktığını söylemiş onlara... Ve hep beraber sabaha kadar uyumuşlar.

"Ertesi gün, Mösyö Grave'yle kafilesinin kendi de konak yerlerinin önünden geçmesini beklemişler, beklemişler. Kimse gözükmemiş. Onlar da çadırlarını toplayıp Mösyö'nün konakladığı yere doğru yola koyulmuşlar. Bir de daha yarı yolda görmüşler ki,

nehirin bir yerinden kalın buz tabakası kırılmış, ama yeniden incecik bir buz tutmuş. Etraftaki karların üzerinde de tâ uzaklara kadar fırlamış kocaman buz parçaları varmış.

"Bizimkiler dikkatle yandan geçmişler. Deliğin öte tarafına varınca, bir kızak izinin onun kenarına kadar geldiğini, sonra kayboluverdiğini görmüşler.

"Beyaz adam bunları incelerken kendi kendine ıslık çalıyormuş ve yüzü pek keyifliymiş.

"O gün akşama doğru Mösyö Grave'nin son konakladığı yerin önünden geçmişler. Tabiî, kimsecikler yokmuş. Ateş yakılan yerin bile çoktan soğumuş olduğunu görmüşler. Bunun üzerine yabancı, 'Mister Grave'yi kaçırdık. Geri dönmüş anlaşılan. Ben de onunla görüşmekten vazgeçtim. Şimdi Dawson'a dönelim.' demiş.

"Dawson'a varınca Sibo'yla Paslik Mösyö Grave'nin kazaya uğradığını, kafileden kurtulan tek kişinin bu haberi getirdiğini duymuşlar. Beyaz adam onlara bir çok para, nevale ve yanında ne gibi öteberi varsa vermiş. Sonra onlardan ayrılmış. Sobu'yla Paslik te Dawson'dan buraya geldiler. Bunları bana gizlice anlatan Sibo'dur. Ben de işte size Mösyö Grave'nin kazara değil, mahsustan açılan bir delikten nehire düşüp boğulduğunu haber veriyorum."

Yerli reis sustu ve çubuğunu yeniden yakıp bir nefes çekti. Çavuş dinlediği hikâyeyi düşünüyor, bir yandan da onu seyrediyordu. Nihayet dayanamayıp:

— "Ama, bu işin bir cinayet olduğundan nasıl bu kadar katiyetle emin olabilirsiniz?" diye sordu.

Reis Louis ona cevap verecek yerde kalktı, çadırdan çıktı. Az sonra elinde tahta bir kutuyla döndü. Kutunun kapağını açtı ve Çavuşa doğru uzattı. O da merakla içine bakınca, pamukla yarı ambalâjlı dört tablet kırmızımsı kahverengi bir şeyler gördü. Görür görmez gayrı ihtiyarî:

— "Dinamit!" diye haykırıvermişti. Ardından hemen sordu:

— "Nereden buldunuz bunu?"

— "Yabancı beyaz adamın, kızakta bıraktığı öteberi arasından çıkmış. Belki unutmuş, belki de Sibou'yla Paslik bunu kazara ateşe yakın koyarak ölürler ümidiyle bırakmış. İşte onların anlattıkları gök gürlemesi lafını duyduktan sonra bu parçaları görünce nehirdeki buzun kendiliğinden kırılmadığını anladım."

— "Doğru, haklısınız sanırım."

— "Hiç şüphe yok, Çavuşum. Bu güneşin doğuşu kadar belli bir şey!"

Çavuş Roger Braknell'in aklına birden kötü bir fikir saplanıverdi: Reis bu hâdisenin dört yıl önce cereyan ettiğini söylüyordu. Joy Grave'yle dalavereyle evlenen Dick te, tam o sıralarda İngiltere'den kaçmıştı. Belki de kayınbabasının ölümünden bir istifade ummuş ve Rolf Grave'yi öldürmüştü...

Birdenbire sordu:

— "Paslik'le Sibou'nun rehberlik ettiği bu yabancı ne biçim bir adamdı, Reis? Tarif edebilir misiniz bana?"

— "Uzun boylu, sakallı, siyah gözlü bir erkekti. Genizden konuşmuyordu; bundan dolayı Amerikalı değil, İngilizdi eminim."

Tarif pek te aydınlatıcı değildi. Çavuş:

— "Ya saçları?" dedi, "Rengine dikkat ettiniz mi?"

— "Saçı da, sakalı da kestane rengiydi."

Kestane rengi! Dick'in saçı bu renkti. Ama, koskoca Anglo-Sakson ırkının belki yarısından fazlasının saçları kestane rengiydi. Ve bir delil sayılamazdı bu!

Reis Louis onun kaşlarının çatıldığını görünce:

— "Katili tanıdınız mı?" diye sordu.

Çavuş, düşündüğünü kendi zihninden bile kovmak istercesine sert bir sesle:

— "Hayır!" dedi, "Hayır, tanıyamadım!"

Beriki sükûnetle mukabele etti.

— "Mösyö Rolf Grave'nin kaatili işte tarif ettiğim adamdır..."

— 13 —

İKİ TEKLİF

SİR JOSEPH RAYNER'le birlikte tiyatroya gittiklerinden üç gün sonra, Joy Grave, yanında süt kardeşi Miss La Farge olduğu halde Londra'dan ayrılmış ve Westmorland'da bir arkadaşına misafirliğe gitmişti.

Misafir kaldığı köşk, Sir James Braknell'in meşhur Harrow Fell malikânesine oldukça yakındı.

Dick Braknell'in genç kıza karşı gösterdiği alâkayı hatırlıyan arkadaşı, bir gün laf arasında komşularının dedikodusunu yapmağa koyuldu.

— "Sir James'in büyük oğlu hatırında mı Joy? Hani senin peşini hiç bırakmazdı..."

Joy isteksizce bir, "Evet." mırıldandı.

— "O genç mahvoldu gitti. Kötü bir rezalete karıştı. Hâdise Sir James'in hatırı için örtbas edildi ama, Dick Braknell İngiltere'den kaçmağa mecbur oldu. Şimdi yaşıyor mu, öldü mü, bilen yok. Ekseriyet onun öldüğünü tahmin ediyor. Bu yüzden Geoffrey'i Harrow malikânesinin vârisi sayıyoruz artık. Hattâ sonunda tertip ettiğimiz yaban ördeği avına o da gelecek. Ayrıca, senin kuzenin Adrian Rayner de kendisini davet ettirdi. Kocam onu çağırmağa pek hevesli değildi ama, dayım ısrarla rica etmiş. Benim anladığıma göre..." diyerek mânalı mânalı gülen genç kadın, ilâve etti: "..... Adrian'ın derdi yaban ördeği avlamaktan çok daha başka sanıyorum."

Joy onun imâsını anlamamazlıktan geldi.

Ama, hafta sonunda köşke damlıyan Adrian Rayner, hislerini gizlemeğe hiç teşebbüs etmiyordu. Mütemadiyen Joy'un peşindeydi. O soğuk nezaketiyle her dakika en ufak bir şeyde bile yardıma hazır bekliyordu.

Diğer davetlilerle birlikte Geoffrey Braknell de gelince, aralarında açıktan açığa rekabete benzer bir çekişme başladı.

Ev sahibesi gülerek Joy'a takılıyordu:

— "Bana kalırsa daha av sona ermeden, bir sürü tekliflerle karşılaşacaksın güzelim!"

— "Hepsini redetmeği bilirim ben!"

— "Doğrusu bunu kolay kolay başaramıyacaksın sanırım. İkisi de istedikleri şeyi bilen ve kat'i kararlarını vermişe benziyen gençler!"

Joy:

— "Ben de kat'i kararımı vermiş bulunuyorum!" diye ayak diredi.

Buna rağmen arkadaşının dedikleri doğru çıktı. Av sabahı herkes göl kıyısındaki gizlenme yerlerine dağılırken, Joy, Geoffrey Braknell'i yanında buldu. Delikanlının bekleme kulübeciği genç kızınkine bitişikti.

Beraberce yürüyüp ilk gizlenme kulübesine varınca, Joy, av kollayacakların oturmaları için yapılmış tahta iskemleciğe oturdu. Geoffrey kendi bölümüne geçmeksizin, bir ara yanıbaşında durdu. Genç kızı hayran bakışlarla süzerek:

— "Miss Grave..." dedi, ".. size bir şey söylemek.... bir şey sormak isterdim."

Joy başını kaldırıp ona baktı. Nazarlarının karşılaştığı gözlerde samimiyet ve fazilet ifadesi vardı. Bu ifade ona birden şimdi uzaklarda bulunan Çavuş Roger Braknell'i hatırlattı. Geoffrey kardeşi Dick'ten fazla, ona benziyordu.

Joy, kendisini saran bakışlardaki mânayı kavrayınca pespembe oldu ve acele itiraz etti.

— "Rica ederim Mister Braknell, susunuz! Aramızdaki güzel dostluk hislerini bozmayın!"

Genç adam biraz bozulmuştu. "Öyle mi?" diye mırıldandı. "Demek ne soracağımı tahmin ettiniz? Tamamen imkânsız bir şey mi bu?"

Joy dosdoğru mukabele etti.

— "Evet, tamamile imkânsız..."

Geoffrey Braknell kendi kendine hafifçe ıslık çalmağa başladı. Bir darbe yemişti. Ama buna efendice tahammül etmeğe çalışıyordu şimdi.

— "O halde, sizi tâciz ettiğim için özür dilerim Miss Grave. Esasen size zerrece lâyık olmadığımı..."

Meyus bir ses bu sözlere mukabele etti.

— "Ah, hayır, sebep bu değil! Kabul etmeyişimin sizinle hiç alâkası yok!"

Delikanlı gülümsemeğe çabaladı. "Ama beni nakavt ettiren bir sebep bu... Neyse, böyle işlerde galibiyet te mümkün, mağlûbiyette. Her ikisini de aynı tarzda karşılıyabilmek lâzım. Mamafi babama rica edip, vahşî hayvan avına çıkmama izin vermesini söylemek, bu darbeye tahammül için en iyi çare..."

Joy yine ona baktı. Hâlâ gülümseyordu. Fakat buna nasıl bir gayret sarfederek muvaffak olabildiği gözlerinden belliydi. Gayrı ihtiyarî elini uzattı.

— "Geoffrey, bu vak'a hayatınızı ve dostluğumuzu zedelemesin sakın! Size red cevabı verişimi mecburî kılan sebebi şimdi açıklıyamam... İlerde belki... Eğer hâlâ dostluğumuz baki ise, o zaman mutlaka anlatırım size!"

Genç adam aynı samimî ifadeyle:

— "Öyleyse o vakit muhakkak anlatacaksınız. Çünkü sizinle ilelebet dost kalacağız. Benden başka türlü bir hareket bekliyemezsiniz..." dediği sırada, av işaretçisinin sinyali duyuldu.

Geoffrey: "Av başlıyor! Size iyi vurgunlar temenni ederim Miss Grave!" diyerek yürüdü, kendine ayrılmış olan kulübeciğe gitti.

Joy, o giderken arkasından bakıyordu. Yüreği ıztırapla burkulur gibi olmuştu. Redde uğradığı için kederlenen gence acıyordu. Kardeşine hiç benzemiyen, tıpkı amcazadesi gibi mert bir erkek olan Geoffrey'e zihni öylesine takılmıştı, ki önünden uçup geçen kuşlardan hiç birine doğru dürüst ateş edemiyordu.

Delikanlının bulunduğu kulübecikten ise muntazam fasılalarla ateş edilmekte, her seferinde de bir yaban ördeğinin yere düştüğü görülmekteydi.

Bu sırada, ürkütülen bir sürü kendilerine doğru havalandı. Joy, komşu kulubecikten bir silâh sesi ve insan çığlığına benzer bir gürültü duydu. Kendisininkiyle aşağı yukarı aynı hizada bulunan barakaya bakınca, yerde yatan bir gölge görür gibi oldu.

Arada havalanan diğer bir sürüye yandan ateş edilmediğini görünce, genç kızın yüreğini anî bir korku bürüdü. Tüfeğini köşeye dayadı. Ve bitişikteki bölmeye koştu.

Daha sazlarla örülü kulübeciğe girmeden bir faciayla karşılaşacağını hissetmiş gibiydi... Ve yanılmamıştı da!

İçeri adım atar atmaz bir feryat kopardı: Delikanlı sırt üstü yerde yatıyordu! Sağ şakağındaki korkunç yaradan kan sızıyordu. Yüzü bembeyazdı ve kendisi tamamen hareketsizdi: Ölmüştü...

Joy'un içini kaplıyan perişanlık, biraz da bu ölüme kendisinin sebep olmuş bulunması ihtimalindendi. Yoksa, delikanlı sakın intihara mı.... diye düşünürken, gözü yandaki tüfeğe ilişti. Mekanizma kısmı, patlama neticesi paramparça olmuş; namlularını her ikisi de dipten açılıvermişti.

Bir kazaydı bu....

Genç kız bunu anlayınca yere diz çöktü. Onun

elini tutup dudaklarına götürdü. "Zavallı! Zavallıcık Geoffrey!" diye mırıldandı kendi kendine...

Doğrulduğu zaman gözleri yaş içindeydi.

Az ötedeki başka bir kulübeciğe giderek, feci hâdiseyi haber verdi. Haber, yıldırım sür'atiyle yayılıvermişti. Birden av tatil edildi. Ve, ceset önce kasabaya getirildi; oradan da Harrow Fell malikânesine nakledildi.

O akşam arkadaşı, Joy'la konuşurken, fevkalâde çapraşık ve genç kızı bütün gece uykusuz bırakan bir meseleye temas etti:

— "Zavallı Sir James... Çocuksuz kaldı. Dick'in öldüğü muhakkak gibi bir şey. Şimdi ancak kardeşinin oğlu Roger vâris olabilir kendisine...."

Joy bu sözler üzerine karma karışık durumu, olduğu gibi gördü:

Dick, belki ölmüştü. Belki de pekâlâ hayattaydı. Eğer ölmüşse, hakikaten muazzam malikânenin vârisi Çavuş Braknell olacaktı.

Ya ölmemişse?... O zaman vukua gelebilecek feci hâdiseyi düşünmek bile, ona ürküntü veriyordu. Çavuş 'Şimal Yıldızı'ndan ayrıldığı zaman, kuzeninin vücudunun ortadan kayboluşu muammasını mutlaka çözmek kararındaydı. Eğer Dick hayatta ise ve Çavuş onu yakalamağa kalkar da aralarında bir çarpışma çıkarsa... Sonra bu çarpışmada kazara Dick'i öldürüverirse... Arada kendi günahı olmaksızın, yegâne vârisi ortadan kaldırarak onun yerini almak istemekle itham edilmez miydi?..

Bu düşüncelerle genç kızın yüzüne bir durgunluk çöküvermiş, bakışları endişeyle sislenmişti. Ev sahibesinin sesiyle silkinerek kendine geldi.

— "Niye daldın Joy?"

Azıcık duralıyarak bir cevap buldu.

— "Hiç! Hayatın ne garip oyunları olduğunu düşünüyordum."

— "Ne gibi?"

— "İngiltereye'ye gelmek üzere 'Şimal Yıldızı'ndan ayrıldığımda en son konuştuğum kimsenin Roger Braknell oluşu gibi meselâ..."

Arkadaşı hayretle:

— "Roger Braknell mi?" diye bir nida kopardı.

— "Evet, Kanada Şimalindeki jandarma kuvvetlerine mensup bulunuyor. Gayet nazik bir genç..."

— "Öyle mi? Hatırımda kaldığına göre oldukça yakışıklıydı da. Nezakette kusur etmemekle doğrusu fevkalâde iyi bir şey yapmış..." diyen genç kadın mânalı mânalı gülümsedi.

Joy kıpkırmızı kesilivererek:

— "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

— "Hiç! Sadece demek istedim ki, Roger Braknell, kadınların içlerinden pek azının senin gibi bigâne görünebilecekleri bir genç adamdır. Bu mevzuu bu kadarla bırakmamız lâzım. Adrian Rayner bak seni arıyor. Dur, gidip kendisine burada bulunduğunu söyliyeyim."

Joy: "Yapma Allahaşkına!" diye mâni olmak istedi. Arkadaşı sözünü dinlemeyip kalkınca, o da yerinden fırladı.. Yukarı çıktı. Odasına kapandı. Ve geceyi, uzun uzun düşünmekle geçirdi...

Sabahleyin ilk işi kasaba postahanesine gitmek oldu. İki telgraf çekti. Bunlardan biri Çavuş Roger Braknell adınaydı ve Geoffrey'in öldüğünü, eğer Dick te ölmüşse Sir James Braknell'in yegâne vârisi sayıldığını ona haber veriyordu. İkinci telgrafı ise, iadeli olarak, Regina'daki jandarma komutanlığına gönderdi. Bunda, Çavuş Roger Braknell'in durumu hakkında kendisine malûmat verilmesini rica ediyordu. Böylece ona haber ulaştırmış. bunu başaramadığı takdirde de hiç değilse onun kendisini niçin böyle mektupsuz bıraktığını öğrenmiş olacaktı.

Üç gün sonra jandarma karargâhından cevap geldi:

"Çavuş Braknell namevcuttur. Kaybolduğu tahmin ediliyor."

Genç kız bu telgrafı alınca fevkalâde yeise kapılmıştı. Uzun boylu düşünmeğe lüzum kalmaksızın kararını verdi: "Şimal Yıldızı" na dönecekti. Dönüşüyle ne yapabilirdi? Bunu kendi de bilmiyordu.

Verdiği kararın sebebini açıklıyabilecek halde değildi. Adrian Rayner de ısrarla bu sebebi sorduğu zaman, genç kız verecek bir cevap bulamadı.

O ise:

— "Böyle bir delilik etmende mâna yok, Joy!" diye itiraz etti. "Babanın vasiyetnamesindeki şartı harfi harfine yerine getirdin. Artık oralara gitmende ne sebep olabilir? Senin yerin burası, İngiltere'dir bundan sonra! Hepimiz seni burada görmek istiyoruz ve ben bunu herkesten fazla arzu ediyorum. Anlıyor musun?"

Kız bu suale cevap vermedi. Ama o, zerece şüpheye mahal bırakmıyacak şekilde konuşmağa devam etti.

— "Çünkü seni seviyorum Joy! Henüz İngiltere'de bulunduğum üç sene önceki zamandan beri... Sonra 'Şimal Yıldızı' nda beraber bulunduğumuzdan beri.... Şu anda ise, her vakitten daha fazla seviyorum seni! Benimle evlenir misin?"

Genç kız:

— "Yapamam," diye itiraz etti, "Evlenemem. Israr etme Adrian!"

— "Neden? Niçin evlenemezmişsin? Reddetmek için hiç değilse, bir sebep sölemen lâzım! Yoksa bunun 'Şimal Yıldızı' na dönüş kararı mânasızlığıyla bir alâkası mı var dersin?"

Joy bu tahminin doğruluğuyla azıcık irkilmişti ve hemen cevap vermedi. Rayner sinsi bir gülüşle devam etti:

— "Eğer alâkalıysa, bu sebebi aklından iyice silebilirsin artık. Çünkü Dick ölmüştür!"

— "Dick mi dedin! Ne..." Bakışları onun gözlerine dikilince sözleri yarıda kaldı.

Rayner:

— "Evet! Dick Braknell, yahut Çakal Dick!" diye tekrarladı. "O senin kocandı, değil mi? Alcombe Şatosunda evlenmiştin onunla, yalan mı?"

Kız asabiyetten titreyerek:

— "Nereden öğrendin bunu?" diyebildi.

— "O benim bileceğim iş. Nasıl ki gizli izdivacın da sadece senin bildiğin bir şeydi. Keza, kocanın nasıl öldüğü meselesi de aynı şekilde, hepimizin hayrı için, gizli kalması gereken bir iştir."

Joy, âni bir korkuyla yüzü sararark, titrek sesle sordu:

— "Ne... ne demek istiyorsun Adrian?"

Beriki yavaşça:

— "Demek istiyorum ki Çakal Dick'i kimin öldürdüğünü bilmekteyim." dedi.

Genç kız eliyle kalbini bastırarak: "Ah! Ne..." diye kekelediği ara, Rayner devam etti:

— "Benimle açık açık konuşmaktan kaçınmana hiç lüzum yok. Her şeyi gördüm. O pusulayı alışını görmüştüm. Senin peşinden ormana geldim. Tüfeğini almıştın. Ve kocanın gelişini görebileceğin bir noktaya gizlenmiştin. Sonra, ateş ettiğin anda tüfeğinin ucundakı ışığı, Dick Braknell'in karlar üzerine devrilişini hep seyrettim. Bak, söyliyeyim, seni suçlu buluyor değilim. Çakal Dick öldürülmeği hak etmişti ve...."

Joy dehşetle haykırdı:

— "Ama, hayır! Yanılıyorsun! Doğru değil bu! Ben..."

— "Beni aldatmağa kalkışmak niye? Seni gördüm diyorum! Hem Dick'i öldüren sen değilsen, niçin köşke dönüşte olan bitenden hiç bahsetmedin? Masum olanlar böyle hareket etmez!"

Genç kız cevap vermedi. Yüzünü elleriyle ört-

müş, sarsıla sarsıla ağlıyordu. Rayner onu içinden pazarlıklı bakışlarıyla süzdü. Sonra değişik bir ifadeyle:

— "Benim de dediğim gibi, seni hiç suçlu bulmuyorum Joy," diye ilâve etti. "Hattâ o gece, sana kendimce yardım etmek için ben bile oraya gelmiştim..."

— "Sen mi... Sen de mi gelmiştin?"

— "Evet. O jandarma çavuşunun cesedi buluşunu, sonra yanından ayrılışını gördüm. Köşke doğru yollandığı sırada, ben kestirmeden 'Şimal Yıldızı'na vardım. Cesedin de, hakikat anlaşılırsa mesele çıkar düşüncesiyle icabına baktım."

Joy birden başını kaldırdı. Göz yaşlarıyla buğulanmış bakışlarıyla ona dikerek:

— "Cesedin icabına mı baktın?" dedi.

Rayner önemsizce bir ifadeyle:

— "Evet" cevabını verdi, "Elde delil bulunmayınca bir cinayetin kolay kolay ispatı mümkün olamaz. Ben de Çavuş Braknell'in aklından geçebilecek bütün ihtimalleri kökünden yok etmek için, cesedi ortadan kaldırdım."

— "Ama nasıl? Ne zaman...."

— "Sırtlayıp götürdüm, nehir buzlarından açtığım bir delikten içeri attım. Baharda buzlar çözülünce ortaya çıkar ancak. Şüphe altına girmek gibi bir tehlikeye kendimi arzettiğimi biliyorum. Ama, sözüme inan ki, bunu senin iyiliğin için yaptım Joy! Seni sevdiğim için!"

Kız, masanın üzerindeki kasımpatlarıyla dolu vazoya gözlerini dikmiş, adeta hiç bir şey görmeksizin dalgın dalgın bakıp düşünüyor, "Şimal Yıldızı"ndaki o dehşet akşamını hayalen bir kere daha yaşıyordu... Ve Adrian Rayner'in sözlerinde sakat bir nokta arıyordu.

Birden aklına bir şey geldi: Ya orman kenarındaki o kızak izleri?.. O kızakta kim vardı?..

Bakışları vazodan ayrılıp dayızadesine inhlanıverdi. Onun yüzünde sinsice ve inceleyici bir mâna okuyunca, içinde derinden derine bir itimatsızlık uyandı.

— "Dick Braknell'in cesedini nehire attığını söylüyorsun! Nehir ormandan epey uzakta. Oraya kadar nasıl götürdün peki?"

Rayner bir an, kısacık süren bir tereddüt gösterdi. Sualin soruluşundaki maksadı kavrayamamıştı. Ama yine de suali cevapsız bırakmadı.

— "Taşıdım dedim ya..."

Joy, onun tereddüdünü farketmişti. Yalan söylediği hisi birden içinde yer etti. Karşısında duran Rayner'in zayıf denecek kadar ince vücutlu oluşu ile Dick'in heybetli cüssesi arasında zihnen yaptığı mukayese de, son cevabın doğru olamıyacağını gösteriyordu.

Bununla beraber Joy hiç bir şey belli etmedi. Sadece bir çıkar yol düşünmeğe uğraştığı sırada erkek:

— "Senin için göze aldığım şeyleri öğrendikten sonra, benimle evlenmeğe razı mısın artık?" diye sordu.

Joy hızla yerinden kalktı.

— "Hayır!" dedi, "Dick'in öldüğüne senin sözlerin kâfi delil değil. Bundan emin olmadıkça da..."

— "İhtiyatsızlık ediyorsun reddetmekle! Unutma ki elimdesin!"

Genç kız ruhunda yeni bir kuvvet ve dikiliş duymakla beraber ihtiyatlı davranmağı ihmal etmedi.

— "Sözümü yanlış anladın. Seninle ömrümde evlenmem demedim, Dick'in ölümü kat'ileşmedikçe evlenemem dedim. Sağlam deliller bulunmadıkça buna inanamam!"

Rayner, biraz hiddetlice bir ısrarla:

— "Mademki istediğin buymuş, kat'i ispata ya-

nıyacak dertleri bulmak üzere hemen oralara hareket edeceğim!" dedi.

Joy bir tehlike işaretiyle karşılaşmış gibi ürperdi.

— "Kanada'ya mı gideceksin diye sordu.

— "Evet!"

Genç kız bir an evvel oraya gitmek lüzumunu bu sefer bir kat daha kuvvetle hissetti. Kararını tam tekrarlıyacaktı, ki kapı açıldı ve Miss La Farge odaya girdi.

— "Otomobil bekliyor, Joy'cuğum, geç te kaldık zaten. Mister Rayner müsaade ederse biz hemen aşağı inelim."

— "Hakkın var Babette. Münakaşamız bittiği için Adrian da gidiyordu nasıl olsa... Değil mi?" diye ona döndü.

Erkek sert bir:

— "Evet!" dedi "Kanada'ya hareket etmeden vedalaşırız Joy!" diye ilâve ederek selâm verdi. Odadan çıktı...

— 14 —

KAYIP ARANIYOR

YALNIZ KALINCA, Miss La Farge süt kardeşine sordu:

— "Mister Rayner Kanada'ya mı gidiyormuş?"

— "Evet, Babette. Ben de en kısa zamanda yola çıkmak istiyorum. Acaba benimle beraber gelir miydin kardeşim?"

— "Sorulacak şey mi bu, Joy? Elbette gelirim! Şu gürültülü Londra'dan bıktım ible... Her taraf leş gibi benzin kokuyor! Nerede bizim şimalin canım havası!"

Mamafi kızın bakışlarındaki sual ifadesi bârizdi. Joy bunu cevaplandırmaksızın edemedi.

— "Niye gitmek istediğimi de söyliyeyim sana. Dayızadem Adrian az önce bana evlenme teklifinde bulundu..."

— "Öyle mi? Ama, doğrusu şaştım diyemem. Bir müddetten beri böyle bir niyeti olduğu belliydi zaten. Tabii, Dick meselesinden haberi yok değil mi?"

— "Hem de nasıl var! Meğer hiç bir şey bilmez göründüğü sırada bile hepsinden haberdarmış! Hattâ bu bilgisini, bana şantaj yapmağa kalkışarak açığa vurdu."

— "A! Ne ayıp!"

— "Ya, işte böyle. Ama, mesele sadece ayıp etmekten ibaret olsa keşke! Benim, Dick'le evli bulunduğumu bilmesinden hiç bir mâna çıkarmıyor musun? Daha 'Şimal Yıldızı'nda bulunduğumuz sırada bile...."

— "Öbür ateş eden kimse o muydu demek istiyorsun yani?"

— "Vallahi şimdilik ne diyeceğimi bilmiyorum. Bunu öğrenmeğe çalışacağım. Bildiğim şu ki Adrian, Çavuş Braknell'in araştırma sonunda öğrenebileceği şeylerden korkuyor. Ve Çavuş ortadan kaybolmuş bulunuyor. Belki merak ettiğim noktalar hakkında fazlaca malûmat sahibi olmuş, bu yüzden başına bir şey gelmiştir. Hattâ belki de ölmüştür bile. Ama, eğer hayatta ise, onu Adrian'dan önce bulmamız lâzım. Anlıyor musun?"

— "Evet, evet, anlıyorum. Mister Rayner'in ona bir fenalık edebileceğini düşünüyorsun."

— "Ona itimadım yok. İki yüzlülüğünü öğrendikten sonra, her şeyi beklerim kendisinden! "Bir ara sustu. Sonra kat'i bir ifadeyle:

— "Artık hürriyetime kavuşmuş bulunuyorum. Vesayet altında değilim..." dedi, "Ne yapacağıma

kendim karar verebilirim! Şimdi ilk iş vapur acentesine gitmek ve bilet almak!"

Bir saat içinde Cockspur Sokağındaki acentedeydiler. Kanada'ya üç gün sonra hareket edecek olan "Argonaut" adlı gemide, tam iki kişilik boş yer kalmıştı. O iki bileti de Joy'la süt kardeşi Babette aldılar.

Onların acenteden çıkışlarından az sonra, Adrian Rayner içeri giriyordu... Memur boş yer kalmadığını söyleyince, ne yapıp yaparak bir an önce Kanada'ya gidebilmesi için çare göstermesini söyledi. Bunun üzerine adam ona, eğer yetişebilirse, Southampton'a gitmesini, oradan saat altıda "Maple Leaf" adlı bir geminin hareket edeceğini haber verdi...

Adrian Rayner o akşam, Kanada'ya gitmek üzere yola çıkmış bulunuyordu.

Miss La Farge bakışlarını denizin buzlu sularından ayırmaksızın, süt kardeşiyle konuşmağa devam ediyordu.

— "Peki, Kanada'ya varınca ne yapmak niyetindesin, Joy?"

— "Önce doğruca jandarma karargâhına gidip, Çavuş Roger Braknell'den yeni-haber var mı diye soracağım. Eğer yoksa, o zaman seninle şimale gider, onun başına ne geldiğini kendimiz öğrenmeğe çalışırız."

— "Yani araştırmağa çıkacağız?"

— "Evet, Babette. Nehirin üst yanına doğru uzanan bir izi takip edecekti biliyorum. Biz de oralara yollanırız. Seninle ikimiz etrafı gayet iyi tanıyoruz. Kızılderili George'u da yanımıza alırsak korkulacak bir şey kalmaz...."

— "Bu arada belki kocana dair malûmat..."

Joy sözünü kesti.

— "Kuzum Babette, Dick Braknell'den hiç de-

gilse sen öyle baksetme! Ona bağlı bulunmanın lâfına bile tahammülüm yok!"

— "Haklısın şekerim .Belki onun öldüğünü öğrenir ve rahat edersin."

— "Hiç sanmıyorum Babette. Dick'le yine karşılaşacağım gibi bir his var içimde. Canımı sıkan da bu işte!.."

Aradan dokuz gün geçmişti. Vapur limana varır varmaz, Joy'la Babette o gün kalmak üzere otelde bir oda tuttular. Sonra Joy doğruca jandarma merkezine gitti ve komutanı görmek istediğini bildirdi.

Babacan bir adam olan komutan genç kızı hemen kabul ederek ne istediğini sordu.

— "Çavuş Roger Braknell hakkında malûmat verebilir misiniz acaba?"

— "Maalesef, Miss Grave. Kendisini kaybolmuş addediyoruz. Bundan haftalarca önce bir vazifeyle şimale gitmişti. Hiç haber alınadığımız için devriye çıkardık. Sadece kızağını buldular. Sizden evvel başka biri de gelip Braknell'e dair malûmat istedi."

— "Öyle mi?" Joy birden pürdikkat kesilmişti.

— "Evet, dört gün kadar önce bir bay geldi. Durun, kartı burada olacak..." Komutan çekmecedeki kâğıtları karıştırdı. Aralarında bulduğu kartı yüksek sesle okudu:

— "Adrian Rayner - Albay Chambers - Londra..."

Genç kız kendini tutamıyarak:

— "Adrian Rayner, ha!" diye mırıldandı.

— "Kendisini tanıyor musunuz?"

— "Evet, kuzenimdir." Sonra daha fazla açıklamada bulunup bulunmamak için bir tereddüt geçirdi. Ama onun hakkındaki bildiği her şey henüz şüpheden ibaretti. Bu yüzden bir şey söylememeği ve zevahiri kurtaracak bir düzme uydurmayı tercih etti:

— "Kendisi avukattır. Çavuş Roger Braknell'in kuzeni İngiltere'de öldü. Bundan hasıl olan miras meselelerinin halli için her halde iş icabı gelmiş olacak."

Biraz duraladı, ve ilâve etti:

— "Affedersiniz, acaba sizden bir ricada bulunabilir miyim?"

— "Hay hay, buyurunuz Miss Grave."

— "Eğer Çavuş Roger Braknell'den bir haber alacak olursanız, bunu 'Şimal Yıldızı' na birini göndererek bana da iletir misiniz?"

— "Tabiî, gönderirim. Ancak biraz geççe alırsınız haberi her halde. Çünkü sizin köşkün ne kadar uzak ve hücra bir bölgede olduğu malûm. Ama mutlaka göndereceğimden emin olabilirsiniz. Merhum babanızın bizlere okadar iyilikleri dokunmuştu ki böyle ufacık bir ricanızı yerine getirmekte kusur etmeyiz Miss Grave..."

— Teşekkür ederim. Allahaısmarladık komutan..."

Jandarma komutanı dışarı çıkan genç kızın arkasından başını takdirle sallıyarak:

— "Eğer Braknell yaşıyor da, dönebilirse, kendisini bu gönül meselesindeki talihliliğinden dolayı tebrik etmek lâzım gelecek." diye düşündü...

Joy Grave ise, yerdeki karları gıcırdata gıcırdata ağır ağır otele dönerken hem keder içindeydi, hem de endişeyle Rayner'in kendilerinden dört gün önce yola koyulduğunu ve bir an evvel treni alarak, hemen Şimale yollanmaları gerektiğini zihninden hesaplıyordu....

ŞİMAL YILDIZI'NDA BİR KARŞILAŞMA

ÖYLEYE DOĞRU buz tutmuş nehir yolu üzerinde kızaklarını sürdükleri ara, Joy Grave, içine bir sevinç dolduğunu hissetti.

— "Oh! Daha bir saatçik. Sonra evimize varmış olacağız Babette!"

Hep buralarda yaşamağa alışık olan süt kardeşi de neş'eliydi.

— "Evet, Joy. Evimiz, yuvamızdır 'Şimal Yıldızı' !"

Babette'nin sözlerini, tıpkı bir aksiseda gibi, bir tüfek patlayışı takip etti. Ve ağaçların arasından yaralı bir geyik fırladı. Arkasından yetişen ikinci bir kurşunla hayvan yere düştü...

Ormandan beliren avcı, Kızılderili uşakları George idi.

Bebette sevinçle el çırptı:

— "A! Bizim George'muş!"

İhtiyar uşak ta onları görmüş, kızağa doğru ilerliyordu. Yüzü, sevinçle gülümseyince bir kat daha kırış kırış olmuştu. Yanlarına vardığı zaman, Kızılderililerin selâm nidasıyla:

— "Hav!" dedi, "Hoş geldiniz hanımcıklarım! Baharda esen cenup rüzgârı gibi hoş geldiniz!"

Kızlar, emektar uşağın sözlerine memnun bir gülüşle mukabele ettiler. Joy:

— "Hoş bulduk.George!,' diye neş'eyle konuştu. "Ne var, ne yok? Köşkte ne alemdesiniz?"

— "Hepimiz iyiyiz, hanımcığım. Ama yalnız değiliz. Mister Rayner'le, Kikpak kabilesinden tuttuğu iki kötü adamı bizimle beraber bulunuyorlar...

Joy'un yüzündeki tebessüm birden kaybolmuş ve kaşları hiddetle çatılmıştı.

— "Rayner mi!" diye haykırdı. "Ne zaman geldi?"

— "Beş gün kadar önce, akşam üstü. Adamları da, kendisi de çok yorgun görünüyorlardı. Sizden köşkte kalmasını söylediğiniz haberini getirdi ama, yolda bulunduğunuzu bildirmedi."

Genç kız sert bir ifadeyle:

— "Bildiremezdi elbet. Peşinden bu kadar çabuk gelebileceğimizi ummazdı!" dedi, "Köşke gelişinden beri Mister Rayner ne yaptı, George?"

— "İlk gün dinlendi ve bizlere sualler sordu, hanımcığım."

— "Sualler ha? Neler sordu size?"

— "Önce, bizde misafir kalmış olan Çavuşu hiç gördük mü dedi. Görmediğimizi söyledik. Sonra da Çakal Dick adlı birinin etrafta dolaştığını duyup duymadığımızı soruşturdu."

Genç kız hemen süt kardeşine döndü:

— "Gördün mü, Dick'i sormuş, Babette! Halbuki bana onun cesedini nehire attığını söylemişti."

Tekrar ihtiyar uşağa hitaben:

— "Ya diğer günler ne yaptı, George?" dedi.

— "Hep köşkte oturdu. İki adamı dolaşmağa gittiler. Onlar da dün döndüler. Kendisine bir şeyler anlattılar. Sonra o bize yarın sabah yola çıkacaklarını haber verdi."

— "Hayır George! Yarın sabah değil, bu akşam, hemen bu akşam defolacak evimden!"

— "Baş üstüne hanımcığım. Eve varır varmaz söylerim."

— "Şimdi sen şu bizim kızaklardan birini al, sürdüğün hayvanı köşke taşırsın. Dönünce tekrar konuşurum seninle..."

Joy böyle diyerek kendi bindikleri kızağı sürdü.

Yola devam ettikleri ara, süt kardeşiyle konuşuyordu:

— "Adrian Rayner, köşkü şimdiden kendisinin saymakta galiba!"

Babette onun fikrine iştirâk etti:

— Seninle nasıl olsa evleneceğini sanıyor her halde. Mamafih ondan her fenalığı bekliyebilirsin artık. Bunun için açıktan açığa cephe almasan ihtiyatlılık edersin."

— "Hayır, pandominaya daha fazla tahammül edemem. Şimal Yıldızı'na varır varmaz oradan ayrılmasını söyliyeceğim."

— "Sen bilirsin, Joy'cuğum. Nasıl olsa, George'la oğlu Jim yanınızda bulunduktan sonra bir kötülüğe karşı kendimizi müdafaa edebiliriz sanırım."

— "Elbette! Buralarda ona istediğim gibi meydan okuyabilirim..."

Nehir yolundan ayrılıp "Şimal Yıldızı" na giden dar geçide saptıkları sırada, ilk karşılaştıkları kimse Adrian oldu.

Tüfeği koltuğunda, nehire doğru ilerliyordu. Onları görünce, bâriz bir şaşırışla durakladı. Kendisi köşkten ayrılmadan çıkageleceklerini tahmin etmediği belliydi.

İlk konuşan Joy oldu:

— "Hiç vakit kaybetmeden gelmişsiniz bakıyorum!"

Rayner gülümsemeğe çalışarak:

— "Kocanın öldüğüne dair delilleri bulmağa söz vermiştim ya," dedi, "Onu öldürdüğün sırada...."

Joy birden hiddetle sözünü kesti:

— "Hayır! Öldürdüğüm değil, öldürdüğünüz sırada!" Sesinde ve bakışlarında itham dolu bir ifade vardı.

Rayner geriler gibi oldu.

— "Bu ne saçma böyle?"

— "Zerrece saçma değil, gayet muhtemel bir

şey. O gece siz de orada olduğunuzu kendiniz söylemiştiniz! İki kere ateş edilmişti. Bunlardan biri benim tüfeğimdendi. Diğeri... diğeri ise sizinkinden! Evet, öbür ateş eden sizdiniz Adrian!" Genç kız önce tahmin halinde söylediği sözleri, yavaş yavaş tam bir kat'iyetle sıralamıştı.

— "Sen çıldırmışsın Joy! Ben ne diye öldürecekmişim Çakal Dick'i? Hem ikinci kurşunu atanın o muhterem Çavuş efendi olmadığı ne malûm? Sonra, Dick'i öldürmekle, Harrow Fell malikânesinin vârisi olmağa bir adım daha yaklaşacağını bildiğine göre.."

— "Hayır işte! Roger Braknell Dick'in kuzeni olduğunu bilmiyordu evvelce. Benden öğrendi! Onun için kurmak istediğiniz faraziye gayet uydurma! Hele Roger Braknell'i lekelemek isteyişiniz iğrenç!"

Rayner: "Ya, öyle mi?" diye istihza ile güldü. Sesinin ifadesindeki alaycılık üzerine Joy kıpkırmızı kesilmişti. Beriki büsbütün, kahkahayla gülmeğe başladı.

— "Maşallah, bakıyorum hararetli bir avukat kesilmişsiniz. Aranızda..."

Genç kız:

— "Küstah!" diye haykırdı. "Buna nasıl cür'et ediyorsun!" Ve yerinden fırladığı gibi karşısına dikildi. Rayner'in sırıtışı, yüzüne inen kamçıyla darmadağın oldu...

Bu beklenmedik darbe onu çileden çıkarmıştı.

— "Şeytan! Dişi Şeytan!" diye bağırdı. Ama daha fazlasını yapamadı. Çünkü ihtiyar Kızılderili George ağaçlıklar arasından bir heykel azametiyle belirmişti ve silâhı Rayner'e müteveccihti. Ne bir ihtarda bulunmuş, ne de başka bir şey söylemişti. Fakat gözlerindeki düşmanca bakış hepsinden de fazla şeyler anlatacak şiddetteydi!

Joy onu görünce:

— "George," dedi, "Mister Rayner bir saat içinde köşkten ayrılacak. Yolculuk için kendisine ne lâ-

zımsa temin edilmeli... "Şimal Yıldızı" na bir daha ayak bastığını görmemek şartiyle! Anlaşıldı mı?"

Emektar uşak başını sallıyarak onun sözünü tasdik etti. Joy kızağına binerek, Babette'yle birlikte, Rayner'in yüzüne bile bakmaksızın köşke doğru ilerledi....

— 11 —

ÇAVUŞUN DUYDUKLARI

ROGER BRAKNELL, bacağının iyileşmesini bekliyerek reis Louis'nin çadırında geçirdiği haftalar zarfında, ondan öğrendiği sırrın muammasını çözmek üzere düşündü durdu. Joy Grave'nin babasını kim öldürmek istemiş olabilirdi?

Bu suali zihninde evirip çevirdikçe bir tek cevaptan başka şey gelmiyordu aklına: Dick... Amcasının oğlu Dick olabilirdi ancak. Belki de, kayınbabasının servetine daha kolaylıkla el koyabilsin diye onu öldürmüştü.

Ama bir türlü bu düşündüğünü kalben kabul edemiyordu. Dick şimdiye kadar bir çok suçlar işlemişti. Fakat katillik etmiş değildi hiç...

Bir gün yine böyle zihin yorduğu sırada, Reis Louis çadıra girdi. Çavuş hemen ona döndü:

— "Ben ne zaman tekrar yola çıkabileceğim acaba?"

— "Henüz büsbütün iyileşmediniz. Daha bir, iki hafta lâzım. O zamana kadar yavaş yavaş buzlar da çözülmeğe başlar da, kayıkla yolunuza devam edersiniz. Şimdiden yürümeğe koyulursanız bacağınız ağırır sonra..."

— "O kadar bekliyemiyeceğim artık, Louis. Karargâhta beni öldü sanacaklar. Hem İngiltere'ye gönderilecek bazı haberlerim vardı."

— "Siz bilirsiniz Çavuşum..."

Reis Louis çadırdan çıkınca, Roger Braknell bir ara dalıp bazı haberler ulaştırmak istediği insanı gözünün önüne getirmeğe çalıştı. Şu haftalar için de o nârin genç kızın hayali, bir çok muammalı çıkmazlar arasında huzur veren bir sığınak oluyordu....

Evet, artık yola düzülmeli, bir şeyler yapmalıydı!

Önce biraz dolaşmağa, yürüme talimi yapmağa karar verdi. Ve bu kararla ağır ağır çadırdan çıktı. Konak yerinden ormana doğru ilerlemeğe başladı. Bu ara avdan dönen iki Kızılderiliyle karşılaştı. Vurdukları hayvanları kızaklara yüklemişler geliyorlardı. Çavuşu görünce: "Hav! Hav!" diye seslenerek selâm verdiler, geçtiler. O, zahmetle yürümeğe devam etti...

Dönüşte çadırına geldiği vakit yorulmuştu ama, bacaklarının uyuşukluğu hayli geçmişti.

Reis Louis tekrar yanına uğradı. Gözlerinde, bir haber verecek insanların mânalı bakışları vardı. Sadece hatır sormağa gelmediği anlaşılıyordu.

— "Nasıl gezintiniz güzel miydi?" diye sorduktan sonra, hemen:

— "Size verilecek bir müjdem var." dedi. "Yolda galiba bizden iki kişiyle karşılaşmışsınız..."

— "Evet."

— "Komşu kabileden av eti getiren bu iki kişiden biri Sibou'ydu!"

— "Sibou mu! Hani Paslik'le beraber Rolf Grave'yi öldüren adama rehberlik eden yerli mi?"

— "Evet. Tâ kendisi! Havadis te getirdi."

— "Ne gibi?"

— "Rolf Grave'yi öldüren meçhul yabancı yine etrafta dolaşıyormuş. Yolda rastlamışlar. Yanında Kikpak kabilesinden iki de serseri varmış. Parayla av eti satın almış bizimkilerden. Bir çok ta sualler sormuş."

Çavuş Braknell, buraya kadar, reisin sözlerini gittikçe artan bir alâkayla dinlemişti. O duralayınca hemen:

— "Neler sormuş acaba?" dedi.

— "Adı "Çakal Dick" olan bir beyaz adamın izine rastlanıp rastlanmadığını öğrenmek istemiş!"

— "Çakal Dick'in izini mi sormuş!" Çavuş Braknell bunu aksiseda gibi aynen tekrarlamıştı. Ve tekrarlayışı, sualden ziyade nida ifade ediyordu. Çünkü böylece Rolf Grave'yi öldürenin kuzeni Dick olmadığı ortaya çıkmış bulunuyordu...

Reis sözüne devamla:

— "Sonra bir de Roger Braknell isimli bir jandarma çavuşunu görüp görmediklerini soruşturmuş," dedi, "Ama bizim Sibou akıllıdır. Adamı bir kere mimlediği için, doğru cevap vermemeği daha uygun bulmuş. Köpeklerinizi ölü ve kızağınızı boş olarak karlar arasında bulduğunuzu anlatmış. Adam pek memnun kalıp bizimkilere sigara hediye etmiş, sonra uşaklarıyla beraber şimale doğru geçip gitmiş...."

Çavuşun kaşlarının çatıldığını görünce: "Sizin fikriniz nedir şimdi?" dedi.

O ise:

— "Şimdi fikir yürütecek zaman değil, hemen harekete geçmekten başka yapacak şey yok." diye cevap verdi. "Herif yine bir iş pişiriyor galiba. Yarın peşinden hemen yola çıkmalıyım. Zaten başka şey yapmasa bile, Rolf Grave'nin kaatili olduğu için onu yakalamam lâzım. Ame beni şaşırtan bir nokta var, Louis: 'Çakal Dick' e dair malûmat sorması! Bu garip işte! Çünkü benim şüphelendiğim kimse Dick adlı hayduttu. Halbuki Rolf'u öldürenin o olmadığı anlaşılıyor. Olsa olsa...."

Çavuş Braknell'in, aklına bir şey gelmiş gibi lafı yarıda kaldı.

Reis Louis:

— "Kaatilin kim olabileceğini mi buldunuz. Çavuşum?" diye sordu.

— "Hayır, belki de Dick Sibou'yu tanımıştır da, bu suali mahsus sorup kendisinden şüphelenilmesini önlemek istemiştir diye düşündüm. Ama her neyse, ben kendisini bulmağa çıkacağım. O zaman meseleyi kendiliğinden halletmiş oluruz. Acaba yarın sabah bana yolculuk için lüzumlu kızak, köpek ve yiyeceği verebilir misin Louis? Bir de Sibou'yu da yanıma almak istedim mümkünse... O, adamı tanıyor çünkü. Tabiî, hizmetinin bedelini sonradan karargâhtan öderler."

Reis Louis başını salladı.

— "Hay hay, ne isterseniz hazır bulacaksınız yarın sabah. Yalnız, yolculuğun zor geleceğini tekrar hatırlatayım. Bacağınız tamamen iyileşmedi çünkü..."

— "Zararı yok, nasıl olsa gün geçtikçe iyileşecek. Hem nasıl olsa Sibou yanımda olunca, güç işlerde bana yardım eder. Evet, yarın sabah şafakla beraber yola çıkıyorum."

Reis Louis:

— "Peki öyleyse, ben gidip size kızağınızı filân hazırlatayım." diyerek çadırdan çıktı....

— 17 —

ISSIZ KULÜBE

ÇAVUŞ BRAKNELL'le Sibou yola çıkalı iki gün oluyordu. İki kılavuzla seyahat eden yabancı beyaz adamın izi üzerinde ilerliyorlardı. Bir ara Sibou akıl öğretti:

— "Bu adamın yine kötü bir niyeti varsa, doğrudan izi üzerinde gitmek iyi değil, efendim. Birden-

bire karşılaşabiliriz kendisiyle. Sapa yoldan ilerlesek..."

Braknell onun sözünü doğru buldu. Ve nehir yolundan ayrılıp ona müvazi, darca bir yolu takip etmeğe başladılar.

Akşam oluyordu. Az ilerdeki kuytu, mahfuz bir kayalık dibinde konaklamağı uygun bulan Çavuş Braknell, kızağı o yana sürdü.

Öndan yaya olarak ilerliyen Sibou'nun birden durup yerdeki karları dikkatle incelediğini görünce sordu:

— "Hayrola, ne var Sibou?"

— "Ayağı raketli biri geçmiş buradan efendim. İzler taze. Kayalığın üst yanına doğru uzanıyorlar."

Çavuş Braknell bu izlerin belki de takip ettiği kimselerle ilgili olabileceğini düşündü. Bu yüzden Sibou'yu etrafa bir göz atmağa gönderdi....

Kızılderili delikanlı az sonra dönünce:

— "Kayanın üst başında bir kulübe var efendim. İzler oraya varıyor. İçerisini gözetledim. Bizden bir yerliyle hasta bir beyaz adam konuşuyorlardı..." diye haber getirdi.

Braknell'in aklına gelen ilk sual:

— "Beyaz adamın yüzünü gördün mü?" oldu. "Rolf Grave'nin kaatili miydi acaba?"

— "Yüzü benden yana dönüktü. Gördüm efendim. O değildi."

— "Her neyse. Ben şimdi gideyim, konuşayım. Sen ateşi yakar, yiyecek bir şey hazırlarsın. Döndüğüm zaman yeriz." diyerek, Çavuş ağır ağır yürümeğe başladı.

Az gittikten sonra, hakikaten, daha yüksekçe bir kayanın dibine sığınmış gibi duran ufak bir kulübecikle karşılaştı.

Kapıyı vurdu. İri yarı bir Kızılderili açtı. aKpının tam karşısında, ufak bir demir sobanın önünde oturan bir beyaz adam şiddetle, nefes alamamaca-

sına öksürmekteydi. Gelenin kim olduğuna dönüp bakmağa lüzum görmeden:

— "Gir de şu Allahın belâsı kapıyı kapat!" diye söylendi.

Roger Braknell içeri girdi. Hasta adamın yanına yaklaştı. Arkasından kapıyı kapayan Kızılderilinin tek gözündeki düşmanca parıltıdan habersizdi. Yanına yaklaştığı insana bakıyordu. Ciğerlerinden ağır, çok ağır hasta olduğu belliydi. Öksürüğü dinip, yaşaran gözlerini silen adam, ancak o zaman yeni geleni doğru dürüst görebildi ve kesik kesik:

— "Vay! Biri kendi ayağıyla cezasını bulmağa gelmiş! Ne arıyorsun burada muhterem kuzenim?" diye homurdandı.

Çavuşa hastayı tanıtabilen sadece bu sözler oldu! Çünkü Dick tanınmayacak hale gelmiş, kaditleşmişti adeta... Amcazadesinin, günlerinin sayılı denecek derecede hasta oluşu Roger Braknell'i üzmüştü.

— "Geçmiş olsun, Dick. Sana ne oldu böyle kardeşim?"

Dick aksi bir sesle:

— "Merhametini kendine sakla, kaatil herif!" diye çıkıştı.

Çavuş ağır ağır:

— "Kaatil mi? Bana mı diyorsun bunu? Anlamıyorum Dick." dedi.

— "Anlamıyorsun öyle mi? Baksana halime! Beyendin mi eserini? Köpeklerimi zehirler, beni karlar ortasında günlerce açıkta bıraktırır, ciğerlerimi dondurur, sonra da anlamazsın değil mi?"

Çavuş hayretler içinde:

— "Köpeklerini mi zehirledim! Ne diyorsun!" diye haykırdı.

Hayretinde samimî olduğunu fark edince,, Dick, biraz daha makul bir sesle devam etti:

— "Senden aldığımız o dondurulmuş balık ku-

tusuna striknin koyduğunu inkâr mı ediyorsun yani?"

— "Elbette. Çünkü, bana bıraktığın üç köpek te, ilk konakladığım akşam verdiğim balığı yeyince kıvranarak öldüler, Dick. Ve ben o zaman bunun, senin adamının eseri olduğunu sanmıştım! Onun beni ille öldürmek için ısrar ettiğini söylemiştin de... Yanıldığımı anlıyorum şimdi! Keza sen de yanılmışsın. Anlat ne oldu, kuzum?"

— "Anlatacağım. Otur bakalım." diye, ona ağaç gövdesinden yapılma tabureyi gösterdi. Sonra tek gözlü Kızılderiliye döndü.

— "Tüfeğini şimdilik bırakabilirsin Joe. Konuşarak halledilecek bazı şeyler var. İndir o silâhını diyorum sana!"

Yerli, istemiye istemiye, homurdanarak silâhı bıraktı. Ama kapının önünden kıpırdamadı.

Dick ağır ağır konuşmağa devam etti.

— "Bizim Joe de hep seni suçlu sayıyordu. Roger. Köpeklerin yiyeceğine mahus zehir koydun ki onlar ölsünler, biz kaçamıyalım ve sen gidip kışladan yardımcı alarak peşimize çıkıp bizi yakalıyasın diye tasarladın zannetmişti. Doğrusu onun bu zanni bana da makul görünmedi değil! Ama o kadar alçakça bir kancıklık edeceğine pek aklım yatmıyordu doğrusu... Demek senin köpeklerin de bizim gibi zehirlenerek öldü. Peki kim yaptı bu hayvanlığı?"

Roger Braknell düşünceliydi.

— "Vallahi, bilmem" diye mırıldandı.

— "Seni haklamak istiyen biri olduğu muhakkak. Çünkü o köpek yiyeceği kutusunu senin kızağından almış, bir kısmını da sana bırakmıştık. Bizimle karşılaşmadan önce hiç kullanmamış mıydın ondan?"

— "Hayır. Bu kutuları 'Şimal Yıldızı' ndan almıştım, ihtiyat bulunsun diye... Yolda hep benim eski kutuda kalanı vermiştim köpeklerime."

— "Demek 'Şimal Yıldızı' ndan birinin marifeti. Evvelâ, muhakkak ki bunu yapan kat'iyen Joy olamaz!"

— "Muhakkak!"

— "Seni temizlemek, senden kurtulmak isteyen kim olabilir? Hem köşkten iyice uzaklaştıktan sonra kullanıp ta karlar ortasında kurtlara yem olmanı tasarlamış..."

Çavuş Roger Braknell:

— "Az kaldı ölüyordum da!" diyerek başına gelenleri nakletti.

Sözleri sona erdiği zaman amcazadesi:

— "Bir bacak kırılmasıyla kurtulduğuna şükret," dedi, "Ya benim gibi ciğerlerin donsaydı! Daha çok yaşıyamıyacağımı hissediyorum. Ah, ne olurdu, beni bu hale koyanı bir elime geçirseydim! Ama, kimdi acaba bunu yapan?"

Çavuş düşünceli düşünceli:

— "Yapabileceğini umduğum bir kişi var ancak," diye mırıldandı. "Ama önce sana sormak istediğim iki sual var."

— "Sor bakalım."

— "Sen Rolf Grave'nin ölümü hakkında ne biliyorsun?"

— "Kızakla giderken, nehirde buzlar kırıldığı için suya düşmüş, boğulmuş diye duymuştum."

Çavuş kuzenine baktı. Hastalıktan tanınmaz hale gelmiş olan yüzünde ve çukura kaçmış fersiz gözlerinde, kaatillik etmiş bir insan ifadesinden zerrece eser yoktu. Evvelce reis Louis'nin çadırında yatarken aklından geçen şüphelerde haksız olduğunu anladı: Sibou'nun hakkı vardı, Rolf Grave'nin kaatili Dick değildi!..

— "Bu sual sana neden sorduğumu az sonra izah ederim. Şimdi ikincisine ne cevap vereceğini merak ediyorum. Joy'la evlendiğini hiç kimseye bildirmiş miydin?"

— "Evet, bir tek kişiye. Rolf Grave'nin öldüğünü duyunca, İngiltere'ye bir mektup gönderdim; Joy'un vârisine kendisiyle evlenmiş bulunduğumuzu yazdım. Ama mektubuna hiç cevap... Ne oldu, ne var Roger?"

Çavuşun yüzünde, hayretle karışık bir kavrayış mânası vardı. Hakikaten, Dick'in sözleri, içinde beliren bir kat daha teyit eder cinstendi. Demek Sir Joseph Rayner'e haber vermişti. O halde oğlu da malûmat sahibi olabilirdi! Ve bunu bildiği halde, Joy'la evlenmek tasavvurundan bahsetmişti! Acaba "Şimal Yıldızı" nda atılan ikinci kurşun onun silâhından mı çıkmıştı?.. Yoksa...

Dick sabırsızlanmıştı.

— "Ne oluyorsun yahu, söylesene!"

— "Aklımdan geçenler kat'i bir şeye dayanmayan şüphelerden ibaret. Ama sana şunu haber verebilirim: Rolf Grave bir kaza neticesi ölmedi, cinayete kurban gitti! Onun geçeceği yerde, nehirin buzu önceden dinamitle atılmış, suyun tekrar donmasıyla hasıl olan ince tabakanın üzerinden geçen kızak ta, bu ince buzu kırıp nehire gömülmüş.... İşin iç yüzünü ben de yeni öğrendim ve şimdi bu şeytanca cinayeti tertiplediğini sandığım kimsenin izi üzerindeyim."

— "Demek kayınbabamın ölümüne dair ağzımı arayışın bunun içindi ha?"

Çavuş özür dilercesine:

— "Bir ara şüphe ettim senden," diye mırıldandı, "Hikâyeyi dinlerken Rolf Grave'nin ölümünden kim faydalanabilir diye düşünmüştüm. Hadise senin Joy'la evlenişinden az sonraya isabet ettiği için, ilk aklıma gelen sen oldun."

Dick kesik ve acı bir sesle:

— "Demek böyle bir şeyde ilk akla belebilecek kadar kötü bir insanım ben artık, öyle mi?" dedi. "Peki, ya şimdi şüphelendiğin kimdir?"

—

— "Henüz iyice emin değilim. Bunun için söyliyemiyeceğim. Yarın sabah tekrar yola koyulup hakikati ortaya çıkarıncaya kadar uğraşacağım. Yanımda, Rolf Grave'nin canına kast edeni tanıyan bir yerli var. Eğer şüphelenip te peşinden gittiğim kimse ile onun tanıdığı aynı çıkarsa, o zaman tahminlerimde yanılmamış olacağım...."

— "Beni, haberi olmadan bu hale getiren mel'unu..."

Çavuş dayanamayıp onun sözünü kesti.

— "Haberi olsaydı da, yine aynı hale getirmek isterdi seni..."

— "Kimi? Beni mi? Neden istersin?"

— "Bir kere giriştiği teşebbüsü tamamlamak için!"

— "Ne diyorsun kuzum? Öyle bilmece gibi konuşmasana!"

— "Aynı şahsın seni bir kere öldürmeğe teşebbüs edip bunu beceremediği için, tekrar aynı şeye kalkışması ihtimalinden bahsediyorum."

— "Yani... beni 'Şimal Yıldızı' yakınında vuran da aynı adam mıydı demek istiyorsun?"

— "Galiba öyle."

— "Öyleyse ismini açıklamak istemediğin o mel'unun karargâhta ipe çekildiğini duyduğum zaman, intikamım iki kere alınmış olacak!"

Çavuş Braknell yarım saat sonra kulübeden ayrılırken, yüzü, can çekişen bir hastanın odasından çıkıyormuşçasına hüzünlüydü...

— 18 —

ADRİAN RAYNER'İN UYDURMALARI

— "JOE! Yola baksana. Köpek havlayışlarına benzer bir ses duydum. Galiba bir kızak geliyor."

Tek gözlü Kızılderili, hasta efendisinin emrine uyarak başını kapıdan dışarı uzattı.

— "Evet efendim. Bir kızak göründü. Üç kişi geliyor."

Kesik kesik soluyan Dick'in kaşları çatıldı.

— "Kim olabilir bunlar? Roger değil her halde. Daha iki gün önce yola çıkmıştı. O kadar çabuk dönmesi imkânsız. Hem onun beraberinde sadece bir kişi vardı..."

Birden, aklına bir ihtimal gelerek, gözleri parlar gibi oldu. "Belki de kaatil herifi yakalamıştır!" diye düşündü.

Ama uşağının:

— "Adamların ikisi bizden, yerli, efendim." deyişi, ona kapıldığı ümidin boşluğunu ihtar eder gibiydi...

Dick zahmetle sedirden kalkıp sobanın önüne oturdu. Sanki bu zahmetli hareketin sarsıcılığı yüzünden, şiddetli bir öksürük başladı.

Ancak öksürmesi hafiflediği sırada kapıda birinin durduğunu farkedebildi. Hiç tanımadığı biriydi bu....

Yabancı - ki Adrian Rayner'den başkası değildi - onu dikkatle süzmekteydi. Nihayet:

— "Geçmiş olsun. Çok rahatsızsınız galiba." dedi.

Dick öksürmekten yaşaran gözlerini silerek:

— "Ciğerleriniz donmuş olsaydı, siz de böyle rahatsız olurdunuz elbet! Hastayım ben, hasta!"

Dick'i, iyice dikkat ederek tanımış ve ölümünün haikkaten pek te uzak sayılamıyacağını anlamış olan Rayner, samimî görünmeğe çalışan bir ifadeyle:

— "Vah vah!" dedi.

Dick ona:

— "Buraların yabancısı iseniz, dikkat ediniz siz de!" diye ihtarda bulundu. "Buzlar arasında fazla kalıp, kendinizi üşütmemeğe bakın!"

Rayner: "Hayır" dedi, "Buralarda pek uzun zamandan beri değilse de, epeyce bulunmuşluğum var. Şimdi yeni gelmiş sayılırım. Birkaç gün öncesine kadar Ingiltere'deydim."

Dick karşısındakini dik dik süzdü. Hakikaten şu salon adamı tavırlı züppe asillere benziyordu. Ama bakışlarında, işini bilen ve içten pazarlıklı bir ifade vardı.

— "Bu ıssız yerlere ancak maden mühendisleri uğrar. Siz de onlardan birisiniz sanırım."

— "Hayır," dedi Rayner, "Ben avukatım sadece. Ve buraya bir iş icabı geldim... Gayet garip, aynı zamanda sonunda zararlı çıkabileceğim bir iş!"

Dick onu konuşmağa teşvik edercesine:

— "Avukatlık garip vak'alarla bol bol karşılaşılan bir meslek, değil mi?" diye sordu.

— "Öyle. Bilhassa bu vak'a hem romantik, hem de enteresan bir hikâye. Anlatayım, ister misiniz?"

Dick'in başıyla yaptığı işaret üzerine sözüne devam etti.

— "Hikâyemizin kahramanı gayet zengin, genç ve güzel bir kız. Tam romanlardaki gibi... Babası buralarda geniş maden işletmeleri kurmuş bir milyonerdi. Kızını tahsil için İngiltere'ye göndermişti. O, bir tatil sırasında orada eski bir Westmorland'lı ailenin büyük oğluyla tanıştı ve kendisiyle gizlice evlendi... Neniz var, rahatsızlandınız mı efendim?"

Dick'in esasında solgun olan yüzü büsbütün sararıvermiş ve yeni bir öksürük buhranına tutulmuştu. Rayner'in sualini neden sonra cevaplandırabildi.

— "Hiç, ara sıra böyle olurum, devam edin siz."

— 'Evet, ne diyordum? Ha, aşağı yukarı kızın evlendiği sıralarda, babasının öldüğü haberi İngiltere'ye vardı. Adam vasiyetnamesinde onun Kanada'da üç yıl yaşamasını şart koştuğu için, hemen yola çıkıp buraya geldi. Ve vâsisi, aynı zamanda dayısı olan Sir Joseph Rayner'e evlendiğini haber vermeğe

vakit bulamadı. Sir Joseph Rayner meşhur bir avukattır, duymuşsunuzdur her halde?"

— "Evet, duydum! Devam edin! Hikâyeniz pek enteresan!"

— "Neyse ki Sir Joseph izdivaçtan habersiz kalmadı, kızın kocası bir mektupla meseleyi haber verdi. Avukat hayrete düştü, fakat yine de bu işten hiç kimseye bahsetmedi. Çünkü kızın evlendiği genç biraz.... nasıl diyeyim, biraz kötü bir şöhrete sahipti. Hattâ bunu bildiğini kıza bile söylemedi, zamanın her şeyi halledeceğini umuyordu..."

— "Her şey hallolundu mu?"

— "Hayır, efendim. Bu, zamanın halledebileceği meselelerden değil, bilâkis daha da çapraşıklaştı."

Dick sert bir sesle:

— "Ne gibi?" diye sordu.

— "Kız şimdi yeniden evlenmeğe niyetlenmiş bulunuyor."

— "Nc? Hey Allahım!" Dick sendeliyerek yerinden fırlamış, Rayner'in karşısına dikilmişti. Gözleri yuvalarından uğramış gibiydi.

Rayner yalancıktan bir şaşırışla devam etti.

— "Evet... Diyordum ki, kız şimdi gönlünü birisine kaptırmış, yeniden evlenmek tasavvurunda. Anlaşılan iki kocalı olmanın kanunen suç sayıldığından haberi yok. Belki de ilkinin öldüğünü zannediyor..."

Dick boğulur gibi bir sesle:

— "Sevdiği kim?" diye sordu.

— "Kim... ha, şimdi evlenmek istediği adamı mı soruyorsunuz? Buradaki jandarma kuvvetlerinde çavuşmuş. Ve işin tuhafı, ilk kocasının amcazadesi oluyormuş. Acayip bir vaziyet, değil mi efendim? Hem, dahası da var..."

"Kızın kocasının Westmorland 'da çok büyük bir malikânenin vârisi olduğunu söylemiştim ya,. Bu

genç ortadan kaybolunca, onun küçük erkek kardeşi vâris sayılmıştı. Şimdi onun ölümü üzerine..."

— "Öldü mü?" Hasta adam sendeliyerek yerine oturdu. Başını elleri arasına aldı. Sonra ağır ağır:

— "Nasıl, neden öldü?" diye sordu.

— "Kazaya kurban gitti. Yaban ördeği avında silâhı ters ateş aldı sanırım. Velhasıl nasıl olduysa oldu... Ölüverdi. Ve onun ölümüyle babasının başka evlâdı kalmadığı için, malikânenin vârisi, şimdi, kuzeni olan Çavuş sayılacak. Oldukça karışık bir hikâye değil mi?"

Rayner'in sualine Dick'in verdiği cevap, dermc çatma bir mırıltıdan ibaretti. Gözlerini ateşe dikmiş, hareketsiz duruyordu. Birden, bakışlarında yırtıcı bir sertlikle ona döndü.

— "Siz bütün bunları nereden öğrendiniz bakayım?"

— "Daha önce de izah ettiğim gibi, avukatın vekiliyim. Sir Joseph Rayner beni buraya, kızı bulmağa gönderdi. Bir kaç hafta önce, kendisine hiç haber vermeden İngiltere'den ayrılmış çünkü. Avukat onun Kanada'ya hareket ettiğini ve her halde sevdiğiyle evlenmeğe geldiğini tahmin ettiği için, bu gayrı kanunî hali önlemek üzere beni gönderdi. Bana şimdi iki yoldan birini takip etmek düşüyor. Ya kızı bulup kendisine hatalı bir teşebbüse giriştiğini anlatmalı. Yahut ta o jandarma çavuşunu bularak sevgilisinin hâlen evli olduğunu haber vermeli."

— "Ya esasında onun da her şeyden haberi varsa?"

— " O zaman ikisini birden adalete teslim etmeğe mecburum! Mamafih bunlardan hiç birini yapmam şimdilik mümkün olamadı. Çünkü karargâha uğrayıp sordum: Jandarma çavuşu kayıpmış... Buralara geldiği zaman, hiç değilse kızın köşküne uğramağı düşündüm: Meğer o da meçhul bir istikamete doğru yola çıkmış! Ama bana kalırsa sevgilisiyle buluşma-

ğı aklına koymuş. Her halde iki âşık artık kavuşmağa hazırlanıyorlar..."

— "Hayır!. Müsaade etmem! Hiç bir zaman kavuşamazlar onlar!" Dick bunları adeta infilâk eden bir bomba şiddetiyle söyliyerek Rayner'e baktı.

— "Benim kim olduğumu biliyor musunuz?"

Beriki gayet sâkin bir sesle:

— "Hayır efendim," dedi, "Tanışmış değiliz ki.."

— "Benim adım Braknell'dir... Dick Braknell! Ve zannedersem anlattığınız hikâyenin kahramanları da karımla kuzenimdir. Ah, şimdi bir elime geçirebilseydim onu! Hele düşünün ki daha iki gün önce buradaydı da, anlattığı mavalları yutup onu elden bile bile kaçırmıştım!"

— "Ya... Demek buradaydı? Bari bana bir yardımda bulunup ne yana gittiğini söyler misiniz?"

— "Elbette söylerim. Nehrin yukarı yanına doğru yola devam edeceğini haber vermişti... Belki de Joy'la buluşmağa gidiyordu!"

— "Merak etmeyin. Şimdi ben de peşine düşerim. Belki görürüm yolda ve meseleyi konuşurum."

Dick, fersiz gözlerinde kindne doğ'an bir parıltıyla:

— "Eğ'er kuzenimi görürseniz, ona benim intikam niyetimden hiç bahsetmeyin. Sadece kendisiyle görüşmek istediğimi söyliyerek buraya gelmesini temine çalışın!" dedi.

— "İsteğinizi yerine getirmeğe çalışacağım. Gideyim artık..."

Rayner, kulübeden çıkarken, hasımlarından birinin hastalıktan ölümünün yakın oluşundan başka, diğerinin bu kulübeye uğrayışı halinde her şeyin nasıl kendiliğinden hallolacağını düşünmenin hazzı içindeydi... Gözlerinde iblisçe bir ifadeyle kızağına bindi....

KARI KOCA ARASINDA

AKŞAM OLMAK üzereydi.

Joy Grave, geceyi geçirebilecekleri yeni konak yerinde emektar uşakları George'un yaktığı ateşin karşısına geçti. Eldivenli ellerini alevlere yaklaştırarak biraz ısınmağa çalıştı. Sonra gülerek süt kardeşine döndü:

— "Yoruldun mu Babette?"

— "Ancak her zamanki kadar." diye cevap vererek güldü genç kız. "Ama, bıktığımdan değil ya, daha böyle çok gidecek miyiz diye sormak isterdim."

— "Doğrusu, yolumuz daha ne kadar devam edecek bilmem. Fakat George'un bugün konuştuğu yabancı Kızılderili, ona bir jandarmadan bahsetmiş. O jandarma bir kazaya uğramış, bacağı kırılmış ve iyileşinceye kadar Kızılderilinin kabilesine misafir olmuş. Ancak on gün önce tamamiyle iyileşip, takip ettiği bir beyaz adamın izi peşinde yola çıkmışmış. Jandarmanın tarifi Roger Braknell'e pek uygun Babette'ciğim. Demek yaşıyor!

"Yalnız, peşine düştüğü adamın Dick Braknell olmasından ve karşılaşıp çarpıştıkları takdirde onu vurmasından ödüm kopuyor..."

Babette hayretle:

— "Anlamıyorum Joy," dedi, "Dick'ten hem kurtulmak için can atıyorsun, hem de ya öldürülürse diye ödün kopuyor."

— "Ah Babette! Roger'in kaatil olmasını, kardeş kaatili gibi bir şey olmasını düşün! Tüylerim ürperiyor. Allahvere de onu bir an evvel bulup bunu önleyebilsek...."

Konuşa konuşa yemek yiyip nihayet uyudukları konak yerinde, ertesi sabah uyandıkları zaman onları bir haber beklemekteydi.

Erkenden etrafı kolaçan etmiş olan George'nin oğlu Jim'di bu haberi getiren... Jim konak yerinden az ilerde bir Kızılderiliyle karşılaşmış, onunla konuşmuştu. O da bir beyaz adamın uşağıymış. Ve efendisi hastalanmış. Biraz ötedeki kulübede yatıyormuş. Uşak Jim'in iki hanımıyla seyahat ettiğini, hele hanımının ismini duyunca sevinç içinde gidip efendisiyle konuşmuş, az sonra onun bir ricasıyla dönmüş. Hanımların lütfen hasta efendisini ziyaret etmelerini istemiş...

Jim bunları anlatınca, Joy:

— "Efendisinin adını söyledi mi sana?" diye sordu.

— "Hayır efendim, o sizinkini biliyor sadece, ve efendisini tanıdığınızı söylüyor. Sakın aradığımız adam olmasın?"

Bu, Joy'un da aklına gelmiş olan bir ihtimaldi.

— "Evet, gidip şu adamı bir göreceğim. Belki Çavuş Braknell'dir, belki de onu yakında görmüş birisidir. Öyle olmasa bile, bir hastayı ziyaret daima iyilik sayılır... Hele bu ıssız diyârda! Bizim için yegâne zararı, biraz daha geç yola çıkmaktan ibaret. Her neyse, biz şimdi Miss La Farge ile gideriz. Fazla geciktiğimizi görürsen bizi aramağa gelirsin. Ne yandaymış bu kulübe?"

— "Baş üstüne hanımcığım. Gelir sizi alırım. Kulübe şuracıkta, şu kayanın arkasını döniince oralarda... Beyaz adamın uşağı, sizi dönemeçte bekliyeceğini söyledi."

Az sonra Joy'la Babette yürümeğe koyuldular. Hakikaten kayanın öte yanında tek gözlü bir Kızılderili kendilerini bekliyordu. Hiç konuşmaksızın önlerine düştü.

Joy ona efendisinin adını sordu. Ama bir cevap

alamadı. Adam yerli dilinden gayrı lisan anlamıyor gibi görünüyordu.

Çok geçmeden, yüksekçe diğer bir kayaya sırtını vermiş olan kulübecik göründü. Yanına varınca uşak kapıyı açtı.

Joy'la Babette merakla içeri girdiler. Kızılderili arkasından kanadı yavaşça kapadı; yüzünde kötü bir sırıtışla dıştan sürgüledi ve az ötede duran yayıyla ok torbasını alarak kaya dönemecine doğru yürüdü....

Kulübeye girer girmez, Joy dikkatle etrafına bakındı. Arka taraftaki deri kaplı pencerecikten gelen zayıf ışıkla, sobadan yayılan aydınlık ortalığa yarı loş bir manzara veriyordu. Bu yarı karanlıkta önce bir şey fark edemedi. Sonra, gözler alışınca, az ilerde karşısında duran uzun boylu bir erkek gölgesi seçebildi. Arkası sobaya ve pencereye dönük olduğu için, yüzü karanlıkta kalıyordu.

Erkek onun dikkatle bakışını görebiliyordu. Zayıf, kesik bir kahkahayla:

— "Sabahlar hayrolsun Joy'cuğum! Hoş geldiniz, şeref verdiniz kulübeme!" dedi.

Joy irkilivermişti.

— "Siz kim oluyorsunuz da bana böyle hitap edebiliyorsunuz?"

Adam alaycı bir sesle:

— "Demek tanımadınız beni?" diye güldü, "Hakkınız var. Zaman, önüne geçilmez bir çok değişiklikler hasıl etti. Ama, şöyle hele dikkatlice bakın bakalım..."

Genç kızın kalbi korkuyla doluverdi. Bu bitkin halli erkeğin kim olduğunu daha ilk hitap edişinde anlamıştı zaten. Birden ters yüzüne dönüp kapıya koştu, açmağa çalıştı.

Öteki kıs kıs güldü.

— "Kapı sürgülüdür güzelim.... hem de dışarıdan! Alcombe'de nasıl elimden kaçtığınızı unutma-

dım. Bu yüzden bu haz verici buluşmayı tertiplerken, yine aynı oyunu oynamanızı hesaba katarak hazırlıklı davrandım. Sizi tekrar görebildiğime fevkalâde memnunum güzel karıcığım ve acele kaçmak istemenize hiç sebep yok. Zaten ben müsaade etsem bile, uşağım gelip te kapıyı açıncaya kadar buradan gidemezsiniz!"

Joy, sesinin titreyişini belli etmemeğe çalışarak:

— "Ne istiyorsunuz benden?" dedi.

— "Ne mi istiyorum? Ha, ha! Nikâhın kıyıldığı sabahtan beri karısını görmemiş bir erkeğe sorulacak sual mi bu?" Birdenbire öksürüğü tutunca susmağa mecbur oldu.

— "Neden sonra kendini toparlıyarak tekrar konuşmağa başladığı zaman, sesinin ifadesi biraz başkaydı.

— "Oturun rica ederim. Sizinle konuşmak istiyorum. Kocanızın evinde bu kadar resmî durmanıza lüzum yok. Kürkünüzü de çıkarmanızı tavsiye ederim. Sonra dışarıda üşürsünüz. Hayır mı? Siz bilirsiniz öyleyse. Şimdi, konuşalım. Doğrusu, böyle kış ortasında evinizden ayrılıp beni aramağa çıkacağınız hiç aklıma...."

Joy sözünü kesti.

— "Sizi aramağa çıkmamıştım. Hattâ karşılaşabileceğimiz bile aklımdan geçmemişti."

— "Öyle mi?" Dick'in sesindeki istihza kaybolmuş, onun yerini kıskançlık ifade eden bir acılık almıştı.

— "Ya kimi aramağa çıkmıştınız? Kanun nazarında kocanız olan insana bu kadar bir hesap verirsiniz sanırım..."

Joy'un yüzü pembeleşiverdi. Ona doğruyu söyliyebilir miydi? Hisleri hemen "Hayır!" diye ihtar ettiler. Şu aksi ve kıskanç haliyle her şeyi bambaşka türlü tefsir edecekti çünkü...

Dick onun ses çıkarmadığını görünce:

—

— "Söylemiyecek misiniz bana? Utanıyorsunuz değil mi? Ama buna hiç lüzum yok. Ben biliyorum zaten! Kuzenim Roger'dir o bahtiyar adam, doğru değil mi? İrkiliverdiniz bakıyorum. Demek duyduklarım doğruymuş! Yok, yağma yok, ne Harrow Fell malikânesini, ne de seni alabilir benden! Hele seni! Buraya, kocanın evine geldin ve burada kalacaksın. Çıkar bakayım o kürkü sırtından! Soyun diyorum sana!"

Joy onun korkunç bir kıskançlık buhranına tutulduğunu anlamıştı ve dehşet içindeydi. Dick dediğini yaptırmak için ilerledi.

İşe o sırada, o zamana kadar kapının yanında köşeye büzülmüş gibi durup her şeye seyirci kalan Babette, yanından ayırmadığı küçük, fakat hayli kullanışlı tabancasını elinde sallıyarak;

— "Geri çekilin Mister Braknell!" diye bağırdı. Ve önüne doğru bir adım attı.

Dick hayrete dönüp baktı. Bu müdahale zerrece beklemediği bir şeydi.

— "Bu da nesi?"

— "Sakın Joy'a el süreyim demeyin, kurşunu yersiniz yoksa!"

Genç kızın gözlerindeki çeliksi pırıltı, dediğini yapabileceğini gösteriyordu.

Dick: "Vay, vay!" diye işi şakaya vurmak istedi. "Burada bir dişi kaplan varmış meğer! Ama, size haber vereyim ki, adamım Joe bir, iki dakika sonra burada olacak küçük hanım. Ve ben o zaman gösteririm elbet size!"

— "Beş, on dakika sonra, bizim adamlarımız da gelecekler. Tembih etmiştik..."

Birdenbire dışarıda, uzakta, ıztırap dolu bir feryat duyuluverdi. Babette'nin sözü yarıda kalmıştı. Joy, Dick'e dönerek endişeyle:

— "Ne oluyor?" diye sordu.

Dick'in kaşları çatılmıştı. Dikkatle etrafı dinler

gibiydi. "Bilmem..." dedi, "... Biri bağırdı galiba! Bana kalırsa..."

Dışarıda bir tüfek patladı. Ve ikinci bir sayha duyuldu. Bunu derin bir sessizlik takip etti

Kulübedeki üç kişi çaresizlik içinde bakıştılar. Kızların yüzleri bembeyaz kesilmişti. Erkeğinkinde ise bâriz bir endişe okunuyordu. Hiç konuşmaksızın öylece beklediler.

Kızların arada sırada fısıldaşmalarından gayrı hiç bir şey duyulmayan yarım saatlik zaman içinde, başka ses çıkmadı. Ama bu kulübede kapalı bulunan üç insan için, biraz esrarlı bir sessizlikti bu...

Daha bir yarım saat geçmişti.

Dick kısık bir sesle:

— "Mutlaka bir şey oldu," diye mırıldandı. "Benim Kızılderili uşak çoktan gelmiş olmalıydı. Sizin adamlarınız da gelecek demiştiniz. Ama kimse görünmedi. Bir şey geldi başlarına!"

Biraz sustu. Etrafına bakındı. Deriyle örtülü pencereciği gözden geçirdi. Ve ilâve etti.

— "Dışarı çıkıp ne olduğunu görebilmek için şuradan başka yolumuz yok. Kapı dışarıdan sürgülü ve açılması imkânsız çünkü... Şu deriyi oradan söktük mü, bir kişinin geçebileceği kadar bir geçit hasıl olur. Üçümüzden biri çıkar ve kapının sürgüsünü açar..."

Babette hemen kat'i bir sesle:

— "Joy çıkacak!" dedi.

— "Kimin çıkacağının bir ehemmiyeti yok! Hayat - memat meselesi bu. Şurada bir balta da var. Hanginiz çıkacaksa, yanına aldığı takdirde memnun olacağım. Ama önce onunla şu meşini söker misiniz biriniz? Benim bu halim öyle yorucu hareketler yapmama mâni..."

Babette Joy'a baktı. Genç kız hemen baltayı alıp, pencerenin çerçeve kısmını sökmeğe koyuldu.

Az sonra, dışarının buzlu havası kulübeyi doldurmuştu. Dick, Joy'a, başıyla:

— "Buyrun!" der gibi bir işaret yaptı. Halinde, az evvelki kıskançlık buhranından eser bile yoktu. Sanki yorgun, endişeli, kibar bir kavalyeydi şimdi...

— "Çıkabilirsiniz, Joy. Baltayı da alın. Dışarıda ne olup bittiği belli değil ve belki sürgüyü açmanız için lâzım olur..." Kızın hafif bir tereddüt geçirdiğini görünce ilâve etti:

— "Sizi temin ederim ki oyun ediyor değilim. Korkmayın! Ben de dışarıda ne olduğunu sizin kadar merak ediyorum."

Joy yüzüne baktı. Doğru söylediği belliydi. Bunun üzerine hemen pencereye tırmandı. Karların üstüne atladı. Bir dakika sonra kapı açılmıştı.

Babette ve Dick te dışarı çıktılar. Üçü yan yana durup kayadan aşağı doğru baktılar. Etrafta ne bir hareket vardı, ne de bir gölge! Sadece şimalin ezici sessizliği, her yanı bütün ağırlığıyla kaplamış bulunuyordu...

— 20 —

DİCK BRAKNELL HAKİKATİ ÖĞRENİYOR

JOY DİCK'e dönerek:

— "Ne olduğunu anlamamız lâzım." dedi.

Hasta adam ağır ağır:

— "Evet," diye cevap verdi, "İleriye bakmalı. Ama orada ne bulunduğunu bilmiyoruz. Bunun için sizin yalnız gitmenize razı olamam, tehlike vardır belki de..."

Sesindeki ifade samimî olduğunu gösteriyordu. Bir şeyden endişe ettiği belliydi.

— "Siz burada durup beni bekleyin. Gidip kürkümü giyeyim."

O gidince iki genç kız bakıştılar. Bu diyârın sessizliğine alışıktılar. Ama, şimdiki sükût şeametli bir his taşıyordu. Babette süt kardeşinin gözlerindeki ürkekliği görünce:

— "Sen ne dersin Joy?" diye sordu, "Ne oldu acaba?"

— "Bilmem ki... Her halde tehlike var..." Kulübeye doğru işaret ederek, "O da bir şeyden korkuyor, anlaşılan. Halinden belli."

— "Evet. Pek belli... Ne garip adam, değil mi Joy? Yarım saat önce dünyanın her kötülüğünü yapmağa hazır bir hali vardı. Şimdi ise üzerimize titriyor adeta...."

— "Evet. Tezatlarla dolu. İyiliği tutunca, çok iyi. Fenalık damarı da tuttu mu, iblis! Kendisini ilk tanıdığımda, tam bir centilmen diye düşünmüştüm, sonra ise..."

Joy'un sözü yarıda kaldı. Dick kulübeden çıkmış, onlara doğru geliyordu.

Yanlarına varınca, hep birlikte yürümeğe başladılar. Kayanın ilerisindeki dönemeçten saptılar. Karşılarında yine hiç bir canlıdan eser yoktu.

Birden gözleri ötelerde, yerdeki bir karaltıya takıldı. Üçü birden, koşar gibi adımlarla oraya yöneldiler...

Yerde yatan, bir insandı... Bir Kızılderili yerli! Joy adamın yüzünü görür görmez:

— "George!" diye haykırdı. Ve yere çömeldi.

Dick:

— "Kim bu George?" diyerek eğildi.

— "Babamın sadık adaymıydı. Beni evlâdı gibi sever ve korurdu!" Joy emektar uşağın öldüğünü anlamış, hıçkırıyordu...

— "Neden... neden ölmüş?"

Dick, cesedi gözden geçirirken, adamın koltuğuna saplanmış olan ucu tüylü bir ok buldu.

— "Ya Jim nerede, kızağımız, köpeklerimiz nereye gittiler?" diye sızlanıyordu.

Joy Dick'in bulmuş olduğu oku görünce:

— "Kim öldürmüş acaba?" dedi.

Dick önüne baktı:

— "Zannedersem benim uşağım..."

— "Sizin uşağınız mı? Niçin öldürmüş olabilir?"

Dick yine başını kalırmaksızın, işlediği suçu bilen bir insan haliyle cevap verdi:

— "Siz kulübeye gelirken, konak mahallinizdeki adamlarınıza dikkat etmesini tembih etmiştim. Onları kulübeye yaklaştırmıyacak... Ve mümkünse... köpeklerinizle kızağınızı ele geçirecekti..."

Kızların ikisi de bir ağızdan:

— "Kızağımızı mı!" diye haykırdılar.

— "Buradan kurtulmak ancak bir kızak ve bir kaç köpek bulmakla mümkün olabilirdi. Bizim köpekler tıpkı kuzenim Roger Braknell'inkiler gibi..."

Joy birden sözünü kesti.

— "Kuzeniniz Roger'i gördünüz mü hiç?"

— "Evet, buraya gelmişti geçende..."

— "Gelmiş miydi! Yaşıyor demek?"

Dick'in endişe dolu bakışlarında yine bir kıskançlık pırıltısı belirmişti. Ama kendine hâkimdi. Kısık bir sesle:

— "Evet... yaşıyor!" diye mukabele etti. Kulübeme tesadüfen yolu düşmüştü. Daha önce bacağını kırmış, bir Kızılderili kabilesinde onu tedavi etmişler. Orada haftalarca yatmış. Bu arada babanızın ölümüne sebep olan birine dair malûmat elde etmiş..."

— "Babamın ölümüne sebep olan biri mi? Joy böyle haykırdığı sırada, yüzü de yerdeki karlardan daha beyaz kesilmişti.

Dick onun bu halini görünce, her şeyden habersiz olduğunu anladı ve teselli etmeğe çalışırcasına bir sesle:

— "Korkarım bunca sene sonra bile, bu sözler sizin için bir darbe teşkil edecek. Ama, anlaşıldığına göre, babanızın ölümü hiç te kazara olmuş bir şey değilmiş. Amcazademin elinde buna dair esaslı malûmat varmış. Ve yine onun kanaatine göre, o akşam sizin köşke yakın bana ateş eden, babanızın ölümüne sebep olan kimseyle aynı insanmiş...."

Joy hemen:

— "Kimmiş bu, peki?" diye sordu.

— "Roger isim söylemekten çekindi. Çünkü şüphelendiği kimseyi henüz kat'i olarak tesbit etmemişti...."

Joy birden bir şey kavrayıvermiş gibi:

— "Ah!" diye bir nida kopardı.

Dick onu dikkatle süzüyordu.

— "Siz de mi birinden şüphelendiniz?" sualine genç kız başını sallıyarak mukabele edince, "Kim bu şüpheli şahıs?" diyerek ikinci bir sual sormaktan kendini alamadı.

— "Adı Adrian Rayner'dir!"

Dick heyecanla:

— "Ne Rayner mi?" dedi. 'Vâsiniz Joseph Rayner'in oğlu mu?"

— "Evet! Şimdi Kanada'ya gelmiş bulunuyor. Ve kuzeniniz Roger'in peşindedir sanıyorum."

— "Aman Allahım!"

Joy:

— "Ne oldu? Bir şey anlamış gibisiniz..." diye mırıldandı.

— "Tamam tahmin ettiniz. Mühim, çok mühim bir şey... Roger kulübeden ayrıldıktan iki, üç gün sonra bir yabancı gelmişti de..."

Babette sözünü kesti.

— "Pardon, Mister Braknell; acaba konuşmağa kulübede devam etsek nasıl olur? Burada daha bir müddet böyle durursak donmağa başlıyacağız."

Joy etrafına bakınarak:

—

— "Acaba Jim ne oldu? Kızağı sürüp nereye gitti?" diye söylendi.

Dick iki genç kıza hitaben:

— "Kusura bakmayın ama, kızağınız dönünceye kadar kulübemde beklemeğe mecbur kalacaksınız sanırım..." dedi.

Hakikaten yapılacak başka şey yoktu. Böylece geriye dönmek üzere ağır ağır yürümeğe başladılar. Kulübeye varınca, Dick, etraftan bulduğu kalıp halindeki buz parçalarını evvelce çerçevesini söktükleri pencereciğe yerleştirdi; aralarını da kar sıkıştırarak doldurdu. Ve nihayet bir de battaniye gerdi. İçerisi yine rüzgâra karşı mahfuz bir hale gelmişti...

— "Biraz karanlıkta kalmış olacağız ama, çaresiz! Pencereyi battal ettik." Sonra kızlara kürklerini çıkarmaları tavsiyesinde bulunarak sobanın önündeki iki iskemlede yer gösterdi. Kendi de az ötedeki kesik kütük parçasına oturdu.

Böylece üçü de sobanın etrafını aldılar. Bir ara kimse konuşmadı. Ateşin sarılı, kırmızılı ve oynak akisli alevleri yüzlerini aydınlatıyordu. Her biri bir başka düşünceye dalmış gibiydi.

Nihayet, ilk konuşan Joy oldu.

— "Kuzeniniz buradan ayrıldıktan iki, üç gün sonra bir yabancı geldi demiştiniz. Kimdi acaba? Biliyor musunuz?"

Dick düşünceli düşünceli başını salladı. "Hayır," dedi, "Bilmiyorum. Ama tahmin eder gibiyim. İhtiyar avukat Sir Joseph Rayner'in oğluydu sanıyorum..."

— "Adrian mı! O muydu gelen?"

— "Adını söylemediği için kat'i olarak emin değilim. Ama amcamın oğlu Roger'i aradığını ve kendisinin meşhur avukatın adamı olduğunu açıklamıştı..."

Dick'in, dışarıda konuştukları sırada Adrian Rayner'in adını duyar duymaz "Aman Allahım!" di-

ye haykırışı aklına gelince, Joy dayanamayıp sordu:

— "Az evvel, çok mühim bir şey anlamış olduğunuzu söylemiştiniz. Ne gibi bir şeydi bu?"

Dick tereddütle gülümsedi. Cevap vermekte kararsız olduğu belliydi. Nihayet acı acı güldü, ve:

— "Ne kadar sersem bir mahlûk olduğumu öğrenin siz de!" dedi, "Bu yabancı, Roger'le sizin hakkınızda bir hikâye uydurdu. Ben de uydurduklarını mükemmelen yuttum."

Durdu. Ve, yüzünün kıpkırmızı kesilişi, alevlerin kızılımsı aydınlığında bile belli olan Joy'a baktı. Kaşları biraz çatıldıysa da, sesinde hiç değişiklik olmaksızın sözüne devam etti:

— "Bu arada, kardeşim Geoffrey'in öldüğünü de haber verdi. Ben de ailem için ölmüş gibi bir şey sayıldığımdan, kuzenim Roger tabiatiyle Harrow Fell malikânesinin yegâne vârisi oluyormuş. Siz de bunu biliyor ve hem haberi müjdelemek, hem de kendisiyle evlenmek maksadıyla Roger'i arıyormuşsunuz dedi..."

— "Of!" Joy dermanı kalmamış gibi iki büklüm olmuş, başını avuçları arasına almıştı.

Dick yine devamla:

— "İşte kendisi de bu izdivacın gayrı kanunî bir hareket olacağını ihtar için peşinize düşmüş güya..." diye söylendi, "Bundan sonrası, yani ona inanışım ve Roger'in takip ettiği yolu gösterişim hep benim sersemliğim yüzünden işlenmiş birer hatâ!.."

— "Ne! Gittiği yolu mu gösterdiniz! Yaptınız mı bunu?" Joy dehşet içindeydi.

Dick sadece:

— "İnanmış ve intikam almak istemiştim...." diye mırıldandı.

Ortalığa çöken sessizliğin daha açık konuşma ihtiyacından doğduğunu sezen Babette:

— "Ben biraz kulübenin önüne çıkıp gelen giden

var mı bakıvereyim. Siz de daha rahatça konuşursunuz." diyerek yerinden kalktı....

Genç kızın dışarı çıkışını takip eden sesizliği bozan yine Dick oldu.

— "Roger'e pek alâka gösteriyorsunuz sanırım..." dedi, "Acaba bunun sebebini sorabilir miyim?"

— "Onu bulmak ümidiyle yola çıkmamın iki sebebi var." diye cevap verdi. "Birincisi, onu ölümden kurtarmak lâzımdı..."

— "Ölümden mi?"

— "Evet... Adrian Rayner benimle evlenmek istedi. Ben de onu, sizi öldürmeğe teşebbüsle itham ettim. Çünkü, sizinle evli bulunduğumu daha önceden bildiği halde böyle bir teklife kalkışmıştı... Sizinle evli bulunduğumu nereden öğrendiğini anlıyamadım doğrusu..."

— "Anlıyamıyacak ne var? Gayet basit. Ben ihtiyar Rayner'e mektupla haber vermiştim...."

— "Ama dayımın hiç bir şeyden haberi yoktu! Eminim bilmiyordu! Yoksa Adrian'la evlenmem için bile bile ısrar edemezdi..."

Dick dalgın dalgın konuştu.

— "Belki de öyledir. Adrian Rayner babasıyla beraber çalıştığına göre, onun namına gönderilmiş mektubu açıp okumuş ve yok etmiştir belki... Her neyse, bunun kuzenimle ne alâkası var?"

— "Aradaki alâka şudur. Adrian bana sizin öldüğünüzü, böylelikle kendisiyle itirazsız evlenceğimi kat'ileştirecek deliller toplamak üzere acele buraya hareket ettiğini söylemişti. Halbuki aslında buraya, amcazadeniz Roger'i bularak... öldürmek üzere geldiğinden gayet emindim..."

— "Ne diye öldürecek?"

— "Bir şahitten kurtulmak için zannederim. Çünkü kuzeninizin, kendisinin sizi 'Şimal Yıldığı' n-

da öldürmeğe teşebbüs ettiğinden şüphelendiğini iyice sezmişti..."

— "Doğrusu pek berbat bir iş! Ben de, beni öldürmeğe kalkışan uğursuza nezaket göstermiş ve onu adalete teslim etmeğe çabalıyan amzacademe fenalık etmişim meğer!"

Joy birden:

— "Allah vere de, verdiğiniz malûmatla ona bir fenalık etmemiş olsanız!.." diye candan bir temennide bulundu.

Dick yavaşça hatırlattı:

— "Yola çıkmanızda iki sebep var demiştiniz. İkincisini söylemediniz..."

— "İkincisi de şudur: Kardeşiniz Geofrey ben İngiltere'de bulunduğum sırada bir kazaya kurban gitti. Sizin de hayatta olup olmadığınızı kimse, - hattâ ben bile - bilmiyordum. Bu yüzden Roger vâris sayılıyordu. Ama 'Şimal Yıldızı'ndan ayrılırken bana, sizin hayatta bulunup bulunmadığınızı anlamak üzere elinden geleni yapmağa söz vermişti. Eğer yaşıyorsanız ve tesadüfen aranızda bir çarpışma olur da o sizi öldürürse herkes ne der diye ödüm kopuyordu..."

Tereddütle sustu.

Dick:

— "Anlıyorum..." dedi, "Vâris olabilsin diye beni mahsus öldürdüğünü düşünenler çıkabilir. Endişeniz buydu."

— "Evet. Bu yüzden kendisine telgraf çekip haber vermek istedim. Kaybolduğunu bildirdiler bana. Yola çıktım. Kanada'ya gelir gelmez jandarma komutanlığına uğradım. Hâlâ hiçbir haber alınmadığını söylediler. Ama orada, benden önce Adrian Rayner'in de malûmat istediğini ve sonra yola koyulduğunu öğrendim. İşte o zaman kötü bir tasavvuru olduğunu ilk defa iyice sezdim. Ve 'Şimal Yıldızı' nda karşılaşır karşılaşmaz her şeyi apaçık yüzüne vu-

rup, onu oradan kovdum! Hemen ertesi gün de kendi başıma, süt kardeşim ve iki uşağımla amcazademizi aramağa çıktım..."

Dick evvelki seferlere nazaran çok daha sükûnetle:

— "Ama Roger'le fazla alâkalanmış olmuyor musunuz?" dedi.

Joy ıztırap içinde kıvrandı.

— "Ah! Bari alâkalanıp ta bir iyilik edebilseydim!.."

Dick yerinden kalkarak genç kıza doğru bir adım attı. Elini omuzuna koydu. Joy, hiç irkilmeksizin, yüzünü araştırır gibi çehresinin her yanında gezinen durgun bakışlara, göz kırpmaksızın mukabele etti. Uzunca görünen bir müddet boyunca öyle bakıştılar. Sonra Dick elini geri çekti. Ve başını eğdi.

Yorgun bir sesle:

— "Galiba, her şeyi anlıyorum sanırım..." diye fısıldadı, "... ve sana hiç kusur bulmuyorum Joy. Roger'le birbirinizi sevdiğinizden artık eminim. Zararı yok, ben nasıl olsa ölüme mahkûmum...."

Sustu ve kesik kesik öksürdü. Birden yüzü gazapla kasılıverdi:

— "Ah! Şu Rayner'i bir kere daha karşımda bulabilseydim! Onu öldürdükten sonra rahatça ölebilirdim artık!"

Joy onun yüzüne baktı. İçi merhametle ezilir gibi oldu. Gayrı ihtiyarî elini uzatarak Dick'in kolunu tuttu. Ve tam bir şey söyliyecekti, ki kapı hızla ardına kadar açıldı. Babette kendini içeri dar attı. Hemen kanadı itip sürgüyü sürdü...

GECENİN ZULMETİ İÇİNDE...

GENÇ KIZ bir ara nefes nefese, hiç konuşmakmaksızın kala kaldı. Joy'la Dick onun başına bir şey geldiğini anlamışlardı.

Yine ilk suali soran Dick oldu:

— "Ne var Miss La Farge? Ne oldunuz?"

Kız biraz kendine gelmişti. Loluya soluya:

— "Biri beni öldürmek istedi!" diyebildi.

Diğer ikisi birden, inanmazlıkla:

— "Öldürmek mi istedi!" diye tekrarladılar.

— "Evet! Kayanın alt başına doğru azıcık yürüyerek, Jim belki görüverir diye bakmak istedim. Tam yürümeğe başladığım sırada, çınlamağa benzer bir ses duydum. Etrafıma bakındım. Hiç bir şey yoktu. Ben kendimi, hayâle kapıldığıma ikna etmeğe çalışırken, aynı ses daha bir kere duyuldu. Bir saniye sonra da yakınımdaki bir ağaca bir ok saplanıverdi! Nereden ve kim tarafından atıldığına bakamaksızın, buraya doğru koştum, geldim!"

Dick hemen:

— "Yok, artık bu kadarı fazla! Şu Joe çıldırdı mı nedir!" diye haykırdı.

Joy endişeyle sordu.

Uşağınız mı attı oku dersiniz?"

— "Elbette! Bu Allahın dağ başında başka kimi bulunabilir? Şimdi onu yola getiririm ben!"

Dick böyle diyerek yerinden kalktı. Kapının sürgüsünü açtı. Dışarı çıktı.

Daha eşikten adımını henüz atmıştı, ki vızıltılı bir sesle bir ok gelip kapının kanadına saplandı. Hemen:

— "Joe! Koca sersem! Ne..." diye bağırdığı anda, sözü yarıda kaldı. Bir tüfek patlamış ve kurşun, ceketinin omuz başındaki kürkün tüyylerinden birazını uçurarak geçip gitmişti...

Dick böyle diyerek yerinden kalktı. Kapının sürmen koşup kapıyı kapadı. Tekrar sürgüledi.

Endişeyle:

— "Yaralandınız mı?" diye sordu.

— "Hayır! Ama kurşun yememe ramak kaldı! Yine pek beceriksiz bir nişancıymış ki vuramadı. Ortalık karanlık olmasına karanlık ama, karların bembeyazlığı üzerinde simsiyah gölgemle daha mükemmel hedef mi aranır?"

— "Ama, adamınız ne diye sizi de vurmağa kalkışsın?"

Dick kat'iyetle:

— "Hayır, bu Joe olamaz!" dedi, "Düpe düz çıldırsa bile o böyle bir şey yapamaz. Hem Joe'nin yanında tüfek yoktur ki! Kurşunlarımız kalmadığı için bizim tüfekler işte şurada, köşede duruyor. Hayır, bu Joe değil! Ama her kim ise, bize pek göz açtırmıyacağa benziyor. Kulübeyi muhasara altına almış adeta..."

Joy:

— "Peki, kim olabilir?" diye sorunca...

— "Etraftaki Kızılderili kabilelerine mensup bir kaç kişi olması mümkün." cevabını verdi, "Bazan yiyeceksiz, yahut cephanesiz kalınca, böyle yağmaya çıkarlar."

Babette lafa karıştı.

— "Ya bizi muhasara altına alan yağmacı yerliler değil de Adrian Rayner ise?.."

Diğer ikisi bir ağızdan:

— "Rayner!" diye tekrarladılar. Dick ilâve etti:

— "Çok doğru! Rayner aklıma gelmemişti..."

Babette devam etti:

— "Bence mutlaka odur. Çünkü Joy'la benim,

kendisinin sizi öldürmeğe kalkıştığından şüphelendiğimizi biliyordu. Önce Joy'la evlenmek emelindeydi. Halbuki şimdi artık bu emeline erişemiyeceğini kavramış bulunuyor. Ve onu öldürmek istiyebilir. Hem üstelik..."

Dick heyecanla dinliyordu.

— "Evet! Devam edin..." dedi.

— "Üstelik onu öldürmek istemesi için daha bir sebep var. Joy'un dayızadesi oluyor, bilirsiniz. Süt kardeşimin ne kadar zengin olduğu da malûm. Ve kendisi buralarda öldüğü takdirde, bir cinayete kurban gittiğine ihtimal verecekler pek çıkmaz. Rayner de rahatça serveti ele geçirebilir!"

Dick:

— "Hakkınız var!" diye haykırdı. "Her halde kuzenim Roger'in de, Mister Rolf Grave'nin kaatili olduğundan şüphelendiği, Raynerdi!"

O zamana kadar sadece söylenenleri dinleyen Joy:

— "Hiç te haksızca bir şüphe değil!" diyerek atıldı. "Babamın ölümü zamanında Rayner seyahatte bulunuyordu... buralarda! Servetimizi ele geçirmek için..."

Birdenbire Babette parmağını dudağına götürerek, fısıltı halinde:

— "Susss!.." diye sözünü kesdi ve etrafı dinledi. "Kapının önünden biri geçti. İşte yine geliyor," dedi.

Hakikaten ezici sessizlik içinde, kar üzerinde yürümekten hasıl olan "Gırç! Gırç!" sesleri duyuldu. Adımlar kulübenin etrafını dolandı. Sonra uzaklaştı...

Sükûtu ilk bozan Dick oldu:

— "Pek açıkgöz bir düşman bu! Etrafı keşfi de ihmal etmedi."

Joy:

— "Acaba şimdi ne yapacak?" diye mırıldandı.

Erkek ümitsizce:

— "Aklı varsa, hiç bir şey yapmaz!" dedi. "Çünkü keşif neticesi, odunlarımızı kulübenin dışında, arkada depo ettiğimizi görmüşse, çok geçmeden yakacaksız kalacağımızı anlamıştır. Aynı zamanda köpeklerimiz bulunmadığını da farketmiş olacağına göre, bir yere kaçamıyacağımızdan emin!"

Joy endişeyle sordu:

— "Sahi, köpeksiz ve yaya olarak yola çıkmanın çok tehlikeli olduğunu bilmez misiniz? Bir, iki sefer, yiyecekleri sırtımızda taşıyarak Joe'yle böyle bir şeye kalkışmış ve pişman olmuştuk..."

Genç kız ısrar etti:

— "Ama burada kalırsak, açlıktan teslim olmağa mecbur olacağız! Civarda tanıdığınız bir yerli kabilesi filân yok mu?"

— "Bir kaç kilometre kadar şimalde, Wolverine'de bir kabile var ama, onlara sığınmak hiç akıl kârı değil!"

— "Neden?"

— "Senenin bazı zamanlarında tanrılarına insan kurban ederler de ondan. Bu tarz iptidaî aşiretler civarda hâlâ vardır. Mamafih belki de insaflı davranamı çıkar. Adrian Rayner'in eline düşmektense bir deneyelim isterseniz..."

Bir an düşündükten sonra:

— "Belki yolda kuzenim Roger'e de tesadüf ederiz..." diye ilâve ederek Joy'a döndü:

— "Ne dersiniz? Kaçmağı denememizi ister misiniz?"

Genç kız müteredditi, ona baktı. Yüzü biraz pembeleşti. Sakin bir sesle:

— 'Nasıl münasip görürseniz.. Size güveniyoruz..." diye mırıldandı.

— "Teşekkür ederim. Ben..." Birden öksürüğü tutuverdi. Kendisini toparladığı zaman sözüne de-

vam etmedi. Fakat Joy'u süzen bakışlarında derin bir şükran ifadesi okunmaktaydı...

Uzun bir müddet üçü baş başa vererek, nasıl hareket etmeleri gerektiğini kararlaştırdılar. Kulübede mevcut mahdut miktardaki yiyeceği üç paket halinde topladılar. Bu arada Joy, kaderin garip oyununa hayret etmekten kendini alamıyordu: Hayatını zehirleyen ve ona korku veren insana, şimdi ümitle bel bağlamış bulunmaktaydı!

Önce penceredeki battaniyeyi söktüler. Buz kalıplarını mümkün olduğu kadar gürültüsüzce devirdikten sonra tekrar etrafı dinlediler. Nihayet Dick başını pencereden uzattı. Görünürde hiçbir şey yoktu.

Yavaşça tırmanıp dışarı atladı. Kulübenin köşesine gidip öte tarafları da gözden geçirmek istedi.

Köşeye varıp bakınmasıyla, ormanın tam kulübenin kapısı karşısına isabet eden kısmında ateş yakılmış olduğunu ve üç erkeğin bunun başında oturduğunu görmesi bir oldu. Bunun üzerine hemen geri döndü. Kızlara fısıltı halinde bir sesle dikkatli olmalarını söyledikten sonra, daracık pencereden çıkmalarına yardım etti. Ve sessiz sadasız, üçü birden, ormanın koruyucu karanlıklarına daldılar...

— 22 —

İTİMAT

— "Sibou! Bak, biri geliyor galiba!"

Çavuş Roger Braknell Kızılderi yardımcısına nehrin buzları üzerinde, tâ öte başta beliren bir gölgeyi gösterdi.

— "Evet, kızağıyla bu tarafa geliyor galiba efendim!"

Bir müddet sonra konak mahalline varan kızak-

tan, bir yerli indi. Çavuşu görür görmez ona doğru koştu.

— "Beni tanıdınız değil mi efendim? 'Şimal Yıldızı'ndan geliyorum. Miss Grave'nin uşağı Jim'im!"

Roger Braknell delikanlıyı dikkatle süzünce tanıdı.

— "Evet. Hatırladım seni. George'nin oğlu..." demesine kalmadan Jim, bir sel gibi taşarcasına anlatmağa başladı:

— "Babamı öldürdüler efendim! Bana da tüfekle ateş ettiler. Hanımcığımla Miss La Farge'ye de bir fenalık edeceklerinden korkuyorum. Yardımınızı rica edeceğim..."

— "Söyle bakalım Jim. Hanımınla Miss La Farge İngiltere'den döndüler demek?"

— "Evet efendim. On dört gün önce! Sonra da sizi aramak üzere yola çıktılar. Verilecek haberleri var demişlerdi babama..."

— "Sonra ne oldu?"

— "Biz yola devam ederken, dün sabah konakladığımız yerde bir Kızılderiliyle karşılaştık. Hanımıma, hasta yatan efendisinin kendisini görmek istediği haberini getirdi. Bunun üzerine biz öteberiyi toplamak için konak yerinde kaldık. Hanımımla Miss La Farge de az ilerdeki kulübede bulunan hastayı ziyarete gittiler."

Braknell telâşla:

— "E, sonra?" diye söylendi.

— "Biz onların dönüşlerini beklediğimiz sırada, birdenbire babam bir çığlık koparıp devrildi. Yanına koştuğum zaman ölmüştü bile. Göğsüne bir ok saplanmıştı..."

Çavuş Braknell mırıldandı:

— "Vahşî Kızılderililer olacaktı her halde!"

— "Bilmemki efendim. Etrafıma bakındım. Ağaçlar arasında gizlenmiş duran üç kişi seçebildim. Yüzleri pek görünmüyordu. Üçünden birinin tüfeği

vardı. Bana ateş etti. Bizim silâhları babamla kızağın arkasına sağlamca bağlamıştık. Çözüp te kullanmama vakit yoktu. Ben de hemen kızağa atlayıp köpekleri kamçıladığım gibi kaçtım. Arkamdan kurşun atılmadı ama, bir çok oklar yağdırdılar.

"Oradan uzaklaştım. Ormanın öte yanında saklandım. Gece olunca köpekleri iyice bağlayıp bir kayanın dibinde bıraktım ve geri döndüm. Sessizce oraya yaklaşınca, kulübenin karşısında ateş yakılı olduğunu ve yine üç adamın orada oturduğunu gördüm. Ben gizlenmiş dururken, adamlardan biri kalktı; kulübeye doğru gitti. Etrafını dolanıp geriye, yine ateşin başına döndü..."

— "O sırada acaba hanımların içerde miydi? Anlıyabildin mi?"

— "Hayır efendim. Ama içerde olduklarını sanıyorum. Dışarda bekliyenler nihayet onlara bir fenalık edecekler diye korktuğum için bir yardımcı aramak istemek üzere yola çıktım. Yardım edeceksiniz, değil mi?"

— "Elbette. Geri gidip hanımlarını kurtaracağız hemen! Bir an önce yola çıkmalı... Cenup rüzgârları başladı. Bir haftaya kalmaz buzlar çözüntüye uğrar. Nehiri çabuk geçmeli!"

Sibou her şeyi topladığı sırada, Çavuş Braknell delikanlının anlattığı hâdiseyi düşünüyordu. Reis Louis, Rayner'in iki yerliyle yolculuk ettiğini ve buralarda bulunduğunu söylemişti. Demek şimdi de, kimbilir, Dick'le karısına ve onun süt kardeşine hazırladığı ne gibi bir tuzağın peşindeydi!

Evet! Kulübeyi muhasara eden olsa olsa oydu, Adrian Rayner'di...

Beş, altı saatlik hızlı bir yolculuktn sonra, akşama doğru, kulübenin bulunduğu kayalığın mukabil tarafındaki bir tepeye varmışlardı.

Kulübede ne bir hayat eseri görülüyordu, ne de bacası tütüyordu. Çavuş yetişmekte geç kaldığı dü-

şüncesiyle yüreği burkularak,, orasını gözden geçirmeğe gittiği sırada, Sibou az ileride yerdeki bir gölgeyi işaret etti.

Çavuş Braknell koşar adımla yaklaştığı gölgenin yerde yatan bir insan, bir ceset olduğunu dehşetle gördü. Ama sonra onu tanıdı: Dick'in adamı olan tek gözlü Kızılderiliydi...

Korktuğu bir şeyle karşılaşmamış olmanın belli belirsiz huzuru içinde kulübeye doğru yoluna devam etti.

Kapının önüne varınca, kanadı sımsıkı kapalı buldu. Zorladı. Açılmıyordu. Kulübenin etrafını dolaşırken gözüne pencere ilişti. Açıktı. Hattâ çerçevesi bile sökülmüştü. Demek buradan kaçmışlardı. Zaten karlar üzerindeki ayak izleri de bu noktadan başlamaktaydı.

Biraz çabaladıktan sonra pencereye tırmandı. İçeri baktı. Loşluklar içinde hiç bir hareketten eser yoktu. Girmeğe karar vererek aşağı atladı. Gidip kapının sürgüsünü açtı.

Akşam iyiden iyiye çökmüştü ortalığa... Geceyi burada geçirmek, yapılacak en akıllıca hareketti. Nasıl olsa karanlıkta yola devam etmek imkânsızdı.

Dışarı çıktı. Sibou'yla Jim'in bekledikleri yere gidip kararını onlara da söyledi. Ve hep birlikte kulübeye döndüler...

Gece, Braknell, endişeli düşüncelerin tesiriyle bir türlü uyuyamadı. İzler, üç kişinin yaya olarak yola çıktıklarını gösteriyordu. Bu karlı diyârda yaya yolculuğun ne demek olduğunu kendisi herkesten fazla biliyordu. Bu yüzden korkuları bir kat daha şiddetleniyordu.

Sonra, üstelik silâhsızdılar da! Çünkü iki tüfek kulübenin köşesinde dayalı duruyordu. Fişekler tükenmişti anlaşılan... Silâhsız, buralarda dolaşmakta ne derecede kadar güven olabilirdi ki?

Sabahleyin, ortalık henüz ağarırken tekrar yo-

la düzüldüler. Çavuş Braknell'in önünde ve yaya olarak ilerliyen Sibou' yerdeki izleri titiz bir av köpeği ihtimamıyla takip ediyordu.

Epeyce bir ara gittikten sonra, Sibou birdenbire duraladı. Fevkalâde karmakarıklaşan izler, o noktada kalabalık bir topluluğun karşılaştığını gösteriyordu. Bu bölgede böyle bir kalabalık, olsa olsa Kızılderili bir kabileye ait olabilirdi...

Sibou da aynı şeyi düşünmüştü.

— "Bizden bir topulukla karşılaşmışlar, ve beraber gitmiş, yahut götürülmüşler efendim."

Çavuş heyecan içinde:

— "Peşlerinden gitmeliyiz! Onları bulmalıyız!" diye haykırdı.

Sibou ağır ağır:

— "Evet efendim." dedi, "Peşlerinden gitmeliyiz. Ama, önce siz burada bekleyin, ben gidip bir bakayım. Bana kalırsa yakınlarda bir konak yeri olacak. Vaziyeti iyice anlamadan, köpekleri gizli tutmak daha iyi olur. Eğer düşman ruhlu bir kabile ise o zaman...."

Braknell:

— "Haydi! Haydi çabuk git ve gel Allah aşkına!" diye bağırdı.

Joy Grave'nin yeni ve daha korkunç bir tehlikeyle karşı karşıya bulunması düşüncesiyle deliye dönmüş gibiydi...

— 23 —

MAHPUSLAR

DİCK BRAKNELL kulübeden gizlice uzaklaştıkları sırada, ümitsizce bir yola saptıklarını içinden gayet iyi hissediyordu. Hem önleri, hem ardları tehlike doluydu. Ardlarındaki tehlike malûmdu: Müte-

arrızlar peşlerinden geliverebilirlerdi! Önlerindeki tehlike ise, vahşî hayvanlarla, yahut düşman aşiretlerle karşılaşmak ihtimaliydi.

Bunlara ilâveten, yiyecekleri pek azdı; Babette ile Joy'un küçük tabancalarıyla kendi hançerinden başka, silâh namına hiç bir şeyleri yoktu; üstelik kendisi böylesine yorucu bir çabalayışa tahammül edemiyecek kadar ağır hastaydı!..

Ama, bütün bu menfi maddeleri içinde gizli tutup hiç açığa vurmadı. Bütün emeli ne pahasına olursa olsun bu iki genç kızı selâmete eriştirmek, ve.: ve mümkünse Joy'un takdirini kazanabilmekti!

Böylelikle pek duraklamaksızın, orman içinden yola devam ettiler. Arada sırada Dick'in öksürüğü tutunca, biraz mola veriyorlardı sadece.

Bu minvâl üzere yürüyor, yürüyorlardı....

Nihayet Dick'in ilk hedef saydığı bir nehir kolunun kıyısına vardılar. Hasta adam yolun bu kadarını sağ salim tamamlıyabildiklerini görünce bir derece ferahlamıştı.

Ama, kendilerini bekliyen felâketten üçü de habersizdiler!

Az geçmişti, ki yol kenarının biraz ilerisinde bir gölge belirdi. Ağaçlar arasından çıkan bir Kızılderili bir an durup kendilerine baktı, baktı. Sonra belirişi gibi âni bir hareketle tekrar gözden kayboluverdi.

Bundan on dakika sonra tam yedi kişi etraflarını çevirmiş bulunmaktaydı!

Yedisinin elebaşısı olduğu anlaşılan bir yerli, bir adım ilerliyerek, "Hav!" diye dostluk selâmını verdi. Dick selâma aynı dostane tavırla mukabele etti.

İşler belki de düzgün ve yolunda gidecekti böylece... Lâkin aksilik çıkmakta gecikmedi. Birdenbire elebaşıdan başka biri de ilerleyip yanlarına vardı; Dick'i dikkatle süzdü. Sonra arkadaşlarına kendi an-

laşılmaz lehçesiyle bir şeyler söyedi. Mamafih söylediklerinin pek te hoş olmadığı. besbelliydi. Çünkü hepsi de hasmane bir tavır takınmışlardı şimdi!

Joy:

— "Ne oldu? Bir şey mi var?" diye sorunca,

— "Evet, hem de çok kötü bir şey!" diye fısıldadı. "Bu adamlar insaf nedir bilmiyecekler. Böylece size son azizliğim de bu olmuş oldu!"

— "Ne demek istiyorsunuz?"

— "Ben bu kabileye iki sene kadar önce çok berbat bir oyun etmiştim. Şimdi içlerinden biri beni tanıyıverdi. Artık akibetimiz karanlık! Çarpışmağa başlasak boş. Sayıca bizden çok fazladırlar. En iyisi ben gidip onlara dosdoğru teslim olayım. O zaman belki de size ilişmezler..."

Fakat Dick bu niyetini yerine getiremedi. Çünkü Joy hemen şiddetle itiraz etmişti.

— "Hayır, kat'iyen! Ne yapacaklarsa üçümüze birden yapsınlar bakalım! Kendinizi feda etmenize asla müsaade etmeyiz!" diyen genç kıza, Dick hayran hayran baktı. Ve mırıldandı:

— "Joy... Sen asil ruhlu bir insansın... ve... ben sana lâyık olmağı hiç bir zaman bilemedim."

Bu sırada Kızılderililer aralarındaki müşavereyi bitirmişlerdi. Elebaşları üçünü de önüne kattı ve hep birden ilerlemeğe başladılar.

Bir ara gittikten sonra bir çok çadırların bulunduğu bir konak yerine gelmişlerdi... Çocuklarla köpeklerin ve kadınlı erkekli bir kalabalığın kaynaştığı bir insan yığınağıydı burası!

Gelenleri görünce hepsi etraflarını aldılar. İçlerinden birinin anlaşılmayan dilde söylediği bir kaç söz üzerine, orada bulunanlar üçünü, bilhassa Dick'i kötü kötü süzmeğe başladılar. Aradan bir müddet geçince, kadit bir ihtiyar çıkageldi. Hepsi ona ihtiramla yol açtılar. Sırtında beyaz bir cübbe vardı. Saçları uzun ve fitil fitil bir haldeydi. İhtiyarlığına

rağmen, gözleri kinle parlayan pırıl pırıl iki noktaydı yüzünde....

Dick yavaşça:

— "Kabilenin şamanı olacak bu. Eyvah! Bizi kurban etmeğe karar verdiler demek!" diye fısıldadı.

İhtiyarın uzun bir konuşmasını müteakip üçünü de tekrar öne kattılar ve barınakların en nihayetindeki kocaman bir meşin çadıra soktular. Sonra kapısını sağlamca bağlayıp dışarı çıktılar.

Yalnız kaldıkları zaman, üçünden hiç biri konuşmadı. Bir müddet sonra Joy, eline bir elin deydiğini hissetti; kaçınmaksızın bekledi. Dick fısıltılı bir sesle:

— "Sizi bu çıkmaza sürüklediğim için.. çok, pek çok üzgünüm Joy..." dedi.

Genç kız metanetle:

— "Hayır," diye mırıldandı. "Bu çıkmazdan çıkmamız lâzım ve çıkacağız mutlaka!"

— "Nasıl kurtulabiliriz? Her şey rasgitse de çadırdan kaçabilsek bile, çok geçmeden kaçtığımızı fark edip peşimizden yetişecekler. Yetişemediklerini farzetsek te, yanımızda yiyeceğimiz bile yok ki! Böyle bir vaziyette nasıl yola koyulabilir, kurtulmağı nasıl umabiliriz?"

— "Ah! Bir şey yapmalı! Bir çare bulmalı mutlaka..." diye inlediği sırada, Dick birdenbire sözünü kesti:

— "Susun! Dinleyin!"

Üçü birden kulak kesildiler. Çadırın arka tarafında bir hışırtı duyulur gibi oldu. Sanki bir şey yırtıldı. Sonra bir ses fısıldadı:

Joy o anda sesi tanımıştı! Yüreği heyecanla kopacak gibi çarpa çarpa:

— "Evet Mister Braknell!" dedi, "Kuzeniniz. Babette ve ben, üçümüz de buradayız!"

— "Serbest misiniz? Bağlı değil misiniz?"

— "Değiliz!"

— "Bir dakika bekleyin öyleyse!"

Yırtılan meşin sesi tekrar duyuldu. Az sonra Çavuş yeniden seslendi:

— "Açtığım delikten dışarı çıkın! Çabuk! Kaybedecek bir saniyemiz yok!"

Joy öne doğru itildiğini hissetti. El yordamıyla bulduğu delikten geçti. Onun arkasından Babette, ve nihayet Dick çıktı.

Çavuş Braknell hemen:

— "Bu yana yürüyün. Aman, gürültü etmeyin sakın!" diye ihtar etti.

Ve sessizce, fakat hızlı hızlı ilerledikleri sırada, Joy'a:

— "Uşağınız Jim'le, benim kılavuzum Sibou kızakla nehir kenarında bekliyorlar." dedi.

— "Demek Jim sağ?"

— "Evet, sağ. Beni bulan ve başınıza gelenleri haber veren o oldu. Eyvah!"

Kabile çadırlarının, oldukça uzakta kalmış olan toplantı yerinde bir sayha kopmuş, ardından bağırışmalar duyulmağa başlamıştı: Esirlerin kaçtıklarının anlaşıldığı besbelliydi!

En geriden koşmakta olan Dick, Çavuşa sordu:

— "Tüfeğin var mı Roger?"

— "Var."

— "Sen onu bana ver. Ben yolu tutup onların sizi takiplerini önlerim."

Çavuş Braknell onun kendini feda edişine razı değildi. Bir yandan koşuyor, bir yandan da münakaşa ediyorlardı. Böylece nehir kıyısına inmişlerdi. Az ilerde Jim'le Sibou'nun kızak başında bekliyen gölgelerini görünce Çavuş ferahlar gibi oldu. Fakat Kızılderililerin bağırışmaları da oldukça yakındı.

— "Allah aşkına şu tüfeğini ver bana, Roger! Ve sen kızları kurtar!".

— "Ama..."

— "Yalvarırım ver! Kendimi biraz olsun temize çıkarabilmem için elime geçebilecek son fırsat bu, Roger. Kırma beni!"

Çavuş yaklaşan tehlikeyle telâşlıydı. Daha fazla ısrar edemeksizin tüfeğini ve fişeklerini uzattı...

— 24 —

GÜNAHKÂRIN KEFAERET ÖDEYİŞİ

JOY, BABETTE ve uzak Jim'le birlikte bindiği kızağı hızla süren Çavuş Roger Braknell:

— "Dick ısrar etti..." diyordu, "Bu tehlikeli fedakârlığı mutlaka yapmak istiyordu. Ricasını kıramadım. Sibou'yu onun yanında bıraktım. İkisi beraber hücumları önliyebilecekler sanırım...."

Joy bir ara sesini çıkarmadı. Dick'in şu son günlerde kendisine karşı gösterdiği iyi muameleyi düşünüyor ve onun, evvelce yaptığı kötülükleri telâfiye çalıştığını anlıyordu. Bu hasta haliyle katlandığı eziyet ve tehlikeleri düşündükçe, genç kızın yüreğini derin bir acıma hissi kaplıyordu. Fakat acımadan fazla bir şey yoktu kalbinde... Çünkü Alcombe Şatosunda nikâhlandığı sabah her seyi öğrendiği anda, ona karşı bir daha sevgiye benzer bir his duymıyacak kadar şiddetli bir nefretle yanmıştı.

Nihayet:

— "Acaba Dick te kaçıp kurtulabilecek mi dersiniz?" diye sordu.

Roger Braknell:

— "İnşallah diyelim," cevabını verdi. "İlk satta yakayı kurtarmağa çalışacağına söz verdirdim. Ama buna muvaffak olabilecek mi, bilmem. Bakın silâh sesleri devam ediyor. Hâlâ mukavemet ediyorlar demek..."

Bu sözleri tekrar uzun bir sükût takip etti.

Braknell atışları dikkatle dinliyor; arada fasıla uzadı mı, kaşları endişeyle çatılıyordu.

Bu sırada uzaklarda bir haykırışma koptu ve iki tüfek sık sık ateş etmeğe başladılar. Bu, bir iki dakika kadar sürdü. Sonra derin bir sessizlik ortalığı kapladı.

Joy:

— "Ne oldu dersiniz?" diye fısıldadı.

— "Ya lehte, veya aleyhte bir neticeleniş var. Son bağırışmalara bakılırsa Kızılderililer hücuma geçmişlerdi. Eğer bu hücumu sağ, salim atlatabildilerse... Ama, ne olursa olsun ben geri dönmeliyim. Burası tehlikesiz. İsterseniz sizler burada bekleyin veya yola devam edin. Ben gidip bakacağım...."

Joy kat'i bir sesle:

— "Biz burada, yolun çatal noktasında bekliyeceğiz." dedi ve kızaktaki iki tüfekten birini ona uzattı...

Hızla, fakat ihtiyatla ilerliyordu. Böylece bi saat kadar yürüdükten sonraydı, ki nehir yolunu üst başından kocaman bir gölgenin belirdiğini farketti. Hemen bir kenara sindi.

Gölge az daha yaklaştığı zaman, bunun iki kişiden ibaret olduğunu gördü. Adamların biri diğerinin sırtına binmişti. Tam o sırada itiraz dolu bir ses duydu:

— "Deymez be adam... Bırak beni şuracığa... Git sen..."

Roger Braknell hemen yerinden fırlayıp onlara doğru koştu. Sevinçle:

— "Dick!" diye haykırdı, "Dick! Kurtuldun mu?"

O birden kesik kesik:

— "Kızlar... kızlar, Joy nerede?" dedi.

— "Emniyetteler. Oldukça ileride bulunuyorlar."

— "Oh, hamdolsun!" Dick'in yüzünde derin bir memnuniyet ve huzur okunuyordu. Hafifçe güldü:

— "Bak, kahramanlar geliyor!.. Eh, görmeliydin... Roger! Bir hücuma... karşı koyduk ki!.. Şahâne.. savaştık."

Roger Braknell ona endişeyle baktı.

— "Ama, sen yaralanmışsın galiba Dick?"

— "Bir ok... saplandı... göğsüme. Sibou'ya... bir şey... olmadı neyse. Beni zafer... meydanında bıraksın... dedim. Ama... mankafaya... dinletemedim ki sözümü." Maddeten ıztırap çekmesine rağmen, mânen büyük bir rahatlık, hattâ belli belirsiz, bir neş'e içinde gibiydi.

— "Dick, konuşma, kendini yorma. Kızağın olduğu yere varınca yarana da bakarız."

— "N... nafile kardeşim... Bunu ben de biliyorum... Sen de bilirsin... Hastalığım beni... bir kaç hafta sonra... öldürecekti. Bu yara... işi bir kaç... saate indirdi."

Roger Braknell bir şey söylemedi. Sadece Sibou'ya onu münavebeyle taşımaları teklifinde bulunarak, kuzenini kendi sırtladı.

Tekrar yürümeğe başladıkları sırada, Dick, onun kulağına fısıltı halinde bir şeyler söylemeğe başladı.

— "Roger, kardeşim... sen çok iyi bir erkeksin.." Bir an sustu. Sonra yine devam etti. "Joy'un buralara... seni... seni aramağa geldiğinden.... haberin var mı?"

— "Jim adlı uşağı söyledi. Doğrusunu istersen buna neden..."

— "Sana... Geoffrey'in öldüğünü... ve Harrow Fell malikânesinin vârisi... sen olacağını haber... vermek istiyordu."

Roger Braknell:

— "Hayır, olmaz, olamaz!" diye itiraz etti.

— "Evet... oldu... oldu bile! Ben zaten seneler-

den beri... artık hesapta yoktum... Pek yakında büsbütün yok... olacağım zaten. Ve... o altın kalpli Joy da... hürriyetine kavuşacak... İkiniz evlenir ve Harrow.. Fell'e yerleşirsiniz... Bir oğlunuz olursa... ona Dick... adını verirsiniz, e mi Roger?"

Roger Braknell hiç cevap vermedi. Kuzeninin sözleri ona ıztırap duyuruyordu.

Neyse, ki çok geçmeden karşıdan onları bekliyen Joy ve Babette ile yerli delikanlı göründü. Joy hemen koşarak yanlarına gelmişti.

— "Hep berabersiniz şükür.. Ne o, Dick, bir şeyiniz mi var?" diye haykırdı.

Dick halsiz halsiz güldü.

— "Azıcık hasara... uğradım."

Joy, Roger'e döndü:

— "Ne oldu?"

— "Dick yaralı. Yarasının ağır olmasından korkuyorum. Artık buralarda taarruza uğramak tehlikesi kalmadığına göre, konaklasak ta yarasına baksak. Şu kızaklardan birine yatıralım...."

— "Tabiî, tabiî..." diyerek, genç kız yaralıya döndü. Alçak sesle bir şeyler söylemeğe balşadı.

Roger yanlarından uzaklaşmıştı. Ne konuştuklarını bilmiyor, merak ta etmiyordu. Yarım saat kadar sonra onların bulunduğu yere döndüğü vakit, yakılmış olan ateşin aydınlığında, amcazadesinin gözlerinde iç rahatlığından gelme bir pırıltı gördü.

— "Nasıl, daha iyice misin Dick?" dive sordu.

— "Ruhan... evet."

— "Çoh memnun oldum buna."

— "İyi bir kadının... takdiri kadar... ruhu beraklaştıran... şey bulunamaz kardeşim..."

Ertesi sabah Dick, günahkâr ruhunu Allaha teslim etmiş bulunuyordu...

— 25 —

NEHİRİN YUTTUĞU ADAM

ARTIK konakladıkları yerde daha fazla kalmalarında mâna yoktu. Esasen devamlı cenup rüzgârları baharı getirmiş, nehir buzları yer yer çatlıyarak tehlikeli menfezler peyda olmuştu. Roger Braknell nehire paralel giden kıyı boyunu takip etmeği; Reis Louis'in kabilesine varınca temin edeceği sandalla da, su yoluyla seyahate devam etmeği tasarlıyordu.

Bu niyetle, öğleyine kalmadan yola düzülmüşlerdi.

Yolculuk boyunca pek konuşmuyorlardı. Huzur içinde aralarından ayrılan Dick'in hayali, gözlerinden bir türlü eksik olmuyordu.

Böylece, akşam karanlığı çökünceye kadar yola devam ettiler. Tam konaklamağa karar verdikleri sıradaydı. Birden Sibou nehrin karşı tarafında bir gölge fark etti. Braknell'e gösterdi.

— "Bir adam geliyor, bu yana doğru!"

— "Evet. Hem de yapayalnız. Köpeği bile yok."

— "Nehiri geçip bu yana gelmek niyetinde galiba. Tehlikeden haberi yok. Buzlar param parça..."

Sibou keskin bakışlı gözlerini dikkatle kısmış, karşı kıyıya bakıyordu:

— "Acayip yürüyor. Bir şeyi var sanki."

Braknell de daha ziyade dikkat edince ona hak verdi. Hakikaten kıyıdaki adamın hareketlerinde bir kararsızlık vardı. Hattâ son attığı adımda, buzlar arasındaki kocaman bir deliğe batmasına ramak kalmıştı.

Onlar böyle karşısını seyrettikleri sırada Joy'la Babette de yanlarına geldi.

Joy:

— 'Nereye bakıyorsunuz öyle?" diye sordu.

Braknell bir kaç yüz metre ötedeki gölgeyi işaret etti. Genç kız o yana döndüğü esnada, Sibou birdenbire atıladı.

— "Bu adam kör olmuş!" diye haykırdı. "Kardan körleşmiş anlaşılan!"

Babette lafa karıştı.

— "Bir şey yapmak, ona tehlikede olduğunu haber vermek lâzım. Buzların kırıldığını bilmiyor."

Çavuş:

— "Bir deneyelim bakalım..." diyerek, konaklamak için çıktıkları setten, kıyıya inmeğe başladı.

Sibou da onunla beraber geliyordu. İkisi bütün dikkatlerini seferber ederek, her yanı çatlaklarla yol yol olmuş buz sathında ilerlemeğe çalışıyorlardı.

Bira ra adam ayağını attı. Fakat tam önünde bir yarık vardı. Nasılsa adımını geniş tutması sayesinde, yarığı kazasızca geçti. İleri doğru yürümeğe devam ediyordu.

Aralarında ancak on beş yirmi metrelik bir mesafe kaldığı andaydı. Sibou, Braknell'in koluna yapıştı.

— "İşte!" diye fısıldadı. "Mister Grave'ye tuzak kurup onun ölümüne sebep olan yabancı bu adamdı!"

Roger Braknell, ortalığın loşluğuna rağmen, dikkatle bakınca, Rayner'i işte o anda tanıdı. Gerçi bu yüz korku ve dehşetten, tanınmaz derecede kasılmıştı ama, yine de tanıdı.

Bütün şüphelerinin doğru çıkışı onu sersemletmiş, şaşırtmıştı. Olduğu yerde kala kaldı.

Birdenbire tam önlerinde bir çatırdı oldu ve büyük bir buz bloku da ikiye ayrıldı. Sibou atik dav-

ranmış; kendi geriye sıçradığı anda, Çavuşu da beraber çekmişti.

Braknell iyice geri çekilip, nisbeten emniyetli bir buz adacığına iltica ettiği esnada, arada ilerlemiş bulunan Rayner'in tam o yarıntı noktasına vardığını farketti. Dehşetle:

— "Dikkat Rayner! Allah aşkına dikkat et önüne!" diye haykırdı.

Bu haykırışı duyan kör adam, müthiş bir belâdan kaçarcasına aksi istikamete döndü, ve hızla, adeta koşmağa başladı.

Fakat bu hal uzun sürmedi. Evvelce tesadüfen üstünden atladığı geniş yarıntıyı geçmesine kader yardım etmedi. Bir saniye içinde suya batmasıyla kaybolması bir oldu. Bir ara başı göründü. Sonra ondan eser kalmadı. Nehir onu yutmuştu....

Tehlike gittikçe artıyordu. Oldukları yerde durmalarında artık bir mâna kalmamıştı. Braknell Sibou'ya dönmelerini söyledi. Ve beraberce, büyük bir dikkatle çatlakları kollaya kollaya, müşkülâta kıyıya varabildiler.

Roger Braknel setin üzerine çıkınca, Joy'u kederli buldu. Üst üste şahit olduğu ölüm sahnelerinin asabını hayli sarstığı belliydi. Hemen:

— "Kimdi o adam?" diye sordu.

— "Adrian Rayner'di!"

— "Tahmin etmiştim! Anlamıştım! Duraladığınız sırada tanımıştınız, değil mi?"

— "Evet. Sibou önce tanıdı."

— "Ne? Sibou mu tanıdı! Demek... demek, babamın kaatili de... Aman Allahım!"

Genç kız bir müddet elleriyle yüzünü örttü. Dayızadesinin bu kadar canavarlıklar edebileceğine inanmak istemiyor gibiydi...

Nihayet başını kaldırarak onun sularda kaybolduğu tarafa bir kere daha baktı.

— "Yalnızdı..." diye mırıldandı, "Yapayalnız!..

Ve kardan kör olmuştu. Evvelce yanında bulunan iki adam nereye gittiler acaba?"

— "Kim bilir! Belki kaçmışlardı. Belki de kendisi tesadüfen onlardan ayrılıvermiş ve yolunu şaşırmıştı. Her ne halse, böylesi bana kalırsa daha hayırlı oldu!.. Mahkeme edilip idam olunduğunu görmektense..."

Joy başını salladı. Ve kırık dökük bir sesle:

— "Allahın takdiri... Kader!" dedi.

— 26 —

VE NİHAYET...

ARADAN BEŞ BUÇUK ay geçmişti. İngiltere'den henüz Kanada'ya dönen Roger Braknell, şimdi kayıkla yaptığı yolculuk sonunda kıyıya çıkmış; dar yoldan "Şimal Yıldızı" na doğru yürümekteydi.

Havada, sonbaharın son günlerine hâs hafif ürpertici bir serinlik vardı. Yaban ördekleri de sürüler halinde cenuba, daha sıcak bölgelere hicrete başlamışlardı.

Yolun dönemecine yaklaştığı esnada, bakışları sabırsızlıkla ilerisini araştırıyordu.

Daha şevkle hızlanarak köşeyi döndü. O anda ağaçlar arasından, bir genç kız belirmişti. Bu, Joy Grave idi.

Erkeği görür görmez sevinçle:

— "Ah! Gelebildin mi?" diye seslendi.

Roger onu kucakladı.

— "Nihayet kavuştuk sevgilim..."

Kol kola girerek köşke doğru ilerlemeğe başladılar. Genç adam sordu.

— "Nasılsın? Babette nasıl?"

— "İyiyiz." Ve güldü. "Babette seni karşılamağa gelmedi. Çok işi var da... Çeyizini hazırlıyor."

— "Vay! Öyle mi?"

— "Ya. Gizli gizli neler pişirmiş çapkın kız. James Sherlock isminde Amerikalı bir maden mühendisiyle evleniyor. Mühendis, babamın sağlığında bir çok kereler bize gelmişti..."

— "İnşallah mes'ut olurlar."

— "Tıpkı bizim gibi..."

Roger Braknell nişanlısının koluna daha iyice girdiği sırada Joy sordu:

— "Ya İngiltere'den ne haber? Dayım nasıl?"

Erkeğin yüzü birden gölgelenmişti.

— "Pek güzel havadislerim yok Joy... Kendisine oğlunun ölüm haberini verdim ve bu onu çok perişan etti. Tabiî, işin iç yüzünden hiç bahsetmedim. Çünkü zerrece bir şeyden haberi bulunmadığı belliydi. Hattâ Dick'le evlendiğini bile bilmiyordu anlaşılan. Keza babanın ölümünü de sırf kaza eseri sanıyordu...."

Joy:

— "Tahmin etmiştim zaten." dedi, "O öyle kötülüklere ortaklık edecek insan değildir..."

Roger devam etti.

— "Ama uğradığı darbenin tesiriyle bana bir itirafta bulundu..."

— "İtiraf mı? Ne gibi?"

— "Malî meselelere dair. Söylediğine bakılırsa, yüksek spekülâsyonlar yapmış ve bu arada işleri o kadar ters gitmiş, ki ne yapacağını bilemez olmuş. Bu yüzden senden servetini idare ve kullanmak hususunda vekâletname istemekten başka çıkar yolu kalmamış..."

— "E, vekâletnameyi imza ettim ya!"

— "Evet, işte ona dayanarak yaptığı ödemelerle hakkını yediğini düşünerek, Allahın kendisini oğlunun ölümünü duymak cezasına çarptığına inanmış.

Adrian onun gözünün bebeğiydi. Bu yüzden ölümüyle helâk oldu..."

— "Zavallı dayım!"

— "Oğlunun ölümünü bir kaza eseri biliyor ve bundan, yani onun Kanada'da kazaya uğrayışından hep kendini mes'ul tutuyor. 'Ben onu illâki Joy'la evlenmeğe teşvik ettmeseydim, onun o menhus buz diyârına gideceği ve oralarda can vereceği yoktu. Hep kendim sebep oldum!' diye dövünüp duruyor.."

— "Biçare!"

— "İş bahsine gelince: Artık kendisine verdiğim vekâletnameyi iptal ettirdim. Senin servetinle türlü işlerinin idaresini artık başka bir firmaya, Harrow Fell malikânemizi çekip çeviren idareye devrettim. İngiltere'ye gideceğimiz zaman..."

Joy hemen sordu:

— "Ne vakit gidiyoruz ki?"

Roger Braknell gülümseyerek:

— "Henüz acelesi yok." dedi, "Kışı burada geçirsek diye düşündüm... tabiî, eğer münasip görürsen."

Genç kız ona sitemli sitemli baktı:

— "Burasını ne kadar sevdiğimi...."

— "Dur da lafımın sonunu dinle. Asıl mühim noktayı henüz sana söylemedim, Joy'cuğum. Kayıkla buraya gelirken yolda misyonerlerden Rahip Doherty'ye rastladım. Daha şimal sehayat ediyormuş. Kış bastırıp nehir donmadan gideceği yere varmak tasasında. Kendisine yolculuğa biraz ara verip 'Şimal Yıldızı'na uğramasını rica ettim. Israrım üzerine kabul etti. Senin müsaadeni almadan... biraz küstahlık etmiş oldum, değil mi canım?"

— "Niçin küstahlık olacakmış! 'Şimal Yıldızı'nda misafirlere daima baş üstünde yer bulunduğunu bilmiyor musun?"

Genç adam gülümsedi.

— "Ama bu misafir bir rahip!" Ve göz kırpa—

rak ilâve etti: "Misafir gelişindeki sebep te..."

Joy önce anlamaksızın, merakla ona baktı. Fakat papazın köşke uğrayış maksadını kavrayınca, çehresi bembeyaz oldu. Gülerek:

— "A! Hakikaten küstahlıkmış. Büyük.. büyük bir küstahlıkmış. Ama... Ama..."

Roger ısrar etti:

— "Ama ne varmış?"

— "... Çok memnunum..."

— "Neden?"

— "Gelecek misafirin rahip oluşundan!" diyerek kahkaha ile gülen Joy'un dudaklarına, ateşli, hasret dolu bir buse kondu. Ve kucaklaştılar...

Tekrar yürümeğe başladıkları zaman Joy sordu:

— "Misafirimiz ne vakit geliyor?"

— "Yarın."

— "A, bu kadar mı çabuk?"

— Roger, onun gözlerinin içine bakarak tashih etti:

— "Bu kadar çabuk değil, bilâkis ne kadar geç diyeceksin!"

"Şimal Yıldızı" ağaçların arasından göründüğü sırada kayıkçıların türküleri hâlâ duyuluyordu:

— "Yıldızlardan güzel kız!
Seni evime götürsem,
Olsan semâma yıldız,
Ve gülsen, gülsen, ci-ci..."

S O N

Cep Romanları

KARLI KÖŞKÜN ESRARI

Şimdiye kadar okuduğunuz macera romanlarından tamamen başka bir tarzda yazılmış olan bu eser sizi Şimali Amerika'da buzlu ülkelere götürecektir. Burada köpeklerin çektikleri kızaklara binecek, kürk hırsızlarile dövüşecek, türlü entrikalar, içine gireceksiniz.

KARLI KÖŞKÜN ESRARI gayet hareketli, yıldırım süratile hareket eden bir romandır. İçinde baş döndüren maceralardan başka temiz bir de aşk bulacaksınız.

FİATI 1 LİRA